

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

الياسق العصرى

ASRIMIZIN YESAKI

Yazan:

Dr. Ziyaeddin El-Kudsi

Tercüme Eden:

H.İbrahim Can

Hak Yayınları

HAK YAYINLARI : 28

Yazan:

Dr. Ziyaeddin El-Kudsi

Tercüme Eden:

H.İbrahim Can

Dizgi Mizanpaj

Hakan Mutlu

Kapak Tasarım

Süleyman Turgut

Adres:

*Demirtaş Mah.Kepenekçi
Sabunhane Sok.No:27 / 103
Eminönü / İstanbul*

Tel:

0 (212) 514 93 19

Web:

www.haqqayinlari.com

بسم الله الرحمن الرحيم

ÖNSÖZ

Tarihe bakıldığında İslam şariatini tatbik ettikleri dönemlerde müslümanların uzun bir zaman müslüman ülkelerde hakimiyetleri görülür. İşte İslam'ın hakim olduğu bu dönemlerde müslümanlar aziz ve kerim idiler. Bu özellikleri sebebiyle Allah (c.c)'nün ve kendilerinin düşmanlarını korkutuyorlardı. Müslümanların bu heybetli durumu, İslam düşmanı ve batının kuyrukları olan şimdiki sefih idareciler gelinceye kadar sürdü. Bu kimseler (Allah onları yok etsin) İslam ümmetinin gafil, çocuklarının ise İslam konusunda cahil oldukları bir zamanda başa geçtiler. Bu sefih idareciler, hayırlı olanı alçak olanla değiştirdiler. Allah (c.c)'nün şariatini bir kenara atıp yerine adi ve küfür olan beşeri kanunları uygulamaya koydular. Tıpkı, Tatarların müslüman ülkelerine hakim oldukları zaman, kralları Cengiz Han'ın “Yesak'ı”nı uyguladığı gibi...

Cengiz Han, Tatarların kralı Onkhan'ı yenmiş ve Doğu ülkelerinde bir devlet kurarak o devlet için Tevrat, İncil, Kur'an ve kendi kıt aklının ürünü olan kanunlar yapmıştı. Bu kanunlara ise “Yasa” veya “Yesak” ismini vermişti. Üstelik Cengiz Han, hiç bir dine de bağlı değildi.

Şu bir gerçek ki; her zamanın bir devleti ve her zamanın adamları vardır. Yine her kavme bir miras ve o mirası alacak mirasçıları vardır.

İşte bu özelliği şu günümüzde de görmek mümkün. Zira bir zamanlar müslümanlara ait olan diyarlarda bugün, bir takım tagutlar gerek krallık, gerek cumhuriyet ve gerekse emirlik sistemleriyle insanları idare etmekte ve asrın bu çirkin tagutları beşeri mahreçli kanunları (yesakları)

insanlara uygulamakta, onları bu kanunlara ve asrımızın yesaklarına (anayasalarına) boyun eğdirmektedirler. İnsanlar da bu asrımızın yesağına ve beşeri kanunlara tabi olarak, boyun eğerek, rıza göstererek, muhakeme olarak ona ibadet etmektedir. Fakat ne yazık ki bu kanunların insanlara tatbik edildiği süre içinde yeryüzünde fesad çoğalmış ve İslam'ın bütün kaide, ilke ve kanunları yok edilmiştir. Yine bu kanunlar, İslam dininin koruma altına aldığı din, ırz, neseb, akıl, kan ve malı yok etmiş ve de yok etmektedir.

İşte bu kitab asrımızın yesakını, yesakın ayaklar altına aldığı değerlerin neler olduğunu, asrımızın bu yesakından nasıl korunulacağını ve bu konuda daha bir çok meseleyi delillendirerek gözler önüne bir nasihat olarak ortaya koyuyor!

Ey nasihat edilen kimse! Bu nasihatlara kulak ver. Bu nasihatleri dikkatle oku ve gerek dünyanı ve ahiretini kaybedecek ameller işlemekten kendini sakındır....

Bu kitapta; doğrulara isabet eden görüşlerine yerverdiğimiz Mahmut Şakir, Şankıtiy, Dr. Abdulaziz b. Abdullah el Hamidi, Şeyh Muhammed Hamid el Fıkhî, Dr. Seyyid Sabri ve Dr. Fuad Abdalbaki gibi yazarların tevhid ehli olduğunu kabul ettiğimiz anlamına gelmediğini, yapmış oldukları yanlışlardan kendileri sorumlu olduklarını bizler gerçek Tevhid Akidesini insanlara doğruları yansıtarak anlatmaya çalıştığımızı ayrıca belirtmek isteriz.

GİRİŞ

Kendisine şirk koşanı bağışlamayan Allah’a hamd olsun!

Hakkı ortaya koyarak batılı yok eden ve rasulüne şu ayeti vahyeden Allah’a hamd olsun!

“Aralarında Allah’ın indirdikleriyle hükmetmeni, onların heva ve heveslerine uymamanı ve Allah’ın sana indirdiği şeylerin bir kısmından seni saptırmalarından sakınmanı da (sana emrettik). Eğer onlar (senin vereceğin hükümden) yüz çevirirlerse, bilesin ki Allah bir takım günahları sebebiyle onları cezalandırmak istemektedir. Zaten insanların çoğu fasıktır. (Yoksa) onlar cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar? Yakinen bilen bir kavim için Allah’tan daha güzel hüküm veren kim vardır?” (Maide: 49-50)

İbrahim (a.s)’in milletine tabi olmayı, rasullerin davetine uymayı, Alemlerin rabbini tevhid etmeyi, şirkten ve müşriklerden uzak durmayı emretmek için gönderilen muvahhidlerin seyyidi Muhammed (a.s)’e salat ve selam olsun!

Şu iyice bilinsin! Kim Allah’a şirk koşarsa, büyük bir iftira atmış olur. Kim Allah’a şirk koşarsa, apaçık bir şekilde sapmış olur.

Bu kitaptaki gerçekleri; avam olsun İslam davetçisi olsun, İslam’ı isteyen herkese bir nasihat olarak sunuyoruz.

Sizlere bu nasihatı, hakkı söylediğini iddia edenlerin hak ile batılın arasını karıştırdığı, Allah; “dinin aslı olan şeyleri açıklayın” diye emrettiği halde ilim sahiblerinin hakkı gizledikleri bir zamanda sunuyoruz ve bu nasihatten

dolayı herhangi bir ücret de talep etmiyoruz. Bu konuda önderlerimiz ve örnek aldıklarımız Allah'ın nebileridir. Onlar kavimlerine şöyle demişlerdi:

“(Nuh) onlara şöyle demişti: “Bu işe karşılık sizden bir ücret istemiyorum. Benim ücretim, ancak alemelerin Rabbi olan Allah’a aittir.” (Şuara: 109)

Gücümüzün yettiği kadar bu nasihat ile sadece ıslah etmek istiyoruz. Allah'ın nebisi Şuayb'ın kavmine dediği gibi...

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“(Şuayb onlara) şöyle dedi: “Ey kavmim! Bana söyler misiniz, eğer ben Rabbimden gelen apaçık bir delil üzerinde isem ve bana güzel bir rızık da vermiş ise (başka ne yapabilirim)? Ben, size menettiğim şeyleri yaparak size muhalefet etmeyi istemem. Ben, gücümün yettiği kadar sizi ıslah etmekten başka bir arzuya sahip değilim. Benim başarım, ancak Allah'ın yardımıyla. Ben O'na tevekkül ettim ve O'na yöneldim” (Hud: 88)

Ey Allah'ın kulu! Bil ki, Allah seni boşu boşuna yaratmadı.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Bizim, sizi boşuna yarattığımızı ve bize geri döndürülmeyeceğinizi mi sandınız?” (Mü'minun: 115)

Allah (c.c) seni, insanların çoğunun gafil olduğu çok önemli bir gaye için yarattı.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Ben, cinleri ve insanları ancak bana ibadet etsinler diye yarattım.” (Zariyat: 56)

Allah (c.c) insanları, sadece Allah (c.c)'a ibadet etsinler diye yarattı. Oysa kafirlerin çoğu Allah (c.c)'a ibadet ettiklerini iddia etmelerine rağmen, O'nunla beraber başka ilahlara da ibadet ederler. Tıpkı arap müşrikleri gibi...

Allah (c.c) insanları, hiçbir şeyi ortak koşmadan sadece kendisine ibadet etsinler diye yaratmıştır.

Zariyat 56 ayetinde geçen: **“Ancak bana ibadet et-sinler...”** sözünü müfessirler; “sadece beni birlesinler” şeklinde tefsir etmişlerdir. Bu ayetten anlaşıyor ki; Allah (c.c) bizden, sadece kendisine ibadet etmemizi istemektedir.

Hüküm ve teşriyi içine alan bütün ibadetleri sadece Allah (c.c)’a yapmak ve sadece O’na has kılmak gerekir. Allah (c.c) dışında kendisine ibadet edilenlerin ve teşri koyanların hepsi reddedildiğinde, onlardan uzaklaşıldığında ancak bütün ibadetler sadece Allah (c.c)’a yapılmış olur. İşte bu, dinin aslıdır. Bu, onsuz müslüman olunamayan la ilahe illallah’ın en önemli manasıdır. Bütün rasullerin gönderilme gayesi de sadece budur.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Biz her topluluğa, Allah’a ibadet edip tağuttan kaçınmaları için bir rasul gönderdik.” (Nahl: 36)

Aynı zamanda bu, insanların çoğunun bilmediği, gafil olduğu şeydir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Hüküm vermek, Allah’a aittir. Kendisinden başkasına değil yalnız O’na ibadet etmenizi emretti. Fakat insanların çoğu (bunu) bilmezler.” (Yusuf: 40)

Yine bil ki; şehadetin ikinci bölümü olan “Muhammedun Rasulullah’ın” en önemli manası; her ihtilafta Rasulullah (s.a.s)’ın bizzat kendisini, zamanımızda ise Rasulullah (s.a.s)’ın dinini, sünnetini, emir ve yasaklarını hakem tayin etmektir. Çünkü Rasulullah (s.a.s)’ın dini, sünneti, bütün emir ve yasakları Allah (c.c)’tan birer vahiydir. Bütün ihtilaflarda bunlar hakem tayin edilmedikçe, “Muhammedun Rasulullah’a” şehadet yerine getirilmiş olmaz.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Hayır! Rabbine andolsun ki aralarında ihtilaf ettikleri şeylerde seni hakem tayin edip sonra haklarında verdiği hükümden dolayı kalplerinde bir sıkıntı duymadan kabul etmedikçe iman etmiş olmazlar.” (Nisa: 65)

“Hayır! Rabbine andolsun ki...”

Allah (c.c) kendi nefsine yemin ediyor. Bu, gerçekten büyük bir yemindir.

“Aralarında ihtilaf ettikleri şeylerde seni hakem tayin etmedikçe...”

Bil ki! Bir kimsenin İslam’ının ve imanının sahih olabilmesi için ihtilaf halinde sadece, Allah (c.c)’ın kitabı ve Rasulullah (s.a.s)’ın sünnetini hakem tayin etmiş olması yetmez! Bununla birlikte, Allah (c.c) ve rasulünün hükmüne karşı kalbinde hiç bir sıkıntı duymaması, hareket ve amellerinde buna rıza ve tam bir teslimiyet göstermesi de gerekir.

“Haklarında verdiği hükümden dolayı kalplerinde bir sıkıntı duymadan kabul etmedikçe iman etmiş olmazlar.”

Bu ayet gösteriyor ki; müslüman ve mümin olabilmek için, Allah (c.c) ve rasulünü hüküm verme konusunda hakem tayin ettikten sonra, verilen hükümden dolayı kalpte hiç bir sıkıntı duymamak, harekette ve amelde buna rıza ve tam teslimiyet göstermek gerekir.

Bu ise, Allah (c.c)’ın şeriatı dışındaki kanun ve şeriatlerin ve şariat koyanların hükümlerine razı olmamayı, onlara teslimiyet göstermemeyi, varlıklarından dolayı kalben sıkıntı duymayı, o hükümleri hakir görerek reddetmeyi, onlardan beri olmayı ve bu hükümlere uyanlara rıza gösterenlerden de beri olup onları tekfir etmeyi gerektirir. Aksine, böyle yapmayanlar müşrik olurlar.

Gerçek mü'minin üzerine düşen görev; Allah ve Rasulünün hükmü dışındaki bütün hükümleri alçak görmek, bu hükümlerden ve onlara tabi olanlardan beri olmak ve onları tekfir etmektir. Aynı Rasulullah (s.a.s)'ın, kavminin putlarına, tağutlarına ve onlara bağlı olanlara yaptığı gibi...

Ebu Malik el Eşcai'den, o da babasından, Rasulullah (s.a.s)'ın şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

“Kim la ilahe illallah der ve Allah'tan başka ibadet edilenleri reddederse malı ve kanı haram olmuştur. Hesabı ise Allah'a aittir.”

(Müslim iman kitabında rivayet etmiştir.)

Bu hadis, la ilahe illallah'ın manasını en güzel ve en açık bir şekilde anlatmaktadır. Rasulullah (s.a.s) bu hadiste, kişinin mal ve kanının korunabilmesi için sadece “la ilahe illallah'ı” telaffuz etmeyi yeterli görmemiştir. Telaffuzla beraber manasını bilmeyi de yeterli görmemiştir. Hatta bu manaları kabul etmeyi de yeterli görmemiştir. Bütün bunlara ek olarak; Allah'tan başka ibadet edilen tüm varlıkları reddetmenin de şart olduğunu bildirmiştir. Bu konuda şüpheye düşen veya tereddüt eden kimsenin malı ve kanı haram olmaz.

İbni Teymiye (r.a) şöyle dedi:

“Bu din, İslam dinidir. Allah (c.c), bundan başka din kabul etmez. İslam dini, sadece Allah (c.c)'a teslimiyet göstermektir. Kim, hem Allah (c.c)'a hem de başkasına boyun eğerse müşrik olur. Kim, Allah (c.c)'a hiç teslimiyet göstermezse, Allah (c.c)'a ibadette kibirlenen olur. Müşrik olsun Allah (c.c)'a ibadette kibirlenen olsun, her ikisi de kafirdir.” *(Er-Risaleti't-tedmuriye s: 52-53 , Fetvalar c: 38 s: 23-24)*

Yine bil ki! İbadet, zamanımızdaki insanların çoğunun bilmediği bir çok şeyi kapsar. Allah’a ibadette muvahhid olmak, böylece müslüman ve mü’min olup Allah’ın mağfiretine nail olmak ve cennetine girmeyi hak etmek için bunların hepsini bilmen gerekir.

İbadet, insanların çoğunun zannettiği gibi; sadece namaz kılmak, oruç tutmak, zekat vermek, hacca gitmekten ibaret değildir. Bunlarla beraber; adak adamak, tavaf yapmak, Allah (c.c) için kurban kesmek, dua etmek, sığınmak, sadece Allah (c.c)’ın yapabildiği konularda yalnız O’ndan yardım istemek, sadece Allah (c.c)’ın elinde olan konularda yalnız O’ndan rızık istemek, sadece Allah (c.c)’ın elinde olan hastalıktan dolayı yalnız O’ndan şifa istemek gibi konular da ibadet kavramının içine girer. Kullardan herhangi bir kimse bu ibadet türlerinden herhangi birisini Allah (c.c)’tan başkasına yapar ve bu hal üzere ölürse o kimse müşrik olarak ölmüştür.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Kim Allah’a şirk koşarsa Allah ona cenneti haram kılar. Varacağı yer ateştir. Zalimlerin hiçbir yardımcısı da yoktur.” (Maide: 72)

“Muhakkakki Allah, kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamaz. Bundan başkasını dilediğine bağışlar. Kim Allah’a şirk koşarsa, apaçık bir şekilde sapmıştır.” (Nisa: 48, 116)

Yine bil ki, yalnız Allah (c.c)’a yapılması gereken ibadetlerin en önemlilerinden birisi de, helal ve haram konusunda yani teşride sadece Allah (c.c)’a itaat etmektir. Bu ibadet sadece Allah (c.c)’a yapılır. Kim Allah’tan başkasının hükmüne, kanununa itaat edip boyun eğer, ona tabi olup rıza gösterirse, Allah (c.c)’la beraber başka bir rab edinmiş ve müşrik olmuş olur.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Yoksa onların, Allah’ın izin vermediği şeyi kendileri için dinden bir şeriat koyan ortakları mı var?”

(Şura: 21)

“Muhakkakki şeytanlar, dostlarına sizinle mücadele etmelerini fısıldarlar. Onlara itaat ettiğiniz takdirde şüphe yoktur ki, siz de müşriklerden olursunuz.”

(En’am: 121)

Hakim ve başkaları, sahih senedle İbni Abbas (r.a)’ tan şöyle bir rivayet naklettiler:

“Müşriklerden bazıları, hayvan kesme ve ölü etinin haramlığı konusunda müslümanlarla tartışıyor ve ölmüş hayvanı kastederek şöyle diyorlardı:

“Sizler Allah’ın öldürdüğünü (ölü hayvanı) yemiyorsunuz. Fakat kendi ellerinizle öldürdüğünüzü yiyorsunuz. Bu nasıl oluyor?” Allah (c.c) işte bu konuda:

“Onlara itaat ettiğiniz takdirde şüphesiz siz de müşriklerden olursunuz...” ayetini indirdi. Allah’ın bu ayette tekid edati olan “en” lafzını nasıl kullandığına dikkatlice bak!”

İbni Kesir, bu ayetin tefsirinde şöyle dedi:

“Şayet Allah (c.c)’ın verdiği emirden veya şeriatinden vazgeçer, onları tatbik etmez ve başkalarının söylediği söze uyarsanız, o zaman işte o kimselerin sözünü Allah’ın sözünden üstün tutmuş olursunuz. Bu ise şirkin ta kendisidir!”

(İbni Kesir Tefsiri)

Şankıtiy, bu ayetin tefsirinde şöyle dedi:

“Bu ayet, yaratıcı olan yüce Allah (c.c) tarafından gökten inen bir hükümdür. Bu hüküm şöyledir: “Rahmanın kanunlarına ve şeriatine muhalif şeytanın hükümlerine tabi olan kişi, Allah’a eş koşmuş ve müşrik olmuştur.”

(Edvaul Beyan Tefsiri)

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“O, hükmünde hiç kimseyi ortak etmez.”

(Kehf: 26)

Şankıtiy şöyle dedi:

“Allah’ın dışında şariat ve hükümler koyan kişilere tabi olanlar, Allah’a eş koştur.”

Bunu söyledikten sonra, bu sözü ispat eden ayetler zikretmeye başladı ve akabinde şöyle dedi:

İşte zikrettiğimiz bu semavi naslardan açıkça anlaşıyor ki; şeytanın, dostları vasıtasıyla koydurduğu İslam şariatine muhalif beşeri kanunlara tabi olanların kafir ve müşrik olduklarında, ancak onlar gibi Allah (c.c)’ın basiretlerini kör ettiği, vahyin nurundan kör olan kafir ve müşrik kimseler şüphe ederler.”

(Edvaul Beyan c: 4 s: 73-74)

Şankıtiy, tefsirinin başka bir yerinde şöyle dedi:

“Allah (c.c)’ın hükmünde ortak koşturmak, tıpkı ibadette ortak koşturmak gibidir. Yedi okuyuştan biri olan İbni Amir okuyuşuna göre bu ayet:

“Hükümde ortak koştur!” şeklinde okunmuştur.”

Şankıtiy, şöyle devam etti:

“Gerek kaderle ve gerekse kainatla ilgili hükümlerde hükmün tamamı Allah’a aittir ve bu, rububiyetin özelliklerindendir... Bu sebeble kim, Allah (c.c)’tan başkasının teşrisine (kanununa) boyun eğerse, teşride boyun eğdiği kişiyi rab edinmiş ve onu Allah (c.c)’a ortak koşturmuş olur.”

(Edvaul Beyan Şura suresinin tefsiri)

Şankıtiy:

Allah (c.c)’ın:

“Muhakkak ki bu Kur’an, doğru yola iletendir.”

(İsra: 9)

ayetinin tesfirinde şöyle dedi:

“Rasulullah (s.a.s)’ın getirdiği din ve şeriaten başkasına tabi olan kişi, kendisini İslam milletinden çıkaran açık bir küfür işlemiştir. İşte bu hüküm, Kur’an’ın doğru yola ileten hükümlerindendir.”

(*Edvaul Beyan c: 3 s: 439*)

Şankıtiy, tefsirinin başka bir yerinde şöyle dedi:

“Kafirler Rasulullah (s.a.s)’a gelerek ona:

“Koyun kendiliğinden ölse onu kim öldürmüş olur?” diye sordular. Rasulullah (s.a.s) onlara:

“Allah öldürmüştür” diye cevap verdi. Bunun üzerine müşrikler:

“Sizler, kendi elinizle kestiğimize helal diyorsunuz da Allah (c.c)’ın kerim eliyle kestiği hakkında niye haram diyorsunuz? Siz Allah’tan daha mı iyisiniz?” diye karşılık verdiler. Bunun üzerine Allah (c.c):

“Muhakkakki şeytanlar, dostlarına sizinle mücadele etmelerini fısıldarlar. Onlara itaat ettiğiniz takdirde şüphe yoktur ki, siz de müşriklerden olursunuz.”

(En’am: 121)

ayetini indirdi.

Allah (c.c) bu ayette; ölü etinin helalliyi konusunda şeytana tabi olanların müşrik olduğunu bildirmiştir. Bu şirk, bütün İslam ümmetinin icmasıyla İslam milletinden çıkartan bir şirktir ve Allah (c.c) bu çeşit şirk işleyeni kıyamet gününde şöyle azarlayacaktır:

“Ey Adem oğlu! Ben size, apaçık düşmanınız olan şeytana ibadet etmeyin, o sizin apaçık düşmanınızdır diye bildirmedi mi?”

(Yasin: 60)

Şeytanın vahye muhalif olarak koyduğu teşride ona itaat etmek, ona ibadet etmek demektir.”

Şankıtiy, bir başka yerde şöyle dedi:

“Allah (c.c)’ın:

“Sana ve senden öncekilere indirilenlere iman ettiklerini iddia edenleri görmüyor musun? Reddetmeleri emrolunmuşken tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Oysa şeytan onları derin bir sapıklığa saptırmak ister.” (Nisa: 60)

ayetinde buyurduğu gibi, Allah’ın şeriatini tatbik etmediği halde müslüman olduğunu iddia edenlerin durumu ne kadar da hayret vericidir!

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Allah’ın indirdiğiyle hükmetmeyenler, işte onlar kafirlerin ta kendileridir.” (Maide: 44)

Allah (c.c) bir başka ayette şöyle buyuruyor:

“(Ey Muhammed! De ki) Kitabı size açıklamış olarak Allah indirmiş olduğu halde, (aramızda) Allah’tan başka hakem mi arayacağım?” Kendilerine kitap verdiğimiz kimseler de bilirler ki o kitap, Rabbin tarafından hak ile indirilmiştir. Bu sebeple, sakın şüpheci-lerden olma!” (En’am: 114)

Şankıtiy, başka bir yerde şöyle dedi:

“Kim, Allah’ın hükümlerine muhalif hüküm koyan kişilere itaat ederse, şüphesiz itaat ettiği kişiyi Allah’a eş koşmuş olur. Allah (c.c)’ın şu sözünde belirttiği gibi:

“Böylece ortakları, müşriklerden çoğuna, hem onları mahvetmek hem de dinlerini karıştırıp bozmak için çocuklarını öldürmeyi caiz göstermiştir.”

(En’am: 137)

Allah (c.c) bu ayette; çocukları öldürme konusunda müşriklerin itaat ettiği kimseleri “ortaklar” olarak isimlendirmiştir. Buna benzer olarak Allah (c.c) bir başka ayette şöyle buyuruyor:

“Yoksa onların, Allah’ın izin vermediği şeyi kendileri için dinden bir şeriat koyan ortakları mı var?”

(Şura: 21)

Allah (c.c) bu ayette, dinde Allah (c.c)’ın izin vermediği konularda hüküm verenleri ortaklar olarak isimlendirmiştir. Dünyada şeytana ibadet ederek Allah’a eş koşanlara, şeytanın ahiret gününde söylediği söz bu duruma daha da açıklık getirmektedir. O gün şeytan şöyle diyecek:

“Daha önce (dünyada iken) sizin beni (Allah’a) ortak koşmanızı (bugün) inkar ettim.” **(İbrahim: 22)**

Şeytan sadece, Allah (c.c)’a ortak koşmaları için onları kendisine itaate çağırdı. Onlar da çağrısına uyarak ona itaat ettiler. İşte onların Allah (c.c)’a ortak koşmaları böyle olmuştu. Allah (c.c) şeytanın diliyle şöyle buyuruyor:

“Benim, sizin üzerinizde herhangi bir kuvvetim yoktu. Ancak ben sizi, (bana itaate) davet ettim. Siz de bana icabet ettiniz.” **(İbrahim: 22)**

İşte bu ayette apaçık görülüyor ki, şeytanı Allah’a eş koşmak, şeytanın teşri konusundaki emrine itaat etmekle olmuştur.”

Şankitiy, Allah (c.c)’ın:

“Onlar hahamlarını, papazlarını, Meryem oğlu Mesih’i Allah’tan başka rabler edindiler. Oysa tek olan ilaha ibadet etmekle emrolunmuşlardı...” **(Tevbe: 31)** ayetinin tefsirinde şöyle dedi:

“Rasulullah (s.a.s) bu ayetle ilgili olarak yaptığı açıklamada bizlere şunu öğretmiştir:

“Allah (c.c)’ın şeriatine muhalif olarak helali haram yapan kişiye tabi olan, tabi olduğu bu kişiye ibadet etmiş, onu rab edinmiş, onu Allah (c.c)’a eş koşmuş ve Allah (c.c)’ı inkar etmiştir.” Bu şüphesiz doğru olan bir

açıklamadır. Kur'an'ı Kerim'de bunun doğru olduğuna delalet eden, burada sayamayacağımız kadar çok ayet bulunmaktadır. Allah (c.c)'ın izniyle bu ayetlerden bazılarını açıklayacağız.”

Sonra Şankıtiy şöyle dedi:

“Ey kardeşler! Biliniz ki; Allah (c.c)'a hükmünde ortak koşmak, Allah (c.c)'a ibadette ortak koşmak gibidir. Bunların ikisi aynıdır. Aralarında hiçbir fark yoktur. Kim Allah (c.c)'ın kanunundan yüz çevirerek Allah (c.c)'ın nizamından başka bir nizama, Allah (c.c)'ın şeriatinden başka bir şeriate uyarsa, Allah (c.c)'ın Rasulullah'a inen nurundan vazgeçmiş demektir. Böyle yapan kişi, tıpkı puta tapan gibidir. Aralarında hiçbir fark yoktur. Her ikisi de Allah (c.c)'a ortak koşan kimsedir. Birisi ibadetlerinde Allah (c.c)'a şirk koşmuş, diğeri ise hükmünde Allah (c.c)'a şirk koşmuştur. İbadette Allah (c.c)'a eş koşmak, hükmünde eş koşmak gibidir...”⁽¹⁾

Şankıtiy, başka bir yerde şöyle dedi:

“Sonuç olarak; teşri hakkı sadece, kendisinden daha yücesi olmayan, kendisinden daha üstün emir ve yasaklar koyabilen bulunmayan, en yüce sulta sahibi Allah'a aittir. Cahil, kafir ve zavallı yaratılmışa gelince... İşte bu yaratılmışın, haram ve helal koyma yetkisi yoktur. Onların elinde Allah (c.c)'ın kitabı bulunduğu, İslam'ı babalarından miras aldıkları, ellerinde bu büyük Kur'an ile birlikte apaçık nur olan, halkın en hayırlısının sünneti olduğu ve bu iki kaynakta Allah (c.c) ve Rasulü her şeyin hükmünü bir kapalılık bırakmaksızın açıkladığı halde, Allah (c.c)'ın kitabı ve rasulünün sünnetinin artık gelişmiş

¹ Bu sözler kasetten alınmıştır.

toplumlara hükmetme konusunda yeterli olmadığını ileri sürerek Allah'ın kitabından ve rasulünün sünnetinden yüzçevirenlere ne kadar çok hayret ediyorum!

Ne yazık ki bu kimseler, doğruyu kafir ve domuz kimselerin çöp olan fikirlerinde arıyorlar. Bunlar gerçekleri hiç bilmiyorlar. Böyle yapanların basiretleri körelmiştir. Bu gibilerden olmaktan Allah (c.c)'a sığınırız!

Durumun böyle olduğuna, ancak gören kimse inanır. Fakat, yarasalar, Kur'an'dan yüz çevirir. Kur'an büyük bir nurdur ve yarasalar bu nuru görememektedirler. Çünkü Kur'an'ın nuru, ışıyla o yarasaları kör etmiştir. İşte bu yarasalar, ancak gece karanlığında görebilirler.”

(Edvaul Beyan Tefsiri)

Sözün özeti şudur: Her zaman ve her mekanda müslüman, muvahhid olabilmek için her bir kuldun istenen; insanların çoğunun gafil olduğu “la ilahe illallah”ın manasını pratik hayatta yaşamaktır.” Bu olmaksızın hiçbir kul müslüman ve muvahhid olamaz.

Daha açıkcası; tağutun her çeşidini reddetmek ve sadece Allah (c.c)'a iman edip O'na boyun eğmek manasına gelen “la ilahe illallah”ın bu manası pratikte tam olarak gerçekleşmedikçe müslüman ve muvahhid olmak söz konusu olamaz. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Kim tağutu inkar edip Allah'a iman ederse kopmak bilmeyen sapasağlam kulpa tutunmuştur.”

(Bakara: 256)

Allah (c.c)'ın bu ayette; tağutu inkar etmeyi Allah'a imandan önce nasıl zikrettiğini dikkatli düşün! Bu; Allah (c.c)'ın, şehadet kelimesindeki red (olumsuzluk) bildiren “la” harfini, Allah (c.c)'a imandan önce zikretmesi gibidir.

Bunun sebebi, tağutu red yani; Allah (c.c)’tan başka ibadet edilenleri reddetme meselesinin çok önemli ve çok tehlikeli mesele olduğunu vurgulamaktır.

Şankıtiy şöyle dedi:

“Bu ayetten anlaşılıyor ki, kim tağutu reddetmezse sapa sağlam kulpa tutunmamış olur. Sapa sağlam kulpa tutunmayan ise cehennemi hakeder ve helak olan kimselerle beraber olur.”

(Edvau’l Beyan Eş Şura Suresinin tefsirinde)

Bunları öğrendikten sonra, sakın tağutun sadece bir taştan ibaret olduğunu zannetme! Tağut; mana olarak tapınılan taşları ve putları ihtiva ettiği gibi bundan başka çeşitleri de vardır.

Tağut; “taga” yani; haddini aştı, kelimesinden türemiştir. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Su, haddini aştığında (taga’l mau) sizi gemide biz taşdık.” **(Hakka: 11)**

İbadet çeşitlerinden herhangi birisi, Allah (c.c)’la beraber, kendisine de yapılarak ibadet edilen her varlık haddini aşmış gerçek bir tağuttur. (1)

Bil ki! Her zamanın ve her mekanın tağutları değişiktir. Kul, bu tağutların hepsini reddetmeden muvahhid ve müslüman olamaz. Özellikle zamanındaki ve mekanındaki tağutları reddetmesi ve onlara ibadetten kaçınması gerekir.

1 Tabi ki rızası ve bilgisi olmadan Allah (c.c)’tan başka ibadet edilenler, tağut olarak isimlendirilmezler. Böyle varlıklara tapan, şeytana tapmış olur. Buna göre ibadet edilen Melek, nebi ve salih kişiler tağut ismini almazlar.

Ateşe tapan mecusilerin tağutu ateşti. Onlar bu tağutu reddetmedikçe yani; ateşe tapmayı terketmedikçe, Allah (c.c)’ın varlığına iman etseler bile müslüman olamazlar. Aynı şekilde güneşe, aya, yıldızlara, gezegenlere tapan kişilerin bu taptıkları da onların birer tağutudur. Onlardan ve onlara tapanlardan beri olmadıkça, Allah (c.c)’ın varlığına iman etseler bile müslüman olamazlar. Kureyş kafirlerinin ve başkalarının taptığı putlar da böyle idi. Onların tağutu da bu taşlardı. Halbuki onlar Allah (c.c)’ın varlığına iman ediyorlardı. Fakat Allah (c.c)’ın rableri, yaratıcıları, rızık vericileri ve sahibleri olduğuna iman etmeleri, tağutları olan putları reddetmedikleri müddetçe müslüman sayılmaları için yeterli olmamıştır.

Allah (c.c) Kureyş müşrikleri hakkında şöyle buyuruyor:

“Onlara kendilerini kimin yarattığını sorarsan şüphesiz, “Allah” derler.” (Zuhruf: 87)

“(Ey Muhammed!) De ki: “Gökten ve yerden sizi rızıklandırıp duran kimdir? Yahut duyma ve görmenize sahip olan kimdir? Ölüden diriye, diriden ölüyü çıkaran kimdir? (Bütün) işleri düzenleyen kimdir?” Diyecekler ki: “Allah!” De ki: “O halde sakınmaz mısınız?” (Yunus: 31)

Kureyş müşrikleri, yukarıdaki ayetlerde zikredilenleri ikrar etmelerine rağmen Rasulullah (s.a.s) onlarla çarpıştı. Onların kan ve mallarını haram kılmadı. Onları, putlardan ve putlara tapanlardan uzaklaşmadıkça müslüman kabul etmedi.

Bunları öğrendikten sonra, İslam şeriatinin müslüman ülkelerde niçin uzun zaman hakim olduğunu da anlarsın! İşte o zamanlar müslümanlar aziz ve kerim idiler. Bu özellikleri sebebiyle Allah (c.c)’ın ve kendilerinin düşman-

larını korkutuyorlardı. Müslümanların bu heybetli durumu, İslam düşmanı ve batının kuyruklu olan şimdiki sefih idareciler gelinceye kadar sürdü. Bu kimseler (Allah onları yok etsin) İslam ümmetinin gafil, çocuklarının ise İslam konusunda cahil oldukları bir zamanda başa geçtiler. Bu sefih idareciler, hayırlı olanı alçak olanla değiştirdiler. Allah (c.c)’ın şeriatini bir kenara atıp yerine adi ve küfür olan beşeri kanunları uygulamaya koydular. Tıpkı, Tatarların müslüman ülkelerine hakim oldukları zaman, kralları Cengiz Han’ın “Yesak”ı’nı uyguladığı gibi...

Makrizi ⁽¹⁾ şöyle dedi:

“Cengiz Han, Tatarların kralı Onkhan’ı yendikten sonra Doğu ülkelerinde bir devlet kurdu ve bu devlet için kanunlar yaptı. Bu kanunları “Yasa” veya “Yesak” ismini verdiği bir kitabta topladı. Daha sonra bu kanunları çelik levhalara işleterek onları kavminin uyacağı bir şeriat haline getirdi. Kavmi de bu kanunlara uydu. Cengiz Han, hiçbir dine bağlı değildi.”

(El Makrizi, El Mevaid vel İ’tibar, El-Hıtat c: 2 s: 120)

El Kal Kaşandı ⁽²⁾, Alaeddin El Cuveyni’den ⁽³⁾ şöyle nakletti:

“Cengiz Han’ın ve kendisinden sonra çocuklarının bulunduğu din, Cengiz Han’ın koyduğu yesak kanunlarıdır.

¹ **Makrizi:** Takiyuddin Ebu’l Abbas Ahmed b. Ali. H. 666’da doğdu. H. 845 yılında vefat etmiştir.

² **Ahmed b. Ali b. Ahmed El Fezari:** H. 756 yılında doğdu. H. 821 yılında öldü.

³ **Alaeddin El Cuveyni:** Alaeddin Ata Melik El Cuveyni. Babası ve kendisi Moğolun hizmetinde çalıştı. H. 623 yılında doğdu. H. 686 yılında vefat etti. Cuveyni moğolun tarihçesini yazanlardan birisidir. Tarihçiler, İbni Kesir dahil, moğolun tarihini yazarken ondan nakiller yapmışlardır.

Yesak ise, Cengiz Han'ın kendi kafasından uydurduğu kanunlardır. Bu yesak içerisinde bir takım hükümler ve cezalar koymuştu. Yesak içerisindeki hükümlerin çoğu İslam şeriatine muhalif idi. Ancak çok az bir kısmı Muhammed (s.a.s)'in şeriatine uygundu. Cengiz Han, koymuş olduğu bu kanunları, “Büyük Yasa” olarak isimlendirdi ve bu kanunları yazdırdı. Sonra da bu kanunlar kendisinden sonra gelecek olan nesillere miras olsun ve böylece her bir aile onları gerek kendileri öğrensin ve gerekse çocuklarına öğretsin diye, kendisine ait kasada saklanmasını emretti.”

(Tarih Fatihil Alem Cihank Şay c: 1 s: 62- 63)

İbni Kesir yesak hakkında şöyle dedi:

“Yesak; kalın yazıyla yazılmış ve iki ciltten oluşmuş bir kitaptır. Bu kitaplar develer üzerinde taşınıyordu.”

(Elbidaye vennihaye c: 13 s: 118)

Cengiz Han'ın Yesağında geçen kanunlardan bazıları şunlardır:

- İster evli ister bekar olsun, zinakar öldürülür.
- Lutilik (erkeğin erkekle zinası) yapan öldürülür.
- Bilerek yalan söyleyen veya sihir yapan veya birisinin gizli hallerini araştıran veya iki kişi kavga ettiğinde o ikisinden birisine yardım eden öldürülür.
- Suya veya küle bevleden (küçük abdestini yapan) öldürülür.
- Ticaret yapsın diye kendisine mal verilen kimse yaptığı ticarete üç sefer zarar ederse öldürülür.
- İzinsiz esiri yediren veya ona elbise veren öldürülür.
- Müslümanların kestiği gibi hayvan kesimi yapan kimse, kesilerek öldürülür.
- Belli bir millete taassup edilmeksizin bütün milletler yüceltilmelidir.

- Su almak için su kabına el sokulmamalı ve sadece bir kabla su alınmalıdır.
- Elbise, çürüyünceye kadar giyilmeli ve yıkanmamalıdır.
- Bir şey hakkında necis (pis) denmemelidir.
- Herşey tahirdir (temizdir).
- Bir mezhebe bağlı olmamak gerekir.

Cengiz Han'ın yesağında bunlar ve bunlar gibi şaşırtıcı olan daha bir çok kanunlar vardı. ⁽¹⁾

Tatarların lideri olan Cengiz Han'ın koyduğu yasa işte böyleydi! Cengiz Han öldükten sonra çocukları bu yasaya adeta bir din olarak bağlandılar. Bu konuda onlara hiç bir muhalefet eden olmadı.

Tatarların İslam alemine saldırmalarından sonra onlardan bir çok kişi İslam'a girdi. Bu sırada Tatarların lideri olan Kazan da İslam'a girdiğini ilan etti. Bu kimseler İslam'a bağlandıklarını ilan etmelerine rağmen İslam şeriatini uygulamadılar. Bilakis, Cengiz Han'ın kanunlarını uygulamaya devam ettiler. Hatta içkiyi, zinayı ve bunlar gibi İslam'ın yasakladığı bir çok şeyi serbest bıraktılar. Böylece İslam'ın koruma altına aldığı din, can, akıl, ırz (namus), mal, neseb (soy) gibi değerleri önemsemediler ve korumadılar...

Yahudi ve hristiyanlardan cizye almadılar. Namaz kılıp kılmama konusunda insanları muhayyer bıraktılar. Zekatı tamamiyle terkettiler. Hiç bir sebep olmaksızın müslümanların kanını helal kıldılar...

¹ Bu konuda daha ayrıntılı bilgi öğrenmek için, Alaeddin el Cuveyni'nin Tarih Fatihil Alem Cihank Şay kitabı c: 1 s: 191-248'e veya Makrizi'nin El Hıtat kitabı c: 2 s: 220-221'e veya İbni Kesir'in El Bidaye Ve nnihaye kitabı c: 13 s: 118'e bak.

Bütün bunları yapmalarına rağmen yine de müslüman olduklarını, şehadeti getirdiklerini söylediler. Hatta onların lideri Kazan, Şam'ı işgal ettiği zaman buna: "Mısır ve Şam yöneticilerinin güya İslam'ı tatbik etmediklerini, dinin doğru yolundan ayrıldıklarını, İslam'ın hükümlerine bağlanmadıklarını" gerekçe gösterdi. Bunu, Sultan Nasır Kalavun'a gönderdiği risalesinde yazmıştır. ⁽¹⁾

Yesak kanunları sadece moğollara uygulanmaktaydı. Moğolların dışındakilere ise İslam şeriatı uygulanmaktaydı. İşte bu sebeble müslümanlar bu kanunlardan pek fazla etkilenmediler. Çünkü o zamanki İslam alimleri, bu kanunlar ve bu kanunlara bağlı olanlar hakkındaki İslam'ın hükümlerini açıkça anlatmaktaydılar. Böylece Tatarların yesak kanunları, asrımızın yesağının İslam neslinin çocuklarını etkilediği gibi etkilemedi ve İslam alemi bu beladan çabuk kurtuldu.

İbni Kesir (r.a):

"Cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar?" (Maide: 50) ayetinin tefsirinde şöyle dedi:

"Allah (c.c), her hayrı kapsayıcı ve her şerri yasaklayıcı olan hükümlerinden yüzçevirip bunun yerine cahiliyede olduğu gibi kişilerin görüşlerine, dalalet ve sapıklığı ifade eden değer yargılarına ya da çeşitli dinlerin karışımı ve beşeri görüşlerden meydana gelen Cengiz Han'ın vazettiği Yesak gibi İslam dışı hükümlere yönelenin imanını kabul etmiyor. Yesak; Cengiz Han'ın Kuran, Tevrat, İncil ve kendi görüşlerine dayanarak ortaya koymuş olduğu kanunları ihtiva eden bir kitaptır. Cengiz Han

¹ (Vesaik El Hurubu es salibiye vel Gazvil Mogoli "Haçlıların ve Moğol Saldırılarının Belgeleri kitabı" s: 383, 403'de bak.)

öldükten sonra yerine geçen çocukları (İslam'a girdikleri halde) bu kitabı bir anayasa kitabı olarak görmeğe devam ettiler. Allah (c.c)'ın kitabı ve Rasulullah'ın sünnetini bir kenara atarak bu kitaptaki hükümlerle Tatarlara hükmettiler. İşte böyle davranan kimseler kafirdir. Bunlarla, büyük küçük her meselede yalnız Allah (c.c)'ın hükmüne dönünceye kadar savaşmak farzdır."

(İbni Kesir Tefsiri c: 2 s: 67)

İbni Kesir (r.a) devamla şöyle dedi:

"Bu yapılanların hepsi, Allah (c.c)'ın nebilerine indirdiği şeriate muhaliftir. Kim nebilerin sonuncusu Muhammed (a.s)'e inen şeriatı terkederek daha önceki nebilere inen mensuh olmuş şeriatlere muhakeme olursa, Allah (c.c)'ın bildirdiği gibi kafir olur. Durum böyleyken Yesak'a (Cengiz Han'ın koyduğu kanunlara) muhakeme olup onu Allah (c.c)'ın şeriatinden önde tutan kişinin hükmü nasıl olur acaba? Her kim böyle yaparsa, bütün müslümanların icmasıyla kafirdir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar? Yakinen inanan bir kavim için Allah'tan daha iyi hüküm veren kim vardır?"

(Maide: 50)

"Hayır! Rabbine and olsun ki aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem tayin edip sonra haklarında verdiğin hükümden dolayı kalplerinde bir sıkıntı duymadan kabul etmedikçe iman etmiş olmazlar."

(Nisa: 65) (İbni Kesir Tefsiri)

İbni Kesir'in zikrettiği, tatarların yesağına bağlı olan ve ona muhakeme olanların hükmü işte böyledir!

Tatarların yesağı, onları koyanlar ve onlara tapanlarla birlikte tarihin çöplüğüne atılarak artık yok olmuştur. Bu kimselerden söz edildiğinde, en tiksinti verici ve en alçak

sıfatlarla söz edilir. Oysa bu yesağa karşı çıkan, onu reddeden, insanları bu yesağı reddetmeye, ondan uzak kalmaya çağıran İbni Teymiye ve onun öğrencileri olan İbni Kayyim, İbni Kesir, El Berzali, El Mezzi, Ez Zehebi ve başkaları hakkında en güzel sıfatlarla söz edilir.

Zamanımızda İslam'a nispet edilen devletlerde tatbik edilen beşeri kanunlara bakıldığında, bunların Cengiz Han'ın yesağının bir benzeri olduğu görülür. Hatta bu kanunlar, yesaktan daha alçak ve pistir.

İslam olduğu iddia edilen devletlerde tatbik edilen beşeri kanunlara tapanlar ve onu uygulayanlar; canlar, kanlar, namuslar, mallar ve başka meselelerle ilgili konularda Allah (c.c)'in şeriatinin hükümlerini (dondurmuşlar) yürürlükten kaldırmış, Allah (c.c)'in şeriatindeki hadleri iptal etmiş, siyasi, iktisadi, devletler arası ilişkiler ve bunlar gibi daha başka bir çok meselede Allah (c.c)'in şeriatini tatbik etmemektedirler.

Bütün bu meselelerde tatbik ettikleri kanun ve hükümleri, hristiyan Fransa'nın, tatarların yesağına benzeyen kanunlarından almışlar. Zira, tatarların yesağındaki hükümlerin çoğu da hristiyan kanunlarından alınmıştır.

Zamanımızın yöneticilerinin uyguladığı kanunlar, kanun alimleri diye isimlendirdikleri kişilerin ve başkalarının heva ve heveslerinden kaynaklanan kanunlardır ve tatarların yesağına benzemektedir. Çünkü, tatarların yesağındaki bazı kanunlar, Cengiz Han'ın heva ve hevesine dayanarak ortaya koyduğu görüşlerinden alınmıştır.

Zamanımızda bazı ülkelerdeki yöneticiler, İslam şeriatini tamamen terketmediklerini göstermek için evlenme, boşanma, miras ve bunun gibi bazı meselelerin hükümlerini İslam şeriatinden alarak insanları aldatmaktadır. Tatarların yesağı da böyle idi. İbni Kesir ve baş-

kalarının zikrettiği gibi tatarların yesağındaki bazı hükümler İslam'dan alınmıştı.

Ahmed Şakir, İbni Kesir Tefsirinde şöyle geçtiğini söylemiştir:

“Ey müslümanlar! İslam ülkelerine veya İslam’a nispet edilen ülkelere bakarak düşmanınız olan işgalcilerin ve misyonerlerin size ne yaptığını görün!

Ahlakı ve dinleri yok eden yabancı putperest, size uygulanması için kanunlar koydu. Bu kanunları, Allah’ın hiçbir dinine de dayandırmadı. Bu kanunların temelini ilk atan da yine putperest bir kişi idi. O, kendi zamanında rasul olarak gönderilen İsa (a.s)’ya iman etmemiş, putperest olarak kalmış, fiske, fücürü ve sorumsuzluğu ile meşhur olmuş, kanunların babası diye anılan Cost Niyan’dır.

Mısırlılardan İslam’a nispet edilen meşhur bir kişi, bu fasık, putperest ve sapık Cost Niyan’ın kanuni kaidelerini tercüme etti. Sonra da utanmadan bu tercümesini, İslam fikhının Kur’an ve sünnete dayalı en büyük ansiklopedisi olan, Dar’ul Hicre imamı İmam Malik’in Müdevvene’sinin ismine benzeterek ona “Müdevvenat Cost Niyan” ismini verdi. İşte bunu yapan mısırlı ne kadar da sefih, ahlaksız ve arsızdır!

İslam’ın en azılı düşmanının müslümanlara zorunlu kıldığı bu kanunlar, aslında müslümanları başka bir dine sokmak, saf ve yüce İslam dininden uzaklaştırmak için konulmuştur. İşte bu sebeble müslümanlara, bu kanunlara itaati zorunlu kıldılar ve kalplerine onun sevgisini soktular. Öyleki bu kanunlardan söz ederken; “kanunları yüceltmek”, “hükümleri yüceltmek”, “mahkemenin hürmeti” (yüce kanunlar, yüce mahkeme, sayın hakim, kanunlara saygı göstermek) gibi yüceltme sözlerini kullanırlar. Fakat bu yüceltme sözlerini, İslam şeriatı ve İslam

fakihleri hakkında kullanmaktan çekinirler. Hatta İslam şeriatinin hükümlerini ve müslüman alimlerin görüşlerini “gericilik”, “donuk”, “yobazlık”, “çağdışı”, “irtica”, “irticai” ve “orman kanunları” gibi sözlerle vasıflandırırılar. Böyle sözleri, bu putperestlere bağlı kişilerin gazete, dergi, ve sözde modern kitaplarında sıkça görmek mümkündür.

Bu kimseler, İslam şeriatinin yerine koydukları bu uyduruk kanunlara “fıkıh”, “teşri” gibi isimleri, bu kanunları okuyan ve onları öğrenen kimselere “fakih” ismini, bu kanunları çıkaranlara ise “müşerri” (teşri koyucu) ismini verdiler. Bunun gibi daha bir çok meseleyi, İslam şeriatıyla ilgili meselelerle ve alimlere takılan isimlerle isimlendirdiler. Böylece alçak, cüretkar, korkusuz bir şekilde İslam şeriatini bu yeni dinle karıştırdılar.”

Devamında şöyle diyor: “Bu dinin kaideleri İslam diyarının çoğunda hakim oldu. Artık insanlar bu yeni dine muhakeme oluyor. Bil ki bu kanunların hepsi, ister şeriate uygun olsun ister uygun olmasın, batıldır ve bu kanunlara muhakeme olmak, İslam şeriatinden çıkmaktır. Bu kanunların içindeki İslam şeriatine uygun hükümler, İslam kanunlarına tabi olunarak, Allah (c.c) ve rasulünün hükmüne itaat edilerek konulmamış, bilakis tesadüfen İslam şeriatinin hükümlerine uygun düşmüştür. Bu yüzden bu kanunların hepsi, ister İslam şeriatine muhalif olsun ister muhalif olmasın, sapıklıktır. Bu kanunlar, kendisine uyanı cehenneme sevkeder. Hiçbir müslümanın bu kanunlara boyun eğmesi ve onlardan razı olması asla caiz değildir.”

(Umdetu't Tefsir c: 3 s: 314-315)

Şeyh Muhammed Hamid el Fıkkı, tağutun manasıyla alakalı olarak şöyle demektedir:

“Tağut hakkındaki selefin sözlerinin özeti şudur:

Muhakkakki tağut: Kulları Allah (c.c)’a ibadetten, dinde ihlaslı olmaktan, Allah’a ve Rasulüne itaat etmekten engelleyip alıkoyan her şeydir. Bu, cinlerden şeytanlar olabileceği gibi insanlardan şeytanlar, ağaçlar, taşlar ve bunlar dışında ki her şey de olabilir.

Şüphesiz, İslam’a zıt ve Allah (c.c)’ın şeriatinden alınmayan, kan, ırz ve mallar konusunda hüküm verilmesi için insanlar tarafından konulan ve Allah (c.c)’ın şeriatindeki hadleri uygulamayı iptal eden, faiz, zina, içki ve bunlar dışındaki yasakları helal kılan bütün kanunlar bu kelimenin ihtiva ettiği mananın içine girer.

Yine, Allah’ın Rasulünün getirdiği haktan alıkoyan beşeri mahreçli, akıl ürünü bütün kitaplar da böyledir. Bu kitapları yazan kişi, ister Allah (c.c)’ın Rasulünün getirdiği haktan alıkoymak niyetiyle yazsın ister bu niyetle yazmasın yine de bu kitap bir tağuttur.”

(Feth’ul Mecid s: 282 / dip not 1– Sünneti Muhammediye / Birinci baskı)

Yine Şeyh Muhammed Hamid el Fıkkı, “**Fethul Mecid**” adlı kitabının **dip notunda** Yesakla ilgili olarak şöyle demiştir:

“Yesak gibi hatta ondan daha şerli olan şey ise; kan, ırz ve mallar hakkında Allah (c.c)’ın Kitabında ve Rasulünün sünnetinde hükümler açıkken, kişinin batılların kanunlarını bu konularda kendisine kanun edininip, onlara muhakeme olmasıdır. **Böyle yapan kimse şüphesiz kafirdir, mürteddir.** Bu ameller üzerinde ısrar ettiği ve Allah (c.c)’ın indirdiği hükme dönmediği müddetçe **onun müslüman olarak isimlendirilmesi, İslam’dan olduğu açık olan namaz, oruç, hac ve bunlar gibi amelleri yerine getirmesi kendisine hiçbir fayda sağlamaz.**”

(Fethul Mecid -dip notta)

İmam ibn Teymiye (r.a), Allah (c.c)'ın:

“Sana ve senden önce indirilenlere iman ettiğini iddia edenleri görmüyor musun? Reddetmeleri emir olunmuşken tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan onları derin bir sapıklığa saptırmak istiyor.” (Nisa : 60) ayetini şöyle açıkladı:

“Bu ayetlerde, kitap ve sünnetten başkasına muhakeme olanların dalalet ve nifak üzere olduklarına dair apaçık deliller vardır. Böyle kimseler, şer’i deliller ile bazı tağutlardan, müşriklerden, ehli kitaptan ve bunlar dışında itibar edilen çeşitli kimselerden alınan ve akli deliller olarak isimlendirilen görüşlerin arasını uzlaştırmayı istediklerini iddia etseler bile, yine de dalalet ve nifak üzeredirler.”

Yine İmam ibn Teymiye (r.a) şöyle demektedir:

“Kitap, sünnet ve ümmetin icmasıyla sabittir ki, iki şehadet kelimesini söylese bile, İslam şeriatinin dışına çıkan kim olursa olsun, onunla savaşılr...”

Allah’a ve Rasulüne itaat etmeye girmekten kaçınan kuvvet sahibi olan (isyancı)lar Allah’a ve Rasulüne savaş açmışlardır. Yeryüzünde kim Allah’ın Kitabı ve Rasulün sünneti dışındaki şeylerle amel ederse, kesinlikle yeryüzünde fesat çıkaran bir kimsedir....

Her müslümanın bildiği ve bütün alimlerin ittifak ettiği şudur: Kim, islam dininden başka bir dine veya Muhammed (s.a.s)’in şeriatinden başka bir şeriate tabi olmayı caiz görürse, kafir olur. Böyle bir kimsenin küfrü, kitabın bir kısmına iman edip bir kısmını inkar edenlerin küfrü gibidir.”

İbn Kayyım (r.a), Allah (c.c)’ın:

“Ey İman edenler! Seslerinizi nebinin sesinden daha fazla yükseltmeyin! Birbirinize yüksek sesle seslendiğiniz gibi ona da aynı şekilde seslenmeyin! Yoksa farkında olmadan amelleriniz boşa gider.”

(Hucurat: 2)

ayeti hakkında şöyle demiştir :

“Sahabeler seslerini Rasulullah’ın sesinin üzerine çıkarttıkları zaman onların amelleri boşa gider de, görüşlerini, akıllarını, arzularını, siyasi görüşlerini ve bilgilerini Rasulullah (s.a.s)’ın getirdiği şeylerin üzerine çıkaranların amelleri boşa gitmez mi? Bunların durumu şüphesiz, seslerini Rasulullah’ın sesinin üzerine çıkaranlardan daha kötüdür. Muhakkakki böyle yapanların amellerinin boşa gitmesi, daha önceliklidir.”

(A’lam’ul Muvakiin c:1, s: 51)

Şeyh Muhammed b. İbrahim şöyle dedi:

“İnsan ürünü kanunları, Ruh’ul Emin’in insanları uyararak için Muhammed’in kalbine fasih arab dili ile indirdiği Kur’an’ı kerim ile hüküm konusunda aynı seviyeye yükseltmek ve ihtilaf anında Kur’an’ı bırakıp insan ürünü olan kanunlarla hüküm vermek, apaçık büyük küfür olan amellerdendir ve Allah’ın aşağıdaki sözlerine karşı zıt ve inatçı bir tavır takınmak demektir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor :

“Eğer herhangi bir şey hakkında ihtilafa düşerseniz onu Allah’a ve Rasulune havale edin! Eğer Allah’a ve ahiret gününe iman etmişseniz... İşte bu daha hayırlı ve sonuç itibarı ile de daha güzeldir.”

(Nisa: 59)

Allah (c.c), herhangi bir konuda aralarında ihtilaf eden kimselerin imanlarını, Nebi (s.a.s)’i hakem tayin etmedikleri müddetçe geçersiz saymaktadır. Hem de bu iman

geçersizliğini, nefiy (olumsuzluk) ve kasem (yemin) edatlarıyla te'kit ederek bildirmiştir. Allah (c.c) şöyle bu-yuruyor:

“Hayır! Rabbine yemin olsun ki, aralarında çekiş-tikleri şeylerde seni hakem tayin etmedikçe, sonra ver-diğin hükümden dolayı kalplerinde hiç bir sıkıntı duy-madan teslim olmadıkça asla iman etmiş olmazlar.”

(Nisa: 65)

Allah (c.c), ayette de görüldüğü gibi, iman etmiş sa-yılabilmeleri için sadece “Rasulullah (s.a.s)’a muhakeme olma” şartıyla yetinmemiş, buna ek olarak “Rasulullah (s.a.s)’in hükümlerine karşı nefislerde hiç bir sıkıntı duymama” şartını da ileri sürmüştür. Ayetin şu bölümün-de geçtiği gibi:

“Sonra senin verdiğin hükümden dolayı nefislerin-de hiçbir sıkıntı duymadan...”

Ayette geçen **“harac”** kelimesi; “sıkıntı” manasındadır. Şüphesiz onların içlerinde, Rasulullah (s.a.s)’ın ver-diği hükümden ve ona teslim olmaktan dolayı herhangi bir sıkıntı ve üzüntü olmamalıdır.

Allah (c.c), ayette görüldüğü gibi, insanların iman et-miş sayılabilmeleri için sadece bu iki şartla da yetinme-miş, buna ek olarak, “Rasulullah (sas)’ın hükümlerine tam teslimiyet gösterme” şartını da bildirmiştir. Yani; amelde Rasulullah (s.a.s)’ın hükümlerine tamamen boyun eğmek gerekir. Bu ancak, nefislerin arzularını bir kenara atıp sadece Rasulullah (s.a.s)’ın hükümlerine tam teslimiyet ve boyun eğmekle gerçekleşir. Bu sebeple Allah (c.c), ayette geçtiği gibi bu manayı, te'kit mastarı olan **“teslimen”** kelimesiyle kuvvetlendirmiştir. Bu gösteriyor ki; Rasulullah (s.a.s)’ın hükümlerine “teslimiyet ve boyun eğme” yetmez. “Tam bir teslimiyet ve boyun eğme” gerekir.

Birinci ayette geçen manayı iyi düşünün! Allah (c.c) şöyle buyuruyor :

“Eğer herhangi bir şey hakkında ihtilafa düşerseniz, onu Allah’a ve Rasulune havale edin! Eğer Allah’a ve ahiret gününe inanıyorsanız... İşte bu, daha hayırlı ve sonuç itibarı ile de daha güzeldir.”

Allah (c.c) ayette; **“eğer herhangi birşey hakkında ihtilafa düşerseniz”** buyurarak ihtilaf edilen meseleyi belli birşeye has kılmadan genel olarak zikretmesi, genel bir mana belirtmek içindir. Yani, “miktarı ve cinsi ne olursa olsun herhangi bir şey hakkında ihtilafa düşerseniz onu Allah (c.c)’a ve Rasulune havale edin” demektir.

Sonra yine, ihtilafı her konuda Rasulullah’ın hükmüne başvurmanın, verilen hükümden dolayı hiç bir sıkıntı duymadan tamamen teslim olmanın, Allah (c.c)’a ve ahiret gününe imanın gerçekleşmesi için şart olduğunu gösteren Allah’ın: **“Eğer Allah’a ve ahiret gününe inanıyorsanız...”** ayetini dikkatlice düşünün!

Sonra Allah (c.c) şöyle buyurmakta:

“Bu, daha hayırlı...” Allah (c.c) birşey hakkında hayırlı (iyi) derse, onda ebediyen şer olmaz. Bilakis o, dünyada da ahirette de hayırlıdır...

Yine Allah (c.c) şöyle buyurmuştur:

“Sonuç itibarı ile de daha güzeldir...” Yani, dünyada ve ahiretteki sonucu daha güzeldir demektir.

Bu gösteriyor ki, herhangi birşey hakkında ihtilaf edildiği zaman, bunun çözümünü Rasulullah (s.a.s) dışında başka bir şeye havale etmek, münafıkların söylediklerinin aksine kişiye sadece şer kazandırır ve hem dünya hem de ahiretteki sonu daha kötü olur.

Münafıklar, Rasulullah dışında başka birşeye muhake-me olduklarında, Allah (c.c)’ın bildirdiği gibi şöyle derler:

“Biz ancak iyilik yapmak ve uzlaştırmak istemiştik.” (Nisa: 62)

Bir başka ayette de şöyle söylemişlerdi:

“Muhakkak ki biz ıslah edicileriz.” (Bakara: 11)

İşte bu sebeple Allah (c.c) onların bu sözlerine karşılık şöyle buyurmuştur:

“Hayır! Muhakkakki onlar fesat çıkaranlardır. Fakat hissetmezler.” (Bakara : 12)

Aynı zamanda bu ayet Allah (c.c)’ın kanunlarına zıt kanunlar koyanlara karşı da söylenebilir. Onlar Allah’ın kanunlarına zıt kanun koyarken: “İnsanların bu kanunlara ihtiyacı vardır, artık böyle kanunlara muhakeme olmak zaruret olmuştur” derler. Bu sözler; Rasulullah’ın getirdiği şeyler hakkında şüphe etmek, Allah (c.c)’ın ve Rasulünün beyanlarının eksik olduğunu, her zamanda ve her yerde ihtilafları çözebilecek durumda olmadığını, şeriat hükümleri uygulandığında dünya ve ahiretteki sonucun kötü olacağını iddia etmek manasına gelir.

Yine manası genel (amm) olan ikinci ayet hakkında da iyi düşünün! Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Aralarında çekiştikleri şeylerde...” Ayetteki ismi mevsul olan (ma) harfî usulcülere ve diğer alimlere göre genel (amm) bir mana ifade etmektedir. İşte bu genel ifade, cins ve çeşit yönünden bütün her şeyi kapsamaktadır. Aynı, miktar yönünden her şeyi kapsadığı gibi... Yani, ne olursa olsun her cins ve ne miktarda olursa olsun her miktar bu hükme girer.

Allah (c.c), Rasulullah (s.a.s)’ın getirdiği dışında başka şeylere muhakeme olmak isteyen münafıkların imanını kesinlikle kabul etmemekte ve geçersiz saymaktadır. Allah (c.c)’ın, şu ayetinde buyurduğu gibi:

“Sana ve senden öncekilere indirilenlere iman ettiklerini iddia edenleri görmüyor musun? Reddetmeleri emir olunmuşken tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan onları derin bir sapıklığa düşürmek istiyor.” (Nisa: 60)

Muhakkakki Allah (c.c) bu ayette, **“yez’umune”** (iddia ediyorlar) kelimesini kullanarak söz konusu kişilerin iman iddialarını yalanlamaktadır. Çünkü **kulun kalbinde iman ile nebi (s.a.s)’in getirdiğinden başkasına muhakeme olmayı istemek asla bir arada bulunamaz.** Bilakis, bunlardan biri varsa diğerini yok eder.

Tagut, tugyandan türemiş bir kelimedir. Yani; İslam’ın sınırına tecavüz eden demektir. Rasulullah (a.s)’ın getirdiğinin dışındaki kanunlarla her hüküm veren tağuttur. Aynı şekilde, Nebi (s.a.s)’in getirdiğinden başka şeylere muhakeme olan da tağuta muhakeme olmuştur.

Her ferdin, Nebi (s.a.s)’in getirdikleriyle hüküm vermesi haktır. Fakat, Nebi (s.a.s)’in getirdikleri dışında başka kanunlarla hüküm vermesi kesinlikle caiz olmaz. Aynı şekilde her ferdin, Nebi (s.a.s)’in getirdiği şeylere muhakeme olma hakkı vardır. Kim Nebi (s.a.s)’in getirdikleri dışında başka kanunlarla hüküm verirse veya o kanunlara muhakeme olursa haddini aşarak ya tağut ya da tağuta muhakeme olmuş olur.

Allah (c.c)’ın şu ayetini de iyi düşünün!

“Onu reddetmekle emir olunmuşlardı...”

Bu ayeti okuduğun zaman, Allah (c.c)’ın kanunlarına zıt kanun koyanların, Allah (c.c)’ın emrine ne kadar karşı geldiklerini daha iyi anlarsın. Allah (c.c), insanlardan tagutu reddetmelerini istiyor. Halbuki Allah (c.c)’ın kanunlarına zıt kanun koyanlar, tagutun kabul edilmesini istiyorlar.

Allah (c.c) onlar hakkında şöyle buyuruyor:

“Zalimler, sözleri kendilerine söylenenden başka söze çevirmektedirler.” (Bakara: 59)

Allah (c.c)’ın şu sözünü de iyi düşünün!

“...Şeytan onları saptırmak istiyor.”

Allah (c.c) bu ayette tağuta muhakeme olmanın sapıklık olduğunu bildirmektedir. Halbuki Allah (c.c)’ın kanunlarına zıt kanun koyanlar, bunu hidayet olarak (doğru yol olarak) görmektedirler. Allah (c.c) bu ayette, tağuta muhakeme olmanın şeytanın istediği birşey olduğunu bildirmiştir. Halbuki Allah’ın kanunlarına zıt kanun koyanlar, bunda insanların maslahatı ve şeytandan uzaklaşma olduğunu ileri sürerler. Bu demektir ki, şeytanın emirleri insanların maslahatına uygun ama Rahman’ın isteği ve Rasulullah (s.a.s)’ın getirdiği ise insanların maslahatına uygun değildir.

Allah (c.c), kendi hükmünün insanların maslahatına en uygun hüküm olduğunu, bundan başkasını isteyenlerin ise cahiliyenin hükmünü istediklerini bildirerek şöyle buyurmaktadır:

“Cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar? Yakinen inan bir millet için Allah’tan daha iyi hüküm veren kim vardır?” (Maide: 50)

Bu ayeti kerimeyi iyice düşün! Bu ayeti kerime, hüküm iki kısma ayırır: Allah (c.c)’ın hükmü ve cahiliyenin hükmü... Allah (c.c)’ın hükmünden sonra ancak cahiliyenin hükmü vardır, başka bir şey yoktur. Bu gösteriyor ki, Allah (c.c)’ın dışında kanun koyanlar, kabul etseler de etmezse de cahiliye ehline dindirler. Hatta onlardan daha kötü ve daha yalancılardır. Çünkü cahiliye ehlinde bu konuda zıtlık ve tezatlık yoktur. Halbuki Allah’ın kanunu dışında kanun koyanlarda zıtlık ve tezatlık vardır. Çünkü onlar Allah’ın kanunları dışında kanunlar

koydukları halde, Rasulullah (s.a.s)'in getirdiği şeylere iman ettiklerini söylüyor ve böylece ikisi arasında bir yol tutmak istiyorlar.

Allah (c.c) bu kişilerin benzerleri hakkında şöyle buyurmuştur:

“İşte onlar gerçekten kafir olanlardır. Kafirler için rezil, ebedi bir azap hazırladık.” (Nisa: 151)

Ayrıca aşağıdaki ayeti kerimenin, Allah'ın kanunları dışında kanun koyanların heva, heves ve kıt akıllarından çıkartıkları bu kanunlara “iyi” demelerine nasıl cevap verdiğine de bir bak! Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Yakinen bilen bir millet için Allah'tan daha iyi hüküm veren kim vardır?” (Maide: 50)

Bundan önceki ayetlerde Allah (c.c) Nebisi Muhammed (s.a.s)'i muhatap alarak şöyle buyurmuştur:

“Onların aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet! Sana hak geldikten sonra onların hevalarına uyma!” (Maide: 48)

Sonra da şöyle buyurmuştur:

“Aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet, onların hevalarına tabi olma! Allah'ın sana indirmiş olduğu şeylerin bir kısmında seni saptırmalarından sakın! Eğer yüz çevirirlerse bil ki Allah onlara bazı günahlarından dolayı azap etmek istemektedir. Muhakkak ki insanların çoğu fasıktır.” (Maide: 49)

Allah (c.c), yahudiler Nebi (s.a.s)'e hüküm vermesi için geldikleri zaman, haklarında hüküm vermek ile onlardan yüz çevirmek arasında nebisini muhayyer kıldığını bildirerek şöyle buyurmuştur:

“Eğer sana gelirlerse aralarında hükmet ya da onlardan yüz çevir! Eğer onlardan yüz çevirirsen sana kesinlikle hiç bir zarar veremezler. Eğer hüküm verirken onların arasında adaletle hüküm ver! Muhakkakki Allah adaletli olanı sever.” (Maide : 42)

Bu ayette kast edilen “adalet”, Allah’ın ve Rasulünün hükmüdür. Allah’ın ve Rasulünün hükmü dışında hiçbir hüküm gerçekten adaletli değildir. İslam’a muhalif hükümler zulümdür, dalalettir, sapıklıktır, küfürdür, fısktır. Bu sebeple Allah (c.c) bundan sonraki ayetlerde şöyle buyurmuştur:

“Allah’ın indirdikleri ile hükmetmeyenler işte onlar kafirlerin ta kendileridirler.” (Maide: 44)

“Allah’ın indirdikleri ile hükmetmeyenler işte onlar zalimlerin ta kendileridirler.” (Maide: 45)

“Allah’ın indirdikleri ile hükmetmeyenler işte onlar fasıkların ta kendileridirler.” (Maide : 47)

Bu ayetlerde Allah (c.c), Allah’ın indirdikleriyle hükmetmeyen hakimlerin kafir, zalim ve fasık olduklarına hükmediyor. Allah (c.c), Allah’ın indirdikleriyle hükmetmeyenler kafir olmadığı halde onlara kafir hükmünü asla vermez. Muhakkakki böyle yapan kişi, mutlak kafirdir. Ya ameli küfür işlemiş ya da itikadi küfür işlemiştir.

Bu ayetlerin tefsiri hakkında İbn Abbas (r.a)’tan gelen, Tavus ve başkalarının da rivayet ettiği haber de şuna delalet etmektedir: Allah (c.c)’ın indirdikleri ile hükmetmeyen hakim, ya İslam milletinden çıkaran itikadi küfür işlemiş ya da İslam milletinden çıkarmayan ameli küfür işlemiştir.

Birinci zikredilen itikadi küfür ise bir kaç çeşittir.
Bunlar:

1 – Allah (c.c) ve Rasulünün hükmüyle hükmetmenin gerekli olduğunu inkar ederek Allah (c.c)’ın indirdikleri ile hükmetmeyen hakim.

İbn Cerir’in tercih ettiği, İbni Abbas (r.a)’tan rivayet edilen ve rivayette büyük küfür olduğu belirtilen hüküm bu tür hakimler içindir. Zaten Allah (c.c) ve Rasulünün hükmüyle hükmetmenin gerekli olduğunu inkar eden hakimin kafir olduğu konusunda alimler arasında ihtilaf yoktur. Çünkü alimler, dinin aslından herhangi birini veya ittifak edilen fer’i meselelerin herhangi birini inkar eden ya da Rasulullah (s.a.s)’ın getirdiği kesin olan şeylerden bir harfi inkar eden kimsenin İslam milletinden çıkartan küfür işlediği konusunda ittifak etmişlerdir .

2 – Allah (c.c)’ın hükmünün hak olduğunu inkar etmeyen fakat bununla birlikte Allah (c.c) ve Rasulünün hükmü dışındaki hükümlerin Allah (c.c) ve Rasulünün hükmünden daha güzel ve daha mükemmel olduğuna, insanların arasında zamanın geçmesiyle ve durumların değişmesiyle ortaya çıkan yeni olaylardaki ihtilafları çözmede insanların ihtiyacını daha iyi karşıladığına inanarak Allah’ın indirdikleriyle hükmetmeyen hakim.

Bu durum da şüphesiz küfürdür. Çünkü heva ve heveslere, kıt akıllara ve kötü düşüncelere dayanan yaratılmışların hükmünü, Hakim ve Hamid olan Allah (c.c)’ın hükmüne tercih etmişlerdir.

Zamanın ve durumların değişmesiyle Allah (c.c) ve Rasulünün hükmünde hiçbir değişme olmaz. Yeni olaylar olsa bile, muhakkak ki bunlar hakkında Allah (c.c)’ın kitabında ve Rasulünün sünnetinde ya nass olarak ya apaçık

olarak ya nastan istinbat olarak ya da başka bir şekilde hüküm vardır. Bunu bilen bilir, bilmeyen de bilmez.

Alimlerin: “Durumların değişmesiyle fetvalar da değişir” sözlerinin manası; kıt akıllıların, hüküm ve hükümlerin illetlerini idrak ve anlamadan yoksun olanların zannettiği gibi değildir. Onlar fetvaların kötü niyetlerine, hayvani şehvetlerine, dünyevi arzularına ve hatalı varsayımlarına göre değişeceğini zannettiler. Bu sebeple nasları kendi görüşlerine, heva ve heveslerine tabi kıldılar. Böylece güçleri yettiği kadar kelimeleri yerlerinden oynattılar...

3 - Beşeri kanunların Allah (c.c)’ın ve Rasulünün hükümünden daha güzel olduğuna inanmayan fakat şer’i hükümlerle aynı seviyede olduğuna inanan.

Bu kimse de daha önceki kimseler gibi İslam milletinden çıkararak küfür işlemiş ve kafir olmuştur. Çünkü o, yaratılanın yaratana aynı seviyede olduğuna hükmetmiş ve Allah (c.c)’ın şu ayetinin hükmüne karşı gelerek onu geçersiz kılmıştır:

“O’nun benzeri hiç bir şey yoktur. O, Semi’dir. Basir’dir.” (Şura: 11)

Bu ve bunun gibi ayetler gösteriyor ki Rab, kemal sıfatlara haizdir. Sıfatı, fiili ve insanlar arasında hüküm vermesiyle mahlukata benzemekten münezzeh ve yücedir.

4 – Allah (c.c)’ın indirdiği dışındaki hükümlerin, Allah (c.c) ve Rasulünün hükmü gibi veya ondan daha iyi olduğuna inanmadığı halde, Allah (c.c) ve Rasulünün hükmüne muhalif olan böyle hükümlerin tatbik edilmesini caiz gören.

Bu kimse de daha öncekiler gibi İslam milletinden çıkararak küfür işlemiş ve kafir olmuştur. Çünkü bu kimse, şer’i hükümlerin doğruluğunu kabul etmekle birlikte sa-

hih, açık ve kesin naslarla haram olduğu bildirilen şeyin yapılabileceğini caiz görmüştür.

5 - Bu küfür, büyük küfürlerin en büyüğü, en kapsamlısı, en açığıdır. Bu küfür, şeriate karşı en şiddetli ve ortaya en açık bir şekilde çıkmış olanıdır. Bu küfür, şeriatin hükümlerine şiddetli bir şekilde büyüklenen, Allah (c.c) ve rasulünün hükümlerine en zıd olan ve şer'i mahkemelere rakip olan mahkemeler kurmaktır. Sözde bu mahkemeler için, şeri mahkemelerde olduğu gibi düzenli, teferruatlı, teşkilatlı ve zorunlu hükümler veren merciler oluşturulmuştur.

Şer'i mahkemelerin mercisi nasıl Kur'an ve sünnetse, beşeri kanunlarla hükmeden mahkemelerin de mercileri vardır ve onların mercileri de; değişik ümmetlerin şeriatleri, Fransa, Amerika, İngiltere gibi değişik devletlerin anayasalarından derlenmiş kanunlar, bidatçilerin ve müslüman olmadıkları halde İslam'a nispet edilmiş sapık taifelerin mezheplerinden alınmış kural, ilke ve prensiplerdir.

Bu tür mahkemeleri İslam diyarında çokça görmekteyiz. İnsanların ihtilaflarını çözmek için kapıları açıktır. İnsanlar da saf saf onlara gitmektedirler. Bu mahkemeler, ihtilaflı olan insanlar arasında Kur'an ve sünnete muhalif beşeri kanunlarla hükmederler ve verilen hükmü uygulamaları için onları zorlarlar. Acaba bu küfürden daha büyük bir küfür var mıdır?" La ilahe illallah Muhammedun Rasulullah şehadetine zıt ve onu bozan bundan daha kötü bir amel var mıdır acaba?

Bu zikrettiğimiz meselelerin delillerinin ilim kitaplarında var olduğu bilinmektedir. Bunları tek tek zikretmeye kalkışırsak bu küçük risalemiz buna yetmez.

Ey akıllılar topluluğu! Ey zekiler cemaati! Ey uyanık olanlar! Size benzeyen veya sizden daha düşük olan, hata işleyebilen, hatta hataları doğrularından daha çok olan, ancak yaptıkları doğrular Allah (c.c)’ın kitabı ve rasulünün sünnetinden alınan doğrular olan kişilerin, kanlarınız, mallarınız, ırzlarınız, kadınlarınız, çocuklarınız ve diğer haklarınız hakkında hüküm vermelerine nasıl izin verebiliyorsunuz?

Bu konularda kendi hükümlerini veriyor ve kendisinde hata bulunmayan, hiçbir yönden batılın kendisine yaklaşmadığı, Hakim ve Hamid tarafından indirilen Allah (c.c) ve rasulünün hükümlerini uygulamıyorlar? Halbuki insanlar, Allah (c.c)’ın hükümlerine boyun eğdiklerinde, kendilerini yaratanın hükmüne, O’na ibadet etmek için boyun eğmiş olurlar. İnsanlar nasıl ki Allah’a secde ediyor ve o konuda sadece O’na ibadet ediyorlar, O’ndan başkasına bu konuda secde etmiyorlarsa, aynı şekilde hüküm konusunda da sadece Hakim, Alim, Hamid, Rauf, ve Rahim olan Allah (c.c)’ın hükümlerine boyun eğmeleri gerekir.

Zalim, cahil, şüpheli, heva ve hevesine uyan, şüpheler içine düşen, kalplerine gaflet, sertlik ve karanlıklar hakim olan yaratılmışın hükümlerine hiçbir zaman boyun eğmemeleri gerekir.

Akıl sahibi kimseler, bu gibilerinin hükümlerine boyun eğmez ve o hükümlere asla teslim olmazlar. Çünkü böyle yaptıkları zaman, onlara köle olmuş olurlar. Ayrıca, bu hükümlere boyun eğdiklerinde heva ve heveslere ve şahsi arzulara göre yapılmış, yanlışlarla dolu olan kanunlara uymuş olurlar. Ayrıca böyle hükümlere boyun eğmek Allah (c.c)’ın şu ayetindeki buyruğuna göre küfürdür:

“Allah’ın indirdiği ile hükmetmeyenler işte onlar kafirlerin ta kendileridir.” (Maide: 44)

6 – Şehirdeki olsun çöldeki olsun, böyle topluluklardan çoğunun reisleri, ihtilaf ettikleri konularda, kendisinden başka güç ve kuvvet sahibi olmayan Allah'ın ve O'nun Rasulünün hükmünden yüz çevirerek ve bunları bir kenara atarak, cahiliyeden arta kalan, babalarından ve dedelerinden rivayet edilen hükümlerle ve kendilerine miras kalan adetleri ile muhakeme olmaya dair hüküm veriyorlardı. İşte bu ameller de İslam milletinden çıkartan birer küfürdür.” **(Tahkimu'l Kavanin s: 5-8)**

Şeyh Süleyman b. Sehman, zaruret adı altında taguta muhakeme oluma konusunda kendisine sorulan soruya şöyle cevap verdi:

İkincisi: Taguta muhakeme olmanın küfür olduğunu öğrendikten sonra sana şöyle denir: Allah (c.c) kitabında küfrün öldürmekten daha büyük olduğunu şöyle zikretti:

“Fitne öldürmekten daha şiddetlidir.”(Bakara: 191)

“Fitne öldürmekten daha büyüktür.” (Bakara: 217)

Bu ayetlerde geçen “fitne”den kasıt; küfür ve şirktir. Bil ki! Gerek çölde yaşayan ve gerekse şehirde yaşayanların hepsinin birbirleriyle, ta ki yok oluncaya kadar savaşımları, İslam şeriatine ve Rasulullah (s.a.s)’ın getirdiği hükümlere muhalefet eden ve başka hükümlerle hükmeden tagutu, aralarındaki ihtilafı çözme konusunda hakem tayin etmelerinden daha ehvendir.

Üçüncüsü: Eğer muhakeme olmak küfür ve ihtilaf dünya içinse, o zaman nasıl olur da dünya için küfre girersin?

Bil ki! Allah (c.c) ve rasulü herşeyden daha sevgili olmadıkça hiç kimse iman etmiş olmaz. Aynı şekilde Rasulullah (s.a.s), kendi çocuğundan, babasından ve bütün insanlardan daha sevgili olmadıkça hiç kimse iman etmiş olmaz. Bütün dünyanın gitse bile tağutun mahkemesine muhakeme olmak senin için caiz değildir. Şayet sana ya

elindeki herşeyi vereceksin veya tağuta muhakeme olacaksın denilirse sana farz olan şey; elindeki herşeyi vermen fakat tağuta asla muhakeme olmamandır

(Eddureru's Seniye Mürtedin hükmü bölümü s: 275)

TATARLARIN YESAĞI VE ASRIMIZIN YESAĞI

Bil ki! Zamanımızın İslam'a nispet edilen devletlerinin anayasası ile tatarın anayasası olan yesak arasında hiçbir fark yoktur. Sadece zamanımızdaki İslam'a nispet edilen devletlerin halkının, bu kanunlara karşı takındığı tavır farklıdır. Oysa tatarlar zamanındaki İslam ümmetinin tatarların yesağına karşı tavırları şöyleydi:

Onlar tatar kanunları karşısında rahat etmediler, sakın durmadılar. Onların gerek alimi olsun gerek avamı olsun, hep birlikte bu batıl yesağa karşı bütün güçlerini kullanarak onu ortadan kaldırıp İslam'ı tekrar hakim kılmak için sürekli çalıştılar. Bu sebeble insanları hep gerçek İslam'a davet ettiler. Bu çaba ve gayretleri sonucunda yesağı yokettiler. Allah (c.c) da onları düşmanlarına karşı muzaffer ve aziz kıldı. Böylece Allah (c.c)'ın şeriatı hakim olmaya devam etti.

İşte bu müslümanlar zayıf ve çok dağınık durumda olmalarına, her yerde düşmanları kendilerine saldırmalarına, İslam ülkesi parçalanmış olmasına, batiniler, haçlılar ve İslam'ın diğer düşmanlarının onların aleyhine çalışmasına rağmen yine de bu yesağa karşı mücadele ettiler ve onu yokettiler. Durumları böyle olduğu halde ne İslam ümmeti ne de onların yöneticileri İslam şeriatini değiştiren tatarların yesağına uymadı. İslam şeriatı böylece hep hakim olarak devam etti. Ta ki yahudiler ve onların kuyruğu yerli yöneticiler İslam hilafetini kaldırıncaya kadar...

Modern haçlı işgalcileri İslam ülkelerini işgal ettikleri zaman, geride kendi kanunlarını uygulamaya devam eden ve insanları İslam şeriatinin hükümlerinden uzaklaştıran, akılları kıt ve sefih olan kendi kuyruklarını bırakmadan

İslam ülkelerinden çıkmadılar. Geride bıraktıkları bu kıt akıllı idareciler, İslam şeriatıyla değil beşeri kanunlarla halka hükmettiler ve böylece tatarların ortadan kaldırılmış olan yasağı tekrar geri döndü. Hem de modern ve süslü bir elbise giymiş olarak...

Bugün dünküne ne kadar da çok benziyor! İşte zalimlerin yasağı anayasa! Tatarın yasağındaki gibi onun da kaynakları var. Bu kaynaklar; Hristiyan ve yahudilerin dinlerinden alınan kanunlar... Teşri koyanların heva ve heveslerinden çıkardıkları fasit istihsan ve örften alınan kanunlar... İslam'dan hoşlarına giden bazı kanunlar...

İşte zaman geri dönüyor... Olaylar tekrar yenileniyor... Tatarın yasağını nasıl koruyan, ona yardım eden askerler, istihbaratlar ve teşri koyanlar var idiyse, bir zamanlar İslam diyarı olan ülkelerde bu gün hakim durumda olan asrımızın yasağının (anayasanın) da yardımcıları ve koruyucuları vardır.

Fakat tatarın yasağı, halis tevhid ehline karşı düşmanlığını ortaya koyduğu zaman, nasıl ondan beri olan ve bu yasağın gerçek yüzünü insanlara anlatan alimler, Rasulullah (s.a.s)'ın putlara ve sahte ilahlara tapan kavmine karşı takındığı tavrı takınarak yesağa karşı çıkmışlarsa, zamanımızdaki gerçek tevhid ehli de hem Rasulullah (s.a.s)'ı hem de tatar yesağına karşı çıkan alimleri örnek alarak bu modern yesaka (anayasaya) karşı çıkmıştır.

Her zamanın devleti ve her zamanın adamları vardır. Her kavme bir miras ve o mirası alacak mirasçılar vardır.

Rasullerin ve onlara tabi olanların yolunu takib eden mirasçıları vardır. Onların mirası, şirk ve şirk ehline her zaman karşı çıkmaktır. Bunun gibi, tatarların yesağını da destekleyen mirasçıları vardır. Aynı şekilde saptıranların, insanları aldatanların da mirasçıları vardır ve bunlar her

asırda yenilenmektedir. Bütün bunlarda Allah'ın büyük bir hikmeti vardır. Bu ise; iyiyle kötü belli olsun, Allah (c.c)'ın hizbiyle şeytanın hizbi ayrılsın ve insanların içinde her zaman Allah (c.c)'a bağlı olan seçkin bir topluluk olsun diyedir. Allah (c.c) hem bizi, hem sizi cenneti için seçtiği toplumdan kılsın!

Allah (c.c)'ın kitabındaki ve Rasulullah (s.a.s)'ın sünnetindeki hükümler değil de beşeri kanunlardaki hükümler tatbik edildiği zaman sonuçta mallar, insan hakları, nefisler ve kanlar heder olur. Din ve akide ölür. Irzlar hiçe sayılır ve nesepler bozulur. Böyle bir fitne hakkında insanları uyarmak gerekir. Hem de bu fitne hakkında hiçbirşeyi gizlemeden, insanları aldatmadan, yamalar koymadan, şeytanın “davetin maslahatı” veya “davete zarar gelmesin” kandırmasına kulak asmadan veya şeytanın insan kafasına soktuğu şeytani gevşetmelere ayak uydurmadan ve açıkça asrımızın yesaklarının ve bunlara tabi olduğunda doğacak sonuçların iç yüzünü insanlara anlatmak gerekir.

Allah (c.c)'ın dinini ilan etmekten, tevhidi ve batılın gerçek yüzünü insanlara anlatmaktan daha üstün hangi davanın maslahatı vardır? İslam dininde “la ilahe illallah” tevhidinin hakikatini insanlara açıklamaktan daha yüce bir maslahat var mıdır?

“La ilahe illallah” tevhidi, nebi ve rasullerin davetidir. Allah (c.c) işte bu kelimeyi yaşantılarında gerçekleştirmeleri için cin ve insanları yaratmış, müminlerden imanı kabul etmiş, müşriklerin şirkini ise reddetmiştir. Müminlerle müşrikler arasındaki savaş, sırf bu tevhid kelimesinden dolayı çıkmıştır. Allah (c.c), işte bu tevhid kelimesinin yeryüzünde tam anlamıyla sağlanması için cihadı müminlere farz kılmıştır. İnsanlar yine bu tevhid kelimesi sebebiyle mümin ve kafir olarak ayrılmışlardır. Bu tevhid

kelimesinin haricindeki diğer dini meseleler, bundan sonra gelen fer'i meselelerdir. O halde "la ilahe illallah" tevhid kelimesinin hakikatini gizleyip insanlara anlatmamaktan daha büyük ve daha çirkin bir fesat ve fitne var mıdır?

İşte! Bir zamanların İslam diyarları olan ülkeler, günümüzde tağutların zincirleriyle bağlanmış, onların karanlığı içinde kalmıştır. Bu ülkelerde beşeri kanunların tatbiki sonucu putperestlik ve küfür tekrar hakim oldu. Bu beşeri kanunların hükmü altındaki insanlar bu beşeri kanunlar sebebiyle büyük fesada uğradı, fitratları bozuldu, kalpleri karardı, anlayışları ve akılları köreldi. Artık bu kimseler, bir çok fitnenin içinde oturup kalkar oldu. Bu hal üzere küçükler büyüdü, büyükler yaşlandı. Sonunda insanlar, içinde bulundukları duruma alıştı, bu durumu münker ve bozuk bir durum olarak görmemeye başladı. Hatta bid'atler sünnet, heva ve heves doğruluk, sapıklık hidayet, münker maruf, cehalet ilim olarak görülür oldu. Riya ihlasın, batıl hakkın, yalan doğruluğun, yağcılık hak söz ve nasihatın, faiz alış verişin, zulüm adaletin ve facirlik iffetin yerini aldı. Nihayet zikrettiğimiz bu çirkin, aşağı ve kınanmış hasletler hakim oldu ve bu pis hasletlerle vasıflananlar en yüksek ve en değerli kişiler olarak görülmeye başlandı.

Evet! Durum öyle bir boyuta ulaştı ki, vallahi yerin dibi yerin üzerinden daha hayırlı oldu. Dağların tepesi ovalardan daha iyi oldu. Vahşi hayvanlarla beraber yaşamak bu insanlarla yaşamaktan daha güzel oldu. Yer-yüzü titredi, gökler karardı... Tağutların zulmünden dolayı denizde ve karada her yeri fesat kapladı. Bereketler gitti, ürünler azaldı. Zalimlerin fışkından dolayı hayat bulandı. Pis amellerden, fahişelik ve ahlaksızlığın çoğalmasından gündüzün ışığı ve gecenin karanlığı ağladı. Vallahi bu bir azabın yaklaşma alametidir! Karanlığı uzun sürecek bir

gecenin alametidir! Eğer Allah (c.c)’ın davetçileri ve ıslah ediciler hakkı haykırmazlarsa, tevhid erleri münkeri değiştirmez, tevhidi açıklamazlarsa, insanları taguta ve tağutun kanunlarına tapmaktan kurtarmak, onları karanlıktan nura çıkartmak için çalışmazlarsa... Şüphesiz sonuç çok vahim olacaktır.

“O zulmedenler, nereye döneceklerini yakinen öğreneceklerdir.” (Şuara: 227)

Ey okuyucu! Şayet anlatılanlardan henüz birşey anlamamışsan şunu iyi bil! Bir zamanlar müslümanlara ait olan diyarlarda bugün, asrın en çirkin tağutları beşeri mahreçli kanunları insanlara uygulamakta, onları bu kanunlara ve asrımızın yesaklarına (anayasalarına) boyun eğdirmektedir. İnsanlar da bu asrımızın yesağına ve beşeri kanunlara tabi olarak, boyun eğerek, rıza göstererek, muhakeme olarak ona ibadet etmektedir.

İbni Cerir Taberi şöyle dedi:

“Bana göre taguta verilecek en doğru mana; Allah (c.c)’a karşı haddini aşan ve Allah (c.c)’tan başka kendisine zorla veya gönüllü itaat edip bağlanılarak ibadet edilendir. Kendisine ibadet edilen bu varlık bir insan olabileceği gibi şeytan, put veya herhangi bir şey de olabilir.”

(Taberi Tefsiri)

İmam Kurtubi şöyle dedi:

“Tagut; kahin, şeytan ve sapıklıkta öncü olan kimse-lerdir.”

(Kurtubi Tefsiri c: 3 s: 282)

Kurtubi bir başka yerde şöyle dedi:

“Tagutu reddedin”, demek; “şeytan, kahin, put ve bunlar gibi Allah (c.c)’tan başka ibadet edilen ve sapıklığa çağırان herşeyi terkedin” demektir.

(Kurtubi tefsiri c: 9 s: 10)

İmam Mücahid şöyle dedi:

“Tagut; kendisine muhakeme olunan, hükümlerine bo-yun eğilen insan suretinde bir şeytandır.”

İmam Nevevi şöyle dedi:

“Elleys, Ebu Ubeyde, el Kesai ve lügat alimleri şöyle dediler: “Tagut; Allah (c.cc)’tan başka ibadet edilen her şeydir.” *(Şerh Sahihi Müslim c: 3 s: 18)*

İbni Teymiye şöyle dedi:

“Tagut Fa’lüt kalıbında olup tugyandan türemiştir. Tugyan ise haddi aşmaktır. Bu ise zulüm ve haksızlıktır. Allah (c.c)’tan başka kendisine ibadet edilen kişi, eğer buna razıysa tagut olmuştur.⁽¹⁾ Bu sebeble Rasulullah (s.a.s), putları tagutlar olarak isimlendirmiştir. Sahih bir hadiste Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

“Tagutlara ibadet edenler, (ahiret gününde) tagut-ların peşine düşerler.”

Allah (c.c)’a isyan konusunda, hidayet ve hak dinin dışında, kitab ve sünnete muhalif olarak kendisine itaat edilip bağlanılan her yol taguttur. Bu sebeble Allah’ın kitabı dışında hüküm veren ve kendisine muhakeme olu-nan kimseye tagut ismi verilmiştir. Firavun’a da işte bu sebeble tagut denilmiştir.” *(Fetvalar c: 28 s: 200-201)*

¹ Tagutun tarifıyla ilgili burada sınır konulmasının sebebi Allah (c.c)’tan başka kendilerine ibadet edilen nebi ve salih kişileri istisna etmek içindir. Zira onlar, Allah (c.c) dışında kendilerine ibadet edilmesine razı değildirler. Bu sebeble onlar tagut olarak isimlen-dirilmezler. Fakat bu kimselere ibadet eden kimseler reddedilir ve tekfir edilirler.

İbni Kayyım şöyle dedi:

“Tagut; kendisine ibadet edilme, bağlanılma ve itaat edilme konusunda haddini aşan kul demektir. İnsanların tagutu; Allah (c.c) ve rasulünün kanunlarıyla hükmetmeyen, Allah (c.c)’tan başka kendisine muhakeme olunan, ibadet edilen ve Allah (c.c)’ın emrine dayanmaksızın ve Allah (c.c)’a itaat etmeksizin, zatı için tabi olunanlardır. İşte alemlerin tagutu bunlardır. Bunları düşünür ve insanların durumuna bakarsan, insanların çoğunun Allah (c.c)’a değil, tagutlara ibadet ettiğini, Allah (c.c) ve rasulünün hükümlerine değil tagutların hükümlerine muhakeme olduğunu, Allah (c.c) ve rasulüne değil, taguta itaat edip tabi olduklarını görürsün.”

(A’lamu’l Muvakkiin c: 1 s: 50)

İbni Kayyım bir başka yerde şöyle dedi:

“Kim rasulün getirdiğinin dışında bir hüküm verir veya bu hükme muhakeme olursa işte o, tagutu hakem tayin etmiş ve taguta muhakeme olmuştur.”

(A’lamu’l Muvakkiin)

Burada şunu ifade etmeden geçmeyeceğim:

“İbni Kayyım’ın, zamanındaki yani 700 sene önceki insanların çoğu hakkındaki görüşü böyleyse, bizim zamanımızın insanlarını görseydi acaba onlar hakkındaki görüşü nasıl olurdu?

İbni Kesir;

“Sana ve senden öncekilere indirilenlere inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Reddetmeleri emrolunmuşken taguta muhakeme olmak isterler. Şeytan onları derin bir sapıklığa saptırmak ister.”

(Nisa: 60)

ayetin tefsirinde tagutun manalarıyla ilgili sözleri zikrettikten sonra şöyle dedi:

“Ayet bundan daha ammdır. Bu ayet Kur’an’ı ve sünneti tatbik etmeyip başka kanunları tatbik eden ve Kur’an ve sünnet dışındaki kulanlara muhakeme olanları kötülemektedir. İşte ayetteki tağuttan kasıt bunlardır!”

(İbni Kesir Tefsiri)

Allah (c.c)’in şeriatı dışında muhakeme olunan, ister insan ister kanun olsun, herşey tağuttur.

Şankıtiy **Nisa: 60** ayetinin tefsirinde şöyle dedi:

“Allah’ın şeriatının dışındaki bir şeriate muhakeme olmak tağuta muhakeme olmak demektir.”

(Edvaul Beyan Şura Suresinin Tefsirinde)

Şankıtiy bir başka yerde şöyle dedi:

“Özet olarak; Allah (c.c)’tan başka ibadet edilen her şey tağuttur ve bu konuda en büyük payı şeytan alır. Allah (c.c)’ın şu ayette buyurduğu gibi:

“Ey Adem oğlu! Ben size şeytana ibadet etmeyin diye bildirmedim mi?”

(Yasin: 60)

(Edva’ul Beyan c:1 s: 228)

İmam Abdurrahman el Batin şöyle dedi:

“Tagut; Allah (c.c)’tan başka ibadet edilenlerin, sapıklıkta öncü olanların, batıla çağıran ve onu iyi gösterenlerin hepsidir. Allah (c.c) ve rasulüne zıd olan hükümlerle insanlar arasında hüküm verenler, kahin ve sihirbazlar, sapık ve yalan hikayeler uydurarak insanları mezarlara ibadet etmeye çağıran mezar bekçileri, hizmetçileri ve koruyucuları da aynı şekilde birer tağuttur. Bu tağutların aslı ve en büyüğü ise şeytandır. Şeytan en büyük tağuttur. Allah (c.c) daha iyi bilir.”

(Ed-Durerus Seniye c: 2 s: 103)

Şeyh Muhammed Hamid el Fıkhi şöyle dedi:

“Selef alimlerinin tagut hakkındaki sözlerinden şu anlaşılır: Tagut; Allah (c.c)’a ibadet etmeyi, dinde ihlaslı olmayı, Allah (c.c) ve rasulüne itaat etmeyi engelleyerek başka yönlelere sevkedendir. Bu, cin ve insanlardan şeytanlar olabileceği gibi, ağaç, taş ve başka şeyler de olabilir. İslam şeriatine muhalif kanunlarla hükmetmek, insanın kan, mal ve ırzları konusunda hüküm vermek için konulan bütün kanunlar, Allah (c.c)’ın şeriatı olan hadleri kaldıran, faizin, zinanın ve içkinin haramlığını iptal eden bütün beşeri kanunlar tagut kavramına girerler. Zaten böyle kanunların kendisi birer taguttur. Aynı şekilde yazan kişinin niyeti ne olursa olsun, ister bilerek yazsın isterse bilmeden yazsın, haktan ve Rasulullah (s.a.s)’ın getirdiği şeriaten yüz çevirmek için yazılan her kitap da birer taguttur.”

**(Fethül Mecid kitabında dipnot s: 282,
Dar’el Kutubil İlmiyye)**

Süleyman b. Sehman tagut hakkında şöyle dedi:

“Tagut; hüküm tagutu, ibadet tagutu ve itaat ve tabi olma tagutu olmak üzere üç türdür..”

**(Ed-Durerus Seniye c: 8 s: 272 mürtedin hükmü
bölümü)**

Şeyh Abdurrahman Ebu Batin tağutun manasıyla ilgili olarak şöyle dedi:

“Allah (c.c) ve rasulünün hükmü dışında hüküm vererek insanları muhakeme eden insan da tağuttur.”

(Risaletu Ta’rif’ul İbade Ve Tevhid)

Bunları öğrendikten sonra bil ki; “la ilahe illallah’ın” gerçek manasını pratikte gerçekleştirmeden, İslamın ve tevhidin sahih olmaz. Her tağuttan, özellikle de insanların çoğunun tabi olup kendisine boyun eğdikleri, emir ve yasaklarına itaat ederek ibadet ettikleri, destek oldukları,

yücelttikleri zamanımızın beşeri kanunlarını reddetmeden asla cennete giremezsin!

Eğer Allah (c.c)’ın cennetine girmek istiyorsan tağutun her türünden beri ol! Özellikle zamanımızın beşeri kanunlarından beri ol! Ona tabi olanları, boyun eğip destekleyenleri tekfir et, onlara düşman ol, onları tekfir etmeyenleri de tekfir et!

Şunu bil ki; tağutu ve bağlılarını destekleyenleri tekfir etmeyenlere buğzetmeden, çocuklarını ve ailelerini bunlara buğzettirmeden, hayatları boyunca bütün güçlerini bu tağutu yoketmek için çalışmadan, sadece Allah (c.c)’ın hükmüne teslim olup, rıza gösterip, ona muhakeme olmadan hiç kimse cenneti hakedemez. Evet bütün bunlar olmadan ölen kişi cenneti değil, ancak acıklı bir ateşi hakeder.

Tağutun türlerini ve tağutların alimlerinin bu konuda ortaya attığı şüphelerin gerçek yüzünü daha iyi anlamanız için bu kitapta size, tağut olan bu asrımızın yasağının beşeri kanunlarından bazı örnekleri gözünüzün önüne ve ellerinizin arasına sunacağız. Bu asrımızın yasağı olan beşeri kanunların içindeki bazı küfürleri, şirkleri, ahlaksızlıkları, Allah (c.c)’ı inkarı ve zındıkların örneklerini, onları öğrenip onlardan uzak durman ve asrın şirki olan bu büyük şeytandan korunman için bunlardan korunma yollarını göstereceğiz. Çünkü insanların çoğu, gerek farkında olarak gerekse farkında olmayarak asrın bu yasağının, bir ahtapot gibi, her tarafa uzanmış kolları arasında bocalayıp durmaktadır.

ZAMANIMIZDA TATBİK EDİLEN ASRIMIZIN YESAĞINDAN (Beşeri Kanunlardan) BAZI ÖRNEKLER

İslam'a bağlı olduklarını iddia eden devletlerin kanunlarını ve içindeki küfürleri tek tek sunmaya kalkarsak bu kitap hacim olarak yetmez. Fakat İslam'a nispet edilen bu devletlerin anayasa ve kanunları birbirine çok benzenmektedir. Çünkü kanunları birbirinden alınmıştır. Aralarında sadece numara farkı veya kanunun yazılışındaki üslup farkı vardır. İster krallık ister cumhuriyet isterse emirlik sistemi olsun, İslam'a nispet edilen devletlerin tatbik ettikleri beşeri kanunlar küfür bakımından birbirine benzenmektedir. Çünkü onlar bu kanunları koyarken aynı kaynaklardan faydalanmışlardır.

Bu kanunların insanlara tatbik edildiği süre içinde yer yüzünde fesad çoğalmış ve İslam'ın bütün kaide, ilke ve kanunları yok edilmiştir.

Yine bu kanunlar, İslam dininin koruma altına aldığı ırz, neseb, akıl, kan ve malı yok etmektedir.

Şimdi size, bu asrımızın yesaklarından bazı örnekler sunacağım. Bu örnekleri sunmaktaki gayem; hayatımızın her alanına sızmış olan bu sinsi tağutu ortaya çıkarmak ve bu kanunların ne kadar sefih, hakir ve İslam'a zıt olduklarını, yine bu kanunların insanların heva ve heveslerinden çıktığını, şeytanın vahyinden kaynaklandığını, adalet gözetmeden konduğunu ve adaletle hükmetmediğini göstermek, böylece İslam'ı isteyen insanların bu kanunların gerçek yüzünü öğrenmesini, onu ve onun gibi bütün tağutları reddetmesini, onu koyanları, ona bağlı olanları, onunla hükmetme konusunda ısrar edenleri ve böylece insanları buna taptıranları tekfir etmesini, onlara karşı mücadele etmesini sağlamaktır.

İşte ancak bu şekilde onları tağuta tapmaktan sakındırıp sadece Allah (c.c)’a ibadete yöneltmiş oluruz. İşte ancak bu şekilde onları, beşeri kanunların ve bunları koyanların zulmünden İslam’ın adaletine ve nuruna sevketmiş oluruz.

“Kafirler istemeseler bile Allah nurunu tamamlayacaktır.” (Saf: 8)

Tabi ki bu amacımızı gerçekleştirmek için örnek alacağımız ve metodunu takip edeceğimiz kişi, önderimiz ve rasulümüz Muhammed (s.a.s)’dir.

Rasulullah (s.a.s), insanlara tebliğci olarak geldiği zaman, onları zamanındaki mevcut bütün şirklerden ve tağutlardan sakındırmıştı. Söz konusu tağutların ve onlara tapanların akıllarının kıt olduğunu, ne kadar sapıklık içinde bulunduklarını, ne kadar sefih ve alçak olduklarını anlatmış, bildirmiş ve açıklamıştı.

İmam Ahmed’in ve başkalarının, Abdullah b. Amr b. As (r.a)’tan sahih olarak rivayet ettiği hadiste, Kureyş müşriklerinin Rasulullah (s.a.s) hakkında şöyle dedikleri haber verilmiştir:

“Akıllarımızın kıt olduğunu söyledi. Babalarımıza sövdü. Dinimizi ayıpladı. Topluluğumuzu ayırdı ve ilahlarımıza sövdü.”

Allah (c.c) müşrikler hakkında şöyle buyurmuştur:

“Küfredenler seni gördükleri zaman, Rahman’ın zikrini inkar edenler kendileri oldukları halde, seni alaya alırlar ve “sizin ilahlarınızı diline dolayan bu mu?” derler.” (Enbiya: 36)

“Sizin ilahlarınızı diline dolayan...” Yani; “bu, bizim ilahlarımıza laf atan ve aklımızın kıt olduğunu söyleyen bir kimsedir,” demektir. Tabiki Rasulullah (s.a.s)’ın bu konudaki önderi İbrahim Halilurrahman (a.s)’dır. Allah (c.c) hem nebimize hem de bize, İbrahim (a.s)’ın milletine

uymamızı ve tevhid davetinde İbrahim (a.s)’i örnek almamızı emretti. Allah (c.c) İbrahim (as)’ın kavmi hakkında şöyle buyuruyor:

“(İbrahim’in kavmi) dediler ki: “İlahlarımıza bunu kim yaptı? Muhakkakki o, zalimlerden biridir.” Bir kısmı da demişlerdi ki: “Kendisine İbrahim denilen bir gencin onları diline doladığını işitmiştik.”

(Enbiya: 59-60)

Ayette geçen **“diline doladığını işitmiştik...”** sözü; “onları ayıpladığını, onları kötülediğini ve alçalttığını işitmiştik” manasındadır.

Başka bir ayette Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“İbrahim babasına ve kavmine dedi ki: “Beni yaratana hariç, sizin taptığınız şeylerden uzağım. Muhakkakki beni doğru yola iletecek O’dur.” (Zuhruf:26-27)

Hakka davet eden davetçilerin durumu her zaman işte böyle olmalıdır! Tağutların her türünü kötüler, onların pisliğini, batıllığını, sahteliğini, sapıklığını, küfürünü bütün insanlara anlatmaları ve insanların bu tağutlardan uzak durmalarının, onları tekfir etmelerinin şart olduğunu bildirmeleri gerekir. Zaten bütün nebilerin daveti de böyleydi. Onları örnek alanlara ve onlara tabi olanlara ne mutlu!

Şimdi Allah (c.c)’ın yardımıyla İslam’a nispet edilen devletlerin küfür olan anayasalarından örnekler vereceğim. Ta ki, helak olan apaçık bir delilden dolayı helak olsun, hidayet bulan da apaçık bir delilden dolayı hidayet bulsun!

Birincisi: Asrımızın Yesağı Anayasada Teşri Koyucu Sadece Allah Değildir.

İslam dininde kanun koyma hakkı, sadece Allah’a aittir ve bu konuda ortak kabul etmez. Bu, “la ilahe illallah’ın” gereklerindendir.

Her müslüman, teşri ve kanun koyma hakkının sadece Allah (c.c)’a ait olduğunu, bunun “la ilahe illallah Muhammedun Rasulullah” şهادet kelimesinin gereklerinden olduğunu, Allah’ın din, nefis, mal, akıl, namus ve neseb gibi değerleri korumak için kanunlar koyduğunu, O’nun bizim maslahatımızı bizden daha iyi bildiğini bilmesi, buna iman etmesi ve hayatını bu inanç üzere şekillendirmesi gerekir.

Yaratıcı, yarattığını bilmez mi? O, lütuf sahibidir, haberdardır.” (Mülk: 14)

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Birbirinden ayrı Rabler mi daha hayırlıdır, yoksa herşeye hakim ve galib olan tek bir Allah mı?” Sizin Allah’ı bırakıp da taptığınız şeyler, sizin ve babalarınızın verdiği bir takım isimlerden ibarettir. (Oysa) Allah onlar hakkında hiçbir delil indirmemiştir. Hüküm vermek yalnız Allah’a aittir. Kendisinden başkasına değil, yalnız O’na ibadet etmenizi emretti. İşte dosdoğru din budur! Fakat insanların çoğu bunu bilmezler.” (Yusuf: 39-40)

“Yoksa onların, Allah’ın izin vermediği şeyi kendileri için dinden bir şariat koyan ortakları mı var? Eğer önceden verilmiş bir hüküm olmasaydı, muhakkak aralarında hükmolunurdu. Şüphesiz zalimler için acı bir azab vardır.” (Şura: 21)

Bundan anlaşılıyor ki, İslam dininde bütün hayatı düzenleyici şeriat koyma hakkı, sadece ve sadece Allah'a aittir ve bu konuda hiçbir ortak kabul etmez.

Fakat günümüzde İslam'a bağlı olduklarını iddia eden devletlerin anayasasında teşri koyan, insanları yoktan yaratan yüce Allah (c.c) değildir. Bilakis, bu ülkelerde anayasa ilkelerine uygun olmak şartıyla teşri koyan ya kraldır, ya emirdir, ya cumhurbaşkanıdır, ya da parlamento. Şimdi bütün bunları, onların kendi yesaklarından delillerle size göstereceğim.

Mısır 1923 anayasası, madde: 24'de şöyle deniyor:

“Teşri (kanun koyma) hakkı krala aittir. Millet vekilleri ve senatoyla birlikte kanun yapar.”

1971'de bu madde 86. ve 112. madde olmak üzere iki maddeye bölündü.

86. madde: Teşri hakkı millet vekillerine verilmiştir.

112. madde: Kanunları çıkartma hakkı cumhurbaşkanına verilmiştir.

Ürdün anayasası, madde: 25'de şöyle deniyor:

“Teşri hakkı parlamento ve krala aittir. Parlamento; senato ve millet vekillerinden oluşur.”

Madde: 31'de şöyle deniyor:

“Kral kanunlar çıkartır ve kanunları onaylar.”

Madde 91'de şöyle deniyor:

“Başbakan, çıkarmak istediği yeni kanunları önerge olarak millet meclisine sunar. Millet meclisi isterse, bu kanun önergesi kabul edilir. İsterse bu kanun önergesinde bir takım düzenlemeler yaparak kabul eder veya hiç kabul etmez. Her durumda bu kanun önergesi senatoya sunulur ve ancak millet meclisi, senato meclisi ve kralın onayıyla kanun olarak çıkar.”

Kuveyt anayasası, madde 51’de şöyle deniyor:

“Teşri hakkı anayasaya bağlı kalmak şartıyla devlet emirine ve millet meclisine aittir.”

Madde 65’de şöyle deniyor:

“Emirin kanun çıkartma ve kanunları onaylama hakkı vardır.”

Madde 79’da şöyle deniyor:

“Ancak millet meclisinin kabul ettiği ve emirin onayladığı kanun, kanun olarak uygulanır.”

Madde 109’da şöyle deniyor:

“Millet vekilinin kanun önergesi sunma hakkı vardır.”

Madde 174’de şöyle deniyor:

“Anayasada mevcut bazı kanunları çıkartma, iptal etme, düzeltme veya yeni kanunlar ekleme hakkı, ancak millet meclisinin üçte iki çoğunluğuna veya emire aittir.”

Libya geçici anayasası, madde 20’de şöyle deniyor:

“Kanunları, bakanlar kurulu meclisi çıkartır ve önerilen kanunları inceler.”

Madde 18’de şöyle deniyor:

“Ancak devrim konseyi yeni kanunlar koyar ve kanun önerilerini kabul eder.”

Fas’ın 1972 anayasası, madde 26’da şöyle deniyor:

“Kral’ın, kanun çıkartma ve teşri koyma hakkı vardır.”

Suriye anayasası, madde 115’de şöyle deniyor:

“Kanun koyma ve millet meclisinin kabul ettiği kanunlara itiraz hakkı, Cumhurbaşkanı’na aittir.”

Tunus anayasası: “Devletle ilgili konularda kanun koymak, millet meclisinde çıkan kanunlara itiraz etmek ve onları onaylamak, devlet reisine aittir.”

Lübnan anayasası, madde 65’de şöyle deniyor:

“Devletle ilgili konularda kanun koymak, millet meclisinde çıkan kanunlara itiraz etmek ve onları onaylamak devlet reisine aittir.”

Zikrettiğimiz bu kanunlar, sadece birer örnektir. Arap devletlerinin hepsi istisnasız bu yolda yürümektedir.

Bu kanunlardan apaçık görülüyor ki, İslam’a nispet edilen devletlerin anayasasındaki kanunları koyan sadece Allah (c.c) değildir. Onların anayasalarındaki teşri sahibi, kanun koyma yetkisine sahip olan hakim (kral, emir, cumhurbaşkanı) ve parlamentodur.

Şankıtiy şöyle dedi:

“Allah (c.c), hüküm verme ve hüküm koyma hakkının kime ait olduğunu, bu zatın sıfatlarının neler olduğunu bir çok ayette bildirmiştir. Her akıl sahibinin Allah (c.c)’ın bildirdiği, hüküm koyucuda bulunması gereken sıfatları düşünmesi lazımdır.

Beşeri kanunları koyanların sıfatı, Kur’an’da zikredilen teşri koyanda bulunması gereken sıfatlara uyuyor mu acaba? Eğer Kur’an’daki sıfatlar onların sıfatlarına uyuyorsa, o zaman onların kanunlarına tabi olunsun!

Fakat bu teşri koyucuların sıfatları Kur’an’da bildirilen teşri koyucunun sıfatına asla ve hiçbir zaman uymamaktadır, uymayacaktır. Üstelik onların sıfatları, ya Kur’an’da zikredilen teşri koyucunun sıfatına nazaran çok alçak ve çok düşükse... İşte o zaman, kendisinin teşri koymada hakkı bulunduğunu iddia eden o sahtekar teşri koyuculara hadleri bildirilsin! Onlar asla rablik makamına yükseltilmesin! İbadette, hükmünde ve mülkünde ortak koşulmasından Allah (c.c)’ı tenzih ediyoruz.

İşte! Allah (c.c)’ın Kur’an’da bildirdiği, teşri ve hüküm koyucunun sıfatlarına dair ayetlerden bazı örnekler:

“Üzerinde ihtilaf ettiğiniz şeyin hükmü Allah’a aittir. İşte benim Rabbim bu! O’na güvenip, dayandım. O’na döneceğim. Göklerin ve yerin hiç yoktan var edicisi, kendi cinsinizden size eşler, hayvanlardan da çiftler yaratmıştır. Sizi bu şekilde çoğaltmaktadır. O’nun benzeri, hiçbir şey yoktur. O, işitendir, görendir. Göklerin ve yerin anahtarları O’nundur, dilediğine rızkını yayar ve daraltır, herşeyi hakkıyla bilendir.” (Şura: 10-12)

Bu fecere, küfür içerikli şeytani kanunları koyanlardan acaba hangileri, “bütün işler kendisine dönen” olarak vasıflandırılabilir? Hangileri “ona tevekkül edilir” sıfatına sahiptir? Hangileri “gökleri ve yeri örneksiz yaratan”, “insanları çiftler halinde yaratan”, “hayvanları çiftler halinde yaratan” sıfatını alabilir? Hangileri **“O’nun benzeri hiçbir şey yoktur, O işitendir, görendir”** sıfatına sahiptir? Hangilerinde **“göklerin ve yerin anahtarları”** vardır? Hangileri **“dilediğine rızık yayma ve daraltma”** gücüne sahiptir? Hangileri **“herşeyi hakkıyla bilendir”** sıfatı ile sıfatlandırılabilir?

Ey müslümanlar! Kanun koyucu olanın, helal ve haramlar belirleyici kimsenin sıfatlarını çok iyi bilmeniz ve anlamanız gerekir. Hiçbir zaman ve asla alçak, cahil, kafir bir kişiden kanun kabul etmeyin! Böylelerine kesinlikle kanun koyma hakkı vermeyin!”

(*Edvaul Beyan, Şura Suresinin Tefsiri*)

Şankıtiy:

“Allah’la beraber başka bir ilaha ibadet etme! Zira O’ndan başka ilah yoktur. O’ndan başka her şey yok olacaktır. Hüküm O’nundur. Yine O’na döndürüleceksiniz.” (Kasas: 88)

ayetinin tefsirinde şöyle dedi:

“Allah (c.c) dışında kanun koyan, kafir ve facir kimselerden hangisi, “tek olan Allah (c.c)” olarak vasfedilebilir? Hangisi “onun dışında herşey helak olacak” sıfatına sahiptir? Hangisi “bütün kullar ona dönecektir” sıfatına haizdir? Allah (c.c), sıfatlarının halkın en alçağına verilmesinden münezze ve yücedir.

Kanun koyma hakkının sadece Allah (c.c)’ın hakkı olduğunu gösteren ayetlerden birisi de şudur:

“Bu, dünyada iken yalnız Allah’a dua edildiği zaman inkar etmeniz, O’na ortak koşulduğunda da bunu tasdik etmeniz dolayısıyladır. Artık hüküm, O yüce ve büyük olan Allah’a aittir.” (Mü’min: 12)

Allah (c.c) dışında kanun koyan, kafir ve facir kimselerden hangisi, en yüce semavi kitapta Allah (c.c)’ın “aliy’ul kadir” (yüce ve herşeye kadir) sıfatıyla vasfedildiği gibi vasfedilebilir? Ey Rabbimiz! Sana layık olmayan, senin yüceliğine layık olmayan her türlü noksan sıfattan seni tenzih ederiz!

Teşrinin yalnızca Allah (c.c)’ın hakkı olduğuna delalet eden bir diğer ayet de şudur:

“O, kendisinden başka ibadete layık ilah bulunmayan Allah’tır. Dünyada ve ahirette hamd, O’na mahsustur. Hüküm O’nundur, yine O’na döndürüleceksiniz. (Ey Muhammed) De ki: “Allah, kıyamet gününe kadar geceyi üzerinizde devamlı kılsa, Allah’tan başka hangi ilah size bir ışık getirir, haydi söyleyin, hiç işitmiyor musunuz?” Ve (yine) de ki: “Allah, kıyamet gününe kadar gündüzü üzerinizde devamlı kılsa, Allah’tan başka hangi ilah size bir gece getirir de o gecede dinlenirsiniz, haydi söyleyin, hiç görmüyor musunuz?” O, geceyi ve gündüzü, içinde dinlenmeniz

ve lütfundan rızık aramanız için size kendi rahmetinden yaratmıştır, belki böylece şükredersiniz.”
(Kasas: 70-73)

Allah (c.c) dışında kanun koyanların hangisi, “dünyada ve ahirette hamd onundur” sıfatıyla vasfedilebilir? Hangisi “büyük kudret ve azametini ve halkına verdiği nimetini açıklamak için gündüzü, geceye, geceyi gündüze çeviren” sıfatına haizdir?

Göklerin ve yerin yatacısı olan yüce Allah (c.c)’ı hükümünde, ibadetinde, mülkünde şeriki olmasından tenzih ederim.”
(Edvau’l Beyan Tefsiri)

Eğer kral, cumhurbaşkanı, başbakan ve onunla beraber millet meclisi... İşte onlar zikrettiğimiz sıfatlardan herhangi birisiyle vasıflanmayı hak ediyorlarsa ki, hiçbir zaman bunu hakedemezler, o zaman kanun koyma hakkına sahip olurlar ve: “Ben sizin yüce rabbinizim” diyebilirler. Aksi halde, kanun koyma hakkı iddiasında bulunmasınlar ve bu hakkı, zikrettiğimiz bütün sıfatlara sahip olan Allah (c.c)’a bıraksınlar! Allah (c.c), onların yapmış oldukları şirkten münezze ve yücedir.

Oysa, Rasullah (s.a.s) bile mutlak kanun koyma hakkına sahip değildi. O ancak, vahiy ile kanun koyardı. Hatta vahiy olmaksızın, kanun koymaktan derece olarak daha düşük olan, çarşıda bir malın fiyatını bile belirleme hakkı yoktu.

Enes (r.a)’ten, şöyle dediği rivayet edilmiştir

“Rasulullah (s.a.s) zamanında malların fiyatı yükselmişti. Bunun üzerine sahabeler Rasulullah’a gelerek:

“Ey Allah (c.c)’ın rasulü! Malların fiyatı yükseldi. Bizim için fiyatları tayin et!” dediler. Bunun üzerine Rasullah (s.a.s) şöyle dedi:

“Fiyatları sınırlandırabilecek olan ancak Allah’tır. Rızkı o çoğaltır, o azaltır. Ben; hiç kimseye kan ve

malda zulmetmemiş olduğum ve hiç kimsenin de benden birşey talep etmediği bir halde Allah’a kavuşmayı dilerim.”

*(Ebu Davud, Tirmizi, İbni Mace
Ve başkaları sahih senedle)*

İşte bu hadis gösteriyor ki, Allah (c.c)’ın izni olmaksınız, pek önemi olmayan çarşıda bir malın fiyatını sınırlandırma konusunda bile Rasulullah (s.a.s)’ın hüküm verme hakkı yoktur. Şimdi, önce Rasulullah (s.a.s)’ın bu konuda Allah (c.c)’tan nasıl korktuğunu düşün! Sonra da onun ayakkabası kadar bile değeri olmayan insanlara, kanun koyma hakkını verenlerin durumuna bir bak! Onlar, sadece pazardaki malların fiyatını sınırlandırma hakkına sahip olduklarını iddia etmekle kalmamış, aynı zamanda koydukları fiyatlara muhalefet edenlere ceza uygulamışlardır. Bununla da yetinmeyip, daha önce açıkladığımız gibi, kanun koyma konusunda Allah (c.c)’tan başka kendilerine de yetki vermişlerdir. Yazıklar olsun onlara! Yok olsun onlar!

Allah (c.c) kanun koyma hakkının yalnız kendisine ait olduğunu, bu konuda hiçbir ortak kabul etmediğini, bu konuda ortaklık iddia edenlerin batıl olduklarını, bu yaptıklarının kötü ve şirk olduğunu, cezasının cehennem olduğunu kesin bir şekilde bildirmişken ister arap olsun ister olmasın, İslam devleti olduklarını iddia eden devletlerin yasağı, kanun koyma yetkisini kullara vererek: “Kral, cumhurbaşkanı veya başbakan, millet meclisiyle beraber kanun koyma hakkına sahiptir” demektedir.

Ne olursa olsun, kim olursa olsun, hüküm verme (kanun koyma) konusunda hiç kimsenin Allah (c.c)’a ortak olma hakkı yoktur. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Hükmünde hiçbir şeyi ortak kabul etmez.”

(Kehf: 26)

Yine ne olursa olsun kim olursa olsun, Allah (c.c)’ın kanununa karşı hiç kimsenin herhangi bir itiraz hakkı yoktur. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Allah hükmeder, O’nun hükmünü iptal edecek hiçbir kimse yoktur.” (Ra’d: 41)

Aynı şekilde, Allah (c.c)’ın hükmüne boyun eğme konusunda hiç kimsenin seçim hakkı yoktur. Her bir fert kaza, kader ve yaratılma konusunda nasıl muhayyer olmayıp isteyerek veya istemeyerek Allah (c.c)’ın emrine boyun eğiyorsa, aynı şekilde kanun koyma konusunda da muhayyer olmayıp Allah (c.c)’ın kanunlarına boyun eğmek zorundadır. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Rabbin dilediğini yaratır ve seçer. Onların seçme hakları yoktur. Allah, onların ortak koştukları şeylerden münezzeh ve yücedir.” (Kasas: 68)

Mümin ve müslüman olduğunu iddia eden bir kişi nasıl Allah (c.c)’ın kaderine ister istemez boyun eğiyorsa, Allah (c.c)’ın şariat ve hükümlerine de tam olarak, şeksiz şüphesiz bir şekilde boyun eğmesi gerekir. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Şüphesizki yaratma da emir de O’nun hakkıdır. Alemlerin Rabbi olan Allah yücedir.” (A’raf: 54)

“Allah ve rasulü bir konuda hüküm verdiğinde inanmış erkek ve kadınların artık işlerinde başka yolu seçme hakları yoktur. Her kim Allah’a ve rasulüne başkaldırırsa apaçık bir şekilde sapmış olur.”

(Ahzab: 36)

Mü’min olmak ve cenneti kazanmak isteyen kimselerin durumu işte budur! Fakat müslüman ve mü’min olmak istemeyen, cenneti bırakıp cehenneme gitmek isteyen kimseler böyle değildir. Onlar muhayyerdir.

Böyle kimseler bütün dünya işlerinde Allah (c.c)’ın şeriatine boyun eğmedikleri, kalpleri ve uzuvlarıyla bu şeriate tam teslim olmadıkları, Allah (c.c)’ın şeriatı dışındaki her türlü şeriatı ve onlara boyun eğenleri reddedip tekfir etmedikleri müddetçe sakın kendilerini müslüman görmesinler. Bu sadece şeytanın aldatıp kandırması ve boş umutlarla oyalamasından başka bir şey değildir. Böylelerine şöyle diyoruz:

“Allah (c.c)’tan başka ibadet ettiklerinize ve sizlere yazıklar olsun! Artık akletmez misiniz?”

Kim Allah (c.c) dışında kanun koyanlara rıza gösterir, koydukları kanunları kabul eder, onları tekfir etmez, onlardan beri olmaz, yine bu kanunlara tabi olanlardan da beri olup onları tekfir etmezse, kanun koyma hakkını kendinde gören bu kişileri Allah (c.c)’la beraber bir rab edinmiş ve onlara kölelik yapmış olur. Böylece bu kanun koyucular da onun ilahı ve putu olmuş olur.

Bil ki “şirk”; Allah (c.c)’a ibadet etmeyi reddetmek değil, Allah (c.c)’a ibadet etmekle birlikte başka ilahlara da ibadet etmektir. Herkes nefsi için bir yol çizsin! Herkes için iki yol vardır: Ya mü’min ve muvahhidlerin yolu ya da facir ve kafirlerin yolu... Ya Allah (c.c)’ın vahyettiği halis dini ya da beşerin uydurduğu asrımızın yasağı anayasa (demokrasi vs.) dini...

“Dinde zorlama yoktur. Hak ile batıl ayrılmıştır. Tağutu inkar edip Allah’a iman eden kimse kopmak bilmeyen sapasağlam kulpa tutunmuştur.”

(Bakara: 256)

Önemli Uyarı:

Tağutlar, İslam'ı isteyen ve sevenleri aldatmak için anayasalarına şöyle bir madde sokuşturmışlardır:

“İslam şeriatı, teşrinin temel kaynaklarındandır.”

Bu madde, İslam'ı isteyenleri aldatmak için konulmuştur. Halbuki arapçayı iyi bilen bir kişi, bu kanun maddesinin “şirk” olduğunu anlar. Çünkü bu maddeye göre; İslam şeriatı, kanun koymak için kendisine başvurulmuş kaynaklardan sadece bir tanesidir. Bu söz; kanun koymak için baş vurulacak, şeriatle beraber başka kaynakların da var olduğunu ifade eder. İşte bu, şirkin ta kendisidir. İslamı isteyenleri aldatmak için konulmuş bu madde, “la ilahe illallah” şهادetine uygun olmayan ve bu şهادet kelimesinin kabul etmediğı bir maddedir. Bu kanun maddesinin şeriatteki manası şudur: “Allah (c.c)’ın, hükmü alınacak temel ilahlardan biri olduğuna ve onunla beraber, hem temel hem de fer’i konularda baş vurulacak başka ilahların da olduğuna şهادet ediyorum.”

İşte bu, uluhiyyetinde Allah (c.c)’a şirk koşturmadır ve çok açık bir küfürdür. Bunun apaçık bir şirk olduğunu, ancak Allah (c.c)’ın basiretlerini kör ettiğı ve hayvanlardan daha aşağı olan kişiler bilemez.

Daha önce size, tağuta muhakeme olmanın çok belirgin bir şirk olduğunu açıklamış ve Allah (c.c)’ın şeriatı dışındaki şeriatlerin birer tağut olduklarını ispat etmiştim. Buna göre bil ki, kanun koyma kaynakları ne kadar çok olursa, Allah (c.c)’tan başka ibadet edilen rablerin sayısı da o kadar çoğalır.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor.

“Birbirinden ayrı Rabler mi daha hayırlıdır, yoksa herşeye hakim ve galib olan tek bir Allah mı?” Sizin Allah’ı bırakıp da taptığınız şeyler, sizin ve babalarınızın verdiği bir takım isimlerden ibarettir. (Oysa) Allah onlar hakkında hiçbir delil indirmemiştir. Hüküm vermek yalnız Allah’a aittir. Kendisinden başkasına değil, yalnız O’na ibadet etmenizi emretti. İşte dosdoğru din budur! Fakat insanların çoğu bunu bilmezler.”
(Yusuf: 39-40)

“Yoksa onların bir takım ortakları mı var ki, Allah’ın izin vermediği şeyleri, kendilerine dinden teşri ettiler (bir şeriat kıldılar?)”
(Şura: 21)

Bu anlatılanlardan sonra acaba bir muvahhid bu beşeri kanunlara, bu asrımızın yesağına (anayasaya) saygı duyabilir mi, ona boyun eğip tapanlara dost olabilir mi ya da onları sevebilir mi?

İslam’ı isteyen kişi boyun eğdiği kanunları iyice araştırсын ve iyice tanıyıp bilsin! Asla bu konuda gaflete düşmesin ve uyumasın!

Burada çok önemli bir meseleye dikkat çekmek istiyorum: Beşeri kanunları koyan kimseler ve bunlarla insanlara hükmeden tağutlar eğer birgün İslam şeriatinin kanunlarını tatbik etmeyi düşünürlerse, bil ki bunu, hiçbir zaman İslam şeriatine boyun eğdikleri ve hükmüne rıza gösterdikleri için yapmazlar. Onlar bunu ancak, kanun koyan tağutların hükümlerine uyarak yaparlar.

Ahmed Şakir şöyle dedi:

“Putperest avrupalıdan alınan kanunların İslam ülkelerinde tatbik edildiğini görürsün. Bu kanunlar hem asıl hem de fer’i meselelerde İslam’a zıttır. Hatta bu kanun-

lardan bazıları İslam'a tamamen zıt, onu yıkıp yokedici kanunlardır. Bu bedihi ve açık bir durumdur. Ancak hakkı istemeyen, dini konusunda cahil olan, bilerek veya bilmeyerek İslam'a düşman olan kişi bu hakikati böyle görmez. Bu ülkelerde tatbik edilen beşeri kanunların bir çoğu belki İslam şeriatine uygundur veya en azından İslam şeriatine zıt değildir. Fakat buna rağmen bu kanunları tatbik etmek caiz değildir. Hatta İslam şeriatine uygun olan kanunları bile...⁽¹⁾ Çünkü İslam şeriatine uygun olan bu kanunları koyan kimseler bu kanunları, İslam şeriatine uygun olup olmadığına değil, Avrupa kanunlarına uyup uymadığına dikkat ederek koymuşlardır.”

Sonra Ahmed Şakir, İmam Şafii'in sözünü nakletti. Bu sözün özeti şudur:

“Bir müctehid bilerek ve delilleri araştırarak bir hüküm verir ve bu hükümde hata yaparsa, bir mükafat alır ve hatasında özür sahibi olur. Fakat bilmeden, delilleri araştırmadan hüküm veren kişi, doğruya isabet etse bile övülmez, ecir de almaz, suçludur.”

(Ahmed Şakir Kelimetü'l Hak Kitabı)

Bütün bu açıklamalardan anlaşılıyor ki, beşeri kanunların içinde İslam şeriatine uygun hükümler bulunsa bile, yine de taguti, yine de batıl kanunlardır. Anayasa ilkelere göre İslam şeriatindeki hükümleri beşer kanunları içine sıkıştıranlar asla övülmezler. Böyle kimseler, İslam şeriatine uygun kanunları Allah (cc)'ın hükmüne uyarak değil, beşeri anayasaların ilkelerine boyun eğip itaat ederek koydukları için müşrik olmaktan kurtulamazlar. Bu sebeple beşer anayasasında İslam'a uygun olan veya İs-

¹ Tabiki burada kastedilen onlara itaat ederek (teşri hakkını vererek) İslam şeriatına uygun olan kanunları tatbik etmektir. Yoksa müslüman zaten Allah'a itaat ederek İslam şeriatine uygun kanunları tatbik eder.

lam'a muhalif olmayan kanunların bulunması bu kanunlar üzerinden "tağut" ve "şirk" sıfatlarını kaldırmaz. Aynı, müslüman olmayan müşriklerde cömertlik, doğruluk, sözünde durma gibi İslam'a uygun hasletlerin bulunması gibi... Müşriklerde bu sıfatların bulunması onları şirk dairesinden çıkarıp, hiç bir zaman müslüman yapmaz. Ne zaman tam anlamıyla Allah (c.c)'ı birleyerek işledikleri şirkten uzak durur ve yalnız Allah (c.c)'ın şeriatine boyun eğgerler, işte o zaman onların bu iyi özellik ve sıfatları övülür. Fakat bu iyi özellikleri adet, örf, heva ve hevesten dolayı gösterirlerse, kesinlikle şirkten çıkmazlar.

İblis (aleyhil lane), şeytandan korunmak için Ayete'l Kürsi'yi okumak gerektiğini Ebu Hureyre (r.a)'ye öğrettiği zaman Rasulullah (s.a.s), şeytanı kesinlikle doğrulukla vasıflandırmadı. Bilakis, onun hakkında şöyle dedi:

"Söylediği doğrudur. Fakat o yalancıdır."

Şeytan ve benzerleri, bazı durumlarda hakka ve doğruya uygun sözler söylerken Allah (c.c)'a itaat ve boyun eğme gayesi taşımadıkları için, söyledikleri güzel sözler onları yalancılık sıfatından veya küfürden uzaklaştırmaz ve bu sıfatlar onlardan kalkmaz. Münafıkların durumu da böyledir. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Münafıklar sana gelince: "Şehadet ederiz ki sen, Allah'ın rasulüsün" derler. Allah senin, kendi rasulü olduğunu elbette bilir ve buna şahitlik etmektedir. Fakat münafıklar yalancıdırlar." (Münafikun: 1)

Münafıklar Rasulullah (s.a.s) hakkında doğruyu söyledikleri halde Allah (c.c) onların yalancı olduklarını bildirmiş ve münafık sıfatını onlardan kaldırmamıştır. Bu mesele hakkında özet olarak şöyle diyoruz: Allah (c.c) muhkem kitabında şöyle buyurmuştur:

"Aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet."

(Maide: 94)

Allah (c.c) ayette hiçbir zaman Allah (c.c)'ın indir-dikleri gibisiyle hükmet dememiştir. Bu iki mesele ara-sındaki farka dikkat et ve iyi anla!

Her ne kadar yalan yere ve insanları aldatmak gaye-siyle İslam şeriatini, kanun kaynaklarından birisi yapsalar da İslam ülkeleri diye tanımlanan ülkelerde gerçek kanun koyucu sadece Allah (c.c) değildir. İnşallah bunu, sana daha önce anlatılanlardan apaçık bir şekilde an-lamışsındır!

İkincisi: Yücelttikleri, Saygı Duydukları, Sınırlarına Uydukları ve Herşeyi Kendisine Bağladıkları Kitapları Allah (c.c)'ın Kitabı Değil, Asrımızın Yesaklarıdır.

Asrımızdaki Yesak kullarının yücelttiği, saygı duy-duğu, sınırlarına uyduğu ve herşeyi kendisine bağladığı kitapları Allah (c.c)'ın kitabı değil, onların çağdaş ye-saklarıdır (anayasalarıdır). Allah (c.c)'ın kitabı Kur'an'ın hüküm ve idare konusunda herhangi bir itibarı ve kıymeti yoktur. Ondan sadece insanları aldatmak gayesiyle heva ve heveslerine uygun olan hükümleri alırlar.

Tağut alimlerinin, insanları aldatmak ve saptırmak ga-yesiyle, günümüzde İslam'a nispet edilen ülkelerin yü-rürlükteki beşeri mahreçli kanunlarının İslam'a muhalif olmadığına dair söyledikleri sözlerinin seni aldatmaması için bazı kanun alimlerinin bu konuyla ilgili görüşlerini ve asrımızın yesağının bazı maddelerini nakledeceğim. Bunları naklettikten sonra, bir zamanlar İslam ülkesi olan yerlerde bugün yürürlükte olan kanunların Allah'ın şeriatı dışında yeni bir şeriat olduğunu, bu ülkelerin Allah (c.c)'ın şeriatini, kanun koyucu tek kaynak olarak kabul etmediklerini ve beşeri anayasada ilk sözün de son sözün

de heva ve hevesine göre anayasayı belirleyen şahsa ait olduğunu görecek ve anlayacaktır.

Dr. Seyyid Sabri şöyle dedi:

“Anayasa kanunları temel olan kanunlardır. Bu, halkın egemenliğini gösterir. Bu kanunları koyan kurum, temeli koyan sultadır. Temel anayasadan sonra yapılan bütün yasalar, yürütmeler ve yargı buna bağlı olur. Bu kanunlar normal konulan kanunlardan daha üstün ve daha önceliklidir. Teşri sultası (parlamento) bu anayasaya riayet ederek ve ona saygı göstererek kanun koyar. Hatta teşri sultası bile bu kanunları (anayasanın temel kanunlarını) değiştiremez, iptal edemez. Sadece o kanunların sınırları dahilinde ve o kanunlara muhalefet etmeden kanun koyar, teşride bulunur.

İngiliz parlamentosunda var olan esnek anayasalar bundan farklıdır. Çünkü İngiliz anayasasında sabit anayasa yoktur. Parlamento serbesttir. Belli ve sabit bir anayasaya bağlı değildir. Bu yüzden istediği kanunu koyabilir. İngiliz parlamentosuna bu özelliği sebebiyle şöyle denmiştir: “Kadını erkek, erkeği kadın yapmaktan başka herşeyi yapar.”

Sabit (esnek olmayan) anayasalarda ise (¹) teşri sultasının (parlamentonun) görevi, temel anayasaya zıt olmayan, onun sınırları dahilinde basit kanunlar koymaktır.

Temel anayasayı koyan sulta; teşri, yürütme, yasama, yargı sultasıyla ilgili kanunları da koyar. Teşri sultası bir kanunu değiştirmek istediğinde, temel anayasada belirlenen sınır ve kaidelere uymak mecburiyetindedir. Teşri sultası (parlamento) temel anayasanın kanunlarını değiştirmeye kalktığında zaman belli şartlara uymak zorundadır. Bu şartlar, basit kanunlar konusunda uymaları

¹ Cengiz Han'ın koyduğu Yesak böyledir....

gereken şartlardan başkadır. Temel kanunları koyan sulta, bu teşri sultasına bazı kanunları değiştirme engeli koyabilir.” *(Medhal Düsturi Kitabından Naklen.)*

Beşeri kanunların maddi kaynakları hakkında Dr. Fuad Abdulkaki, “kanun teorisi” kitabında şöyle diyor:

“Maddi kaynaklardan kasıt; kanun koyarken baş vurulan ve kendisinden kanun maddeleri alınan kaynaklardır. (Yani; kanunun ham maddesidir.)

Maddi kaynaklar çok ve değişiktir. Bazen kanun maddesi, çoğu zaman olduğu gibi halkın ihtiyaçlarından çıkar. Örneğin; “ülkemizin durumundan dolayı her bir şahıs ancak 200 dönüm ekilmiş arazi sahibi olabilir, bundan fazlasına sahip olamaz” şeklinde bir kanunun çıkması gibi... Böyle kanunlar, vatanımızın ve insanların ihtiyaçlarından çıkmıştır.

Kanun maddesi geçmiş ümmetlerin tarihinden veya yabancı bir ümmetin tarihinden de alınabilir ve bu kaynaklar, tarihi kaynaklar olarak isimlendirilir. **Bizim, Mısır kanunlarındaki hükümlerin çoğu Fransız kanunlarından, çok azı ise İslam şeriatinden alınmıştır.** Buna göre Fransız kanunu ve İslam şeriatı, anayasamız için tarihi kaynaklardan sayılırlar.

Teşri koyan, bazen kanun maddesini, mahkemelerin tecrübelerinden alır. O zaman kanunun maddi kaynağı yargı olmuş olur. Yeni medeni kanunumuz bunun örnekleriyle doludur.

Bazen kanun, fakihlerin (beşeri kanunların alimlerinin) fikirlerinden alınır. O zaman kanunun maddi kaynağı kanun alimlerinin fikirleri olmuş olur.

Söylediğimize özet olarak şunu eklemek istiyorum: Kanunların maddi kaynağı çok ve değişiktir. Bu kaynaklara baktığımızda, anayasayanın kanunlarını bilmemize yardımcı olmaz. Çünkü maddi kaynaklardaki kaideler an-

cak kanun koyma yetkisi elinde olan (hükümdar) onu zorunlu kıldığında kanun olabilir.”

Dr. Fuad Abdalbaki kanun koyarken baş vurulan resmi kaynaklar hakkında şöyle diyor:

“Resmi kaynaklardan kasıt; kanununun kendisinden zorunluluğunu yani sultasını aldığı kaynaktır. Ancak ve sadece resmi kaynaklara başvurularak kanun yapılabilir. Şöyleki; şayet belli bir kanun kaidesi için madde sağlanır, fakat bu maddeyi zorunlu kılan bir sulta olmazsa, o madde ruhsuz bir madde olmuş olur, sanki bu madde yok gibidir. Kanuni kaidelerin var olup olmadığını öğrenmek için sadece resmi kaynaklara başvurulur, maddi kaynaklara başvurulmaz. Ancak resmi kaynak, buna işaret eder, ondan alındığını söylese, işte o zaman anayasanın kanunlarının manasını daha iyi anlamak için maddi kaynaklara bakılır. Aksi halde anayasanın kanunlarını bilmek için maddi kaynaklara bakılmaz. Çünkü anayasanın kanun ve kaidelerinin anlaşılmasını sadece resmi kaynaklar belli eder.

Bizim Mısır anayasamızın resmi kaynakları sırasıyla şöyledir: **Anayasa, örf (adet), İslam şeriatinin temel prensipleri, tabi kanunlar, adalet kaideleri...**

Bu kaynaklar önem bakımından eşit değildirler. **Anayasa, en önemli ve en önce gelen resmi kaynaktır. Diğer kaynaklar ise ihtiyati kaynaklardır. Anayasada meseleyle ilgili kanun bulunmadığında bunlara sırasıyla başvurulur.**

Kanuni kaideler, resmi kaynağa göre geliştirilebilir. Bazı kanuni kaidelerin kaynağı örf olabilir. Sonra da bu kaidenin kaynağı anayasa olur. Bu durumda örf, maddi bir kaynak iken daha sonra kanuni kaideler için resmi bir kaynak olmuş olur. Örneğin; eski medeni kanunda örfе göre şahsın soyadı çocuklarına verilir. Bu örfе göredir ve

anayasada bu kanun vardır. Yeni medeni kanunda da 38. madde olarak geçmektedir. Kanuni kaidenin resmi kaynağının değiştirilmesi bu kaidenin uyulma konusunda zorunlu olmasını etkilemez, ancak zorunluluk derecesini etkiler. Kanunlaşmış örf kaidesi, her iki halde de uyulması zorunlu bir kaidedir. Ancak anayasaya intikal etmesi, ona birinci derecede uyulma zorunluluğu getirir. Halbuki anayasada olmadan önce ikinci derecede uyulması zorunlu bir kaide idi. (¹)

Resmi kaynak olan anayasa, örf, İslam şeriatı ve tabi kanunlar genel kaynaklardır. Yani kanunlar onlardan alınır. Fakat bunun yanında müslüman(!) mısırlılara has evlenme, boşanma ve miras gibi konularda sadece İslam şeriatı kaynak olarak alınır. Bu durumda İslam şeriatinin resmi kaynak olma özelliği sınırlıdır.

Dr. Fuad Abdulbaki, anayasa hakkında şöyle diyor:

“Anayasa, zamanımızda kanunun resmi ve hakim olan kaynağıdır. Teşrinin kanun kaynağından kasıt; anayasanın yetki verdiği kişilerin kanuni kaideler koymalarıdır. Kanun kaynaklarından teşri (anayasa), en büyük öneme sahip olandır. Kanuni kaidelerin çoğu ona dayanır. Bu sebeple diğer kaynakların etkisi azalmış hatta çok az öneme sahip olmuştur. Ancak teşride (anayasada) eksik olan, bulunmayan bazı meselelerde onlara başvurulur. Bunlar ise

¹ Eğer, resmi bir kanun kaynağı olarak İslam şeriatinden bir kanun kaidesi alınır ve anayasadaki kaidelere dahil olursa, o zaman bu kaide üçüncü dereceden birinci dereceye yükselir. Çünkü artık üçüncü kaynaktan değil birinci kaynak olan anayasada bulunmaktadır. Buna göre İslam şeriatinin kanunları, birinci derecede kanunlar değil, ancak ihtiyaç duyulduğunda baş vurulacak üçüncü derece tali bir kaynaktır. Şayet ondan anayasa için bir kaide alınırsa ancak o zaman birinci derecede uyulması zorunlu bir kanun olur.

çok nadir meselelerdir. Bu durum, sadece Mısır'da değil, diğer modern devletlerde de böyledir.

Teşrinin türleri:

1 – En üstte, Dusturi Teşri (anayasa). Bazen temel teşri olarak da isimlendirilir.

2 – Adi Teşri (normal teşri). Bu teşri parlamentodan çıkar. Yani bu teşri, parlamentonun koyduğu kanunlardır.

3 – Fer'i Teşri; yürütme sultasının (yürütme işine seçilmiş, hükümet kurmuş kişilerin) koyduğu kanunlar. Bunlar; bildiriler, belli kararlar, merasim (resmi işlemlerle ilgili düzenlemeler)dir.

Bu teşri türleri, yukarıdaki sıralanışa göre önem arzeder. Yani, ikinci sıraya göre konulan teşri, birinci sıradakine zıt olmamalıdır. Daha açıkçası, parlamentonun çıkardığı kanunlar anayasaya zıt olmamalıdır. Yürütme sultasının koyduğu kanunlar da anayasa ve parlamento kanunlarına zıt olmamalıdır.

Yürütme sultasının koyduğu kanunlardan kasıt şudur:

Yürütmeyi elinde bulunduran (ülkeyi yönetme işine seçilmiş) kişiler, anayasa kanunlarını veya millet meclisinin çıkarttığı kanunları bozmadan ve değiştirmeden, o kanunları nasıl uygulamaya geçirecekleri konusunda planlar hazırlarlar. İşte buna yönelik olarak alınan karar ve bildirilere “Fer'i Teşri” denir. Örneğin; trafikle, halkı rahatsız eden, gürültü yapan, sağlığa zarar veren müesseselerle, besinle, seyyar satıcılarla v.s konularla ilgili kanunların hazırlaması gibi...”

Dr. Fuad Abdulkaki, diğer teşri kaynaklarından olan örf, İslam şeriatı ve adalet kanunları hakkında şöyle diyor:

“Eğer ihtilaf edilen bir mesele, hüküm vermesi için hakime sunulursa, hakim, bu ihtilafı çözmek için öncelikle teşri (anayasadaki) kanunlarına bakar. Teşri kanunlarında bu olayla ilgili bir kanun bulunursa, bu kanunlara göre

hüküm verir. Başka kanun kaynaklarına başvurmaz. Şayet bu meseleyle ilgili kanunları teşri kanunlarında bulamazsa işte o zaman bu meseleyle ilgili hükümleri diğer kaynaklarda arar. Tabii ki sırayı takip ederek, önce örfe, sonra İslam şeriatine, sonra adalet kanunlarına bakar. Eğer teşri kanunlarında kendisine arz edilen mesele ile alakalı bir hüküm bulursa, bu hüküm kapalı olsa bile diğer kaynaklara başvurmaması, bu kapalılığı çözüp açıklığa kavuşturması gerekir. Yani; arzedilen bu meselenin hükmünü bulursa onunla hükmeder, başka kaynaklara başvurmaz. Ama teşri naslarını açıkladıktan sonra, bu hükümlerin arzedilen meseleyle ilgili olmadığını görürse, ancak o zaman diğer kaynaklara sırasına göre başvurur.

Örfe gelince; bu teşriden (anayasadan) sonra gelen yedek bir kaynaktır. Örfe ancak, teşri naslarında (anayasadaki kanunlarda) arzedilen meseleyle ilgili hükümler bulunmadığı zaman başvurulur. Hakim kendisine bir mesele arzedildiğinde, ilk olarak teşri naslarına (anayasadaki kanunlara) bakmak mecburiyetindedir. Eğer bu meseleyle ilgili bir nas bulursa o nassın hükümlerini uygular, örfe başvuramaz. Şayet arzedilen meseleyle ilgili bir nass bulunmazsa işte o zaman örfe başvurur. Örfe bu meseleyle ilgili hükümler bulduğunda İslam şeriatine ve adalet kanunlarına başvurmamalıdır. İslam şeriatine ancak örfte hüküm bulamadığında başvurmalıdır. Bu durumda örf, teşrinin (anayasanın) ilk yedek kaynağıdır.”

Dr. Fuad Abdulbaki, İslam şeratinin kanunları hakkında şöyle diyor: “İslam şeriatinin prensipleri, medeni kanunda ilk resmi kaynak olarak değil, ikinci derecede öneme sahip bir kaynak olarak zikredilmiştir. Hazırlanmış olan yeni medeni kanun tartışmaya sunulduğunda,

öğretmenimiz Senhuri (¹), İslam şeriatinin Mısır kanunları için resmi bir kaynak olmasını teklif etti. Yani, örften sonra ve tabii kanundan önce, üçüncü mertebede olmasını önerdi ve bu öneri kabul edildi. Böylece, ikinci fıkranın birinci maddesi şöyle oldu:

“Eğer hakim teşride (anayasada) bir hüküm bulamazsa örflerle hükmeder. Eğer örfte bir hüküm bulamazsa İslam şeriatinin temel prensiplerine göre hüküm verir. Tabii ki medeni kanuna uygun olan İslam’ın temel prensipleriyle hüküm verir. Üstelik bir mezhebe de bağlı kalmayacak... İslam kanunlarında birşey bulamazsa tabii kanunlara ve adalet kaidelerine göre hüküm verir.

Bu kanun, medeni kanun kabinesine ve millet meclisine arz edilince; “Tabii ki medeni kanuna uygun olan İslam’ın temel prensipleriyle hüküm verir. Üstelik bir mezhebe de bağlı kalmayacak” cümlesi fazla bulundu ve kaldırıldı. Bu ibare, nastan (kanun maddesinden) anlaşılmaktadır. İslam şeriatinin kanunları, ancak teşride meseleyle ilgili hükümler bulunmadığında uygulanacaktır. “Bir mezhebe bağlı kalmak” ibaresi gereksizdir. Zaten İslam şeriatinin genel hükümlerine başvurulur ve bu konularda da mezheb farkı yoktur.

İslam şeriatı anayasanın ikinci dereceden yedek kaynağıdır. Dikkat edilirse resmi kaynak, sadece İslam şeriatinin genel kurallarıdır. Yani İslam şeriatinin temel tafsili hükümlerine resmi bir teşri kaynak olarak itibar edilmez.”

¹ Senhuri, bir makalesinde şöyle diyor: “Mısır anayasası, İslam şeriatini 3. mertebeye koymakla ona büyük ve adaletli bir değer vermiştir.

Dr. Fuad Abdulbaki, Mısır kanunlarında dinin etkisi hakkında şöyle diyor:

“Mısır kanunlarında Mehmed Ali Paşa gelinceye kadar din etkiliydi ve İslam kanunları Mısır’da hakimdi. Mehmed Ali Paşa gelinceye kadar İslam şeriatı hayatın her yönünde Mısırlılara hükmederdi. Mehmet Ali Paşa zamanında Fransızlara ait özellikle ticaret ve cezayla ilgili kanunlar girdi. Fransız kanunları girmeye başlayınca İslam şeriatinin etkisi azalmaya başladı. Ta ki, İsmail zamanı gelinceye ve yeni Mısır kanunları çıkıncaya kadar... **Bu kanunların çoğu Fransız kanunlarından, çok azı da İslam şeriatinden alınmıştı.**

İşte böylece, İslam şeriatinin etkisi Mısır kanunlarımızdan kalkmıştır. Fakat bu konulan anayasa, şahsi meselelerle ilgili hükümleri ayrı tutmuştur. Bu konularda dinin etkisi devam etmiş, hükümleri değiştirilmemiştir. Bu meseleler, anayasanın 15/2 maddesinde ayrı tutulmuştur. Bu maddede İslam şeriatinin, örften sonra gelen yedek resmi kaynak olduğu belirtilmiştir. Böylece Mısır kanunlarında şariat, sadece şahsi meselelerde etkili kalmıştır. Tabii ki bu, müslümanlar için söz konusudur. Diğer din mensubu Mısırlılar’dan her biri kendi dinlerinin kanunlarına bağlıdır. Şahsi meselelerde de şeriatin dışında hükümler konmaya başlanması, şeriatin etkisini azalttı. Örneğin; miras, vasiyet ve hibe konularında İslamla alakası olmayan yeni kanunlar çıktı. Bunlarda dinin, resmi bir kaynak olarak etkisi yoktur. Çünkü bu kanunların kaynağı İslam şeriatı değil, teşri (anayasa) olmuştur.

Kuveyt ceza kanununu şerheden El Vasıt kitabının 11. sayfasında şöyle geçmektedir:

“İslam dini geçmişte hayatın her yönüne hükmederdi. Bu yüzden o, bütün hayati faaliyetlerin kaynağı niteliğindeydi ve uygulanan kanunlar bu İslami kaidelere

uyumaktaydı. Buna göre her kim İslami değerlere saldırırsa mevcut olan kanuna göre ceza alırdı. Aynı şekilde farzları yerine getirmeyen kimseye de ceza verilirdi.

Bu durum, Birleşmiş Milletlerin insanlara ibadet, fikir ve rey hürriyeti veren insan hakları kanununu 1948’de ilan etmesine kadar devam etti. Birleşmiş Milletlerin bu kanunu arap ülkelerinde hemen benimsenip kabul edildi ve uygulamaya geçirildi. Cezalar artık bu kanuna göre verilmeye başlandı. Ceza kanunları sadece cınai suç işleyenlere hükümler vermekte, bunların dışında kalan fi-kirlere ve dini muhalefetlere ise cezalar vermemektedir. Ancak işlenen suç toplumun emniyetini bozduğu veya çoğunluğun din şuurunu zedelediğinde böyle konularda işlenen suçlara cezalar verilir. Bunun dışında dini ibadetlerini yerine getirmeyen, dinin yasaklarına muhalefet eden kimseye ceza verilmez. Çünkü ceza kanunlarında onlara uygulayabilecekleri bir kanun bulunmamaktadır.”

Şimdi sana, bütün hayatın ona göre düzenlendiği, bütün kanunların ona göre çıkarıldığı ve çok yüceltilen asrımızın yesağının (beşeri anayasanın) bazı maddelerini sunacağım. Bu asrımızın yesağı (anayasa) öyle yüceltilmiştir ki, onunla hükmeden devletlerin idaresine her tayin edilen yeni kişi; ister kral, ister cumhurbaşkanı, ister başkan, isterse milletvekili olsun, görevine başlamadan önce bu asrımızın yesağını yücelttiğini, ona saygı duyduğunu belirten yemini yapar. İşte bu sebeble yapılan bu yemin “Anayasa Yemini” olarak isimlendirilir. Biz ise yapılan bu yemini; “tağuta boyun eğerek şirke girme yemini” olarak isimlendiriyoruz. Zira beşeri sistemlerde görev alan kimseler, görev alacakları zaman bu beşer anayasasına saygılı ve bağlı olacaklarına dair yemin ederek onu yüceltirler ve ona göre kanunlar koyarak insanlara hükmederler.

Mısır 1971 anayasası madde: 79’da şöyle deniyor:

“Cumhurbaşkanı görevine başlamadan önce senato ve parlamentoya karşı şu şekilde yemin yapmalıdır: “Anayasaya ve Mısır milletinin kanunlarına saygılı olacağıma ve vatanın istiklalini ve toprağını muhafaza edeceğime dair yüce Allah’a yemin ediyorum.”

Mısır 1923 anayasası madde: 6’da şöyle deniyor.

“Ancak kanunun belirlediği şeyler suçtur. Ve ancak kanunun belirlediği cezalar uygulanır.”

Bu maddenin aynısı Mısır’ın 1971 anayasasında 66. madde olarak geçer.

Mısır 1923 anayasası madde: 31’de şöyle deniyor:

“Değişik mahkemelerin hükümleri kanuna göre çıkar ve kanuna göre uygulanır.”

Bu madde 1971 anayasasında 165. madde olarak geçer.

1923 anayasası madde:125’de şöyle deniyor:

“Hakimler serbesttirler. Kanunun maddeleri dışında hiç kimseye, hiçbir şeye bağlı değildirler.”

1971 anayasasında bu madde 166. madde olarak geçer.

Ürdün anayasası madde 103’de şöyle deniyor:

“Medeni mahkemeler, krallıkta uygulanan kanuna göre hüküm verir ve bu hüküm uygulanır. Fakat ticari, hukuki ve yabancıların şahsi meseleleriyle ilgili konularda uluslar arası kanuna uygun olarak verilen hükümler anayasanın belirttiği şekilde uygulanır.”

Ürdün anayasası madde 84’de şöyle deniyor:

“Gerek senato meclisi ve gerekse millet meclisinde çıkarılacak olan bir kanun, şayet anayasada buna muhalif bir kanun yoksa çoğunluğun kararına göre çıkarılır.”

Ürdün anayasası madde 18’de şöyle deniyor:

“Kanunun belirlediği kimseler dışındakiler, vergiden veya muamele harçlarından muaf tutulamazlar.”

Ürdün anayasası madde: 15’de şöyle deniyor:

“Kanunun belirlediği sınırlara riayet etmek şartıyla bütün Ürdünlülerin, gerek söz, gerek yazı, gerek fotoğraf ve gerekse başka üsluplarla görüş bildirme hürriyeti vardır.”

Kuveyt anayasası madde: 60’da şöyle deniyor:

“Emir, görev almadan önce şu yemini yapar: “Anayasaya ve devletin kanunlarına saygılı olacağıma dair Allah adına yemin ediyorum.”

Madde 63’e göre emirin naibi, madde 126’ya göre başbakan ve bakanlar da aynı yemini yapar.

Kuveyt anayasası madde 19’da şöyle deniyor:

“Millet vekilleri şöyle bir yemin yaparlar: “Vatana ve emire ihlaslı olacağıma, anayasaya ve devletin kanunlarına saygılı olacağıma dair yüce Allah’a yemin ediyorum.”

Kuveyt anayasası madde 35’de şöyle deniyor:

“Yargı görevi, anayasanın sınırları dahilinde, emir adına mahkemelere verilmiştir.”

Kuveyt medeni anayasası madde 1’de şöyle deniyor:

“Bir mesele hakkında, anayasada herhangi bir hüküm bulamayan hakim, örfe göre hüküm verir. Örfte de o meseleyle ilgili bir hüküm bulamazsa İslam fıkıhı hüküm-

lerinden ülkenin durum ve maslahatı için en uygun olanını seçerek onunla hükmeder.”⁽¹⁾

Kuweyt cezai kanunları madde 1’de şöyle deniyor:

“İşlenen bir fiilin suç olduğuna dair kanunda bir nas yoksa o fiile ceza vermek yasaktır.”

İşte bu küfür olan kanun maddesi ile, Allah (c.c)’ın kitabında ve rasulünün sünnetinde suç olarak bildirdiği suç ve cezalara itibar edilmemektedir. Bu kanun maddesine göre anayasa bir fiili suç olarak görürse ancak o fiil suç

1 Bu kanunlara dikkat et! Allah (c.c) bunları yok etsin! Bu kanunlara göre beşeri kanunlar asıldır. Bu ülkelerdeki insanlar, beşeri kanunlarla hükmetmekte ve muhakeme olmaktadır. Eğer karşılaştıkları yeni bir meseleyle ilgili anayasalarında bir nas bulamazlarsa, o meseleye kendi batıl ve cahili adetlerine (örflerine) göre hüküm verirler. Eğer söz konusu meseleyi örf'e göre çözümleyemezlerse, işte ancak o zaman İslam'ın fihhi hükümlerine bakarlar ve ondan tercih ettikleri bir hükme göre meseleyi çözmeye çalışırlar. Üstelik İslam şeriatini hiç bilmeyen bu hakimler, İslam fikhından seçim yaparlar

İslam şeriatinin, baş vurulacak en son kaynak yapılışına dikkat et! Ancak anayasaları ve örfleri bir mesele hakkında aciz kalırsa, işte o zaman İslam şeriatine başvurlar.

İşte bu kimseler İslam'dan aldıkları hükümlerin, “insanlarının durumuna, ülkelerinin maslahatına uygun olma” şartını koşmakla alçaklık sınırını aşarak Allah (c.c)’a ve şeriatine nasıl da karşı gelmektedirler. Allah (c.c) onlar ve onlar gibi olanlar hakkında şöyle buyurmuştur:

“(Bir takım kimseler) “Allah’a ve rasulüne iman ve itaat ettik” derler. Sonra da onlardan bir grup bunun ardından yüz çevirir. Bunlar mü’min değildir. Aralarında hüküm verilmesi için Allah’a ve rasulüne davet olundukları zaman, yine onlardan bir grup yüz çevirir. Eğer hak kendilerinden yana olursa, ona boyun eğerek gelirler. Kalblerinde bir hastalık mı vardır, yoksa şüpheye mi düşmüşlerdir ya da Allah’ın ve rasulünün kendilerine haksızlık yapacaklarından mı korkmuşlardır? Hayır (hiçbiri değil); bunlar, zalim olan kimselerdir.” (Nur: 47-50)

olur. İsterse Allah'ın kitabı ve rasulünün sünnetinde o mesele suç olarak belirtilsin, önemli değildir, o suça ceza verilmez. Örneğin; Allah (c.c)'ın suç olduğunu bildirdiği irtidat (İslam'dan dönme) ameli, beşeri anayasada suç değildir. Çünkü beşerin koymuş olduğu anayasa bu ameli suç olarak kabul etmemektedir.

Son olarak, rasulün bile yetkili olmadığı fakat beşeri anayasasının kendi yöneticilerine yetki verdiği af konusu üzerinde duralım:

Ülke yöneticisi işlenmiş suçlar için dilediği zaman genel bir af çıkarabilir ve bu af beraat hükmü gibidir. Beşeri anayasasının ülke yöneticisine verdiği; işlenen suç ne olursa olsun, sabit olsa bile, bu suçları ve bu suçlara verilecek hadleri kaldırma yetkisini ne bir rasul ne de bir nebi kendinde görmüştür.

Daha önce de belirttiğimiz gibi beşeri anayasasının kanunlarında Allah (c.c)'ın hakkı ve kulların hakkı diye bir ayırım yapılmaz. Sadece ülke yöneticisinin hakkı söz konusudur. Bu sebeble ülke yöneticisi, kulların hakkı olan meselelerde de Allah (c.c)'ın hakkı olan meselelerde de yetki sahibidir ve serbesttir.

Üçüncüsü: Beşeri Anayasanın Saygı Duyduğu Din İslam Dini Değil Demokrasi (¹) Dinidir:

Beşer anayasasındaki din, Allah (c.c)’ın dini değil demokrasi dinidir. Demokraside ise hüküm verme yetkisi Allah (c.c)’a değil halka aittir. Oysa Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Bir şeyde ihtilaf ettiğinizde hüküm verecek olan Allah’tır.” (Şura: 10)

“Ey iman edenler! Allah’a itaat edin, rasule ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin! Bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz, Allah’a ve ahiret gününe inanıyorsanız, (onun hükmünü) Allah’a ve rasulüne arzedin!” (Nisa: 59)

“Hüküm vermek Allah’a aittir. Kendisinden başkasına değil yalnız O’na ibadet etmenizi emretti. İşte dosdoğru din budur! Fakat insanların çoğu bilmez.” (Yusuf: 40)

1 Demokrasinin bir din olarak vasıflandırılmasına şaşılmasın. Allah (c.c)’ın kitabı, her uygulanan beşere ait anayasayı din olarak vasfetmiştir. Allah (c.c) bu konuyla ilgili olarak şöyle buyurmuştur:

“İşte biz Yusuf için böyle bir plan hazırladık. (Aksi halde) kralın dinine göre kardeşini alıkoymazdı.” (Yusuf: 76)

Bu ayette belirtilen kralın dininden kasıt; koymuş olduğu kanunlar ve vermiş olduğu hükümlerdir.

(Taberi, Kurtubi, İbni Kesir ve başka tefsirlerde böyle geçer)

Yahudilik, hristiyanlık, hinduizm, mecusilik nasıl bir dinse, demokrasi, sosyalizm, komünizm, laisizm (laiklik) ve bunlar gibi sistemler de birer dindir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Kim İslam’dan başka bir din kabul ederse o, ondan kabul edilmeyecektir. Ve o ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır.”

(Ali İmran: 85)

Bu ayetlere rağmen asrımızın yesağı (beşeri anayasa) ve onun kulları şöyle diyorlar: “Hüküm halka aittir. Halk kanunların temel kaynağıdır. Yani; halk bir meselede ne derse o geçerlidir ve uygulamaya konulur. Halk bir meseleye haram derse o mesele haram olur veya bir meseleye helal derse o helal olur.

Beşerin kokuşmuş anayasasının kanunları işte böyledir. Beşer anayasasının dini; Rasulullah (s.a.s)’ın, bütün insanların tabi olması için getirdiği ve ondan başkası kabul edilmeyecek olan İslam dini değil, demokrasidir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Kim İslam’dan başka bir din kabul ederse o, ondan kabul edilmeyecektir ve o ahirette de hüsrana uğrayanlardan olacaktır.” (Ali İmran: 85)

Beşer anayasasının dini, demokrasi dinidir. Bu dinde, insanların çoğunluğunun heva ve hevesine göre hüküm verilir. Oysa bütün kainatın ve insanın Rabbi olan Allah (c.c) şöyle buyurmaktadır:

“Ne kadar istersen iste, insanların çoğu iman etmezler.” (Yusuf: 103)

“Fakat insanların çoğu bilmiyor.” (Casiye: 26)

“Fakat insanların çoğu şükretmiyor.” (Mümin: 61)

“Fakat insanların çoğu iman etmiyor.” (Mümin: 59)

“Buna rağmen insanların çoğu nankörlükten vazgeçmedi.” (Furkan: 50)

“Onların çoğu Allah’a ortak koşmadan iman etmezler.” (Yusuf: 106)

“Onların çoğu haktan hoşnut değildir.”

(Müminun: 70)

“Oysa onların çoğu akletmezler.”

(Ankebut: 63)

“Eğer yeryüzündeki insanların çoğuna uyarsan, seni Allah’ın yolundan saptırırlar. Zira onlar, zandan başka bir şeye uymuyorlar ve dolayısıyla sadece saçma-lıyorlar.”

(En’am: 116)

Allah (c.c)’ın insanların çoğu hakkındaki hükmü işte bu ayetlerde açıktır. Çünkü O, gerçek hüküm sahibi ve insanların yaratıcısıdır. Bu sebeble kullarının durumlarını çok iyi bilmektedir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Yaratan, yarattığını bilmez mi? O, Latif’tir, Habir’dir.”

(Mülk: 14)

Allah (c.c) nebisine, katından indirdiği hükümlerle insanlar arasında hükmetmesini emretmiş ve onu insanların heva, heves ve görüşlerine tabi olmaktan sakındırarak şöyle buyurmuştur:

“Aralarında Allah’ın indirdiğiyle hükmet! Onların hevalarına uyma! Allah’ın sana indirdiği şeylerden bazılarında seni fitneye düşürmelerinden sakın!”

(Maide: 49)

Allah (c.c)’ın bu ayetindeki **“bazılarında”** lafzına dikkat et! Allah (c.c) bazı şeylerde bile kafirlerin hevalarına uymaktan rasulünü sakındırıyor. Fakat beşer anayasası; “hüküm halka aittir, halk kanunların temel kaynağıdır” diyor. Bundan daha çirkin ve daha alçak bir durum var mıdır? Allah (c.c)’a ve O’nun şeriatine karşı çıkmaktan daha aşırı bir sapıklık var mıdır? Allah (c.c)’ın dinine ve şeriatine bundan daha büyük bir saldırı olabilir mi?

“Size ve Allah’tan başka taptıklarınıza yazıklar olsun! Artık akletmez misiniz?”

(Enbiya: 67)

**Dördüncüsü: İslam'ın Koruduğu Hayat İçin Gerekli
Olan Değerleri Asrımızın Yasağı
Korumayıp Yok Etmiştir:**

Allah (c.c), rahmeti gereği bizlere, insanlar için zararlı olabilecek her şeyi ortadan kaldıran ve insanların maslahatına olan şeyleri koruma altına alan bir şariat (kanun) indirmiştir. İşte bu, İslam şeriati (kanunları) dir.

İslam alimleri, İslam şeriatinin koruma altına aldığı, hayat için gerekli değerlerin sayısını altı olarak belirlemişlerdir. Bu altı değer korunmadan insan hayatının düzenli bir şekilde devam etmesi mümkün değildir, hayatın düzeni bozulur, fesat çoğalır, böylece düzensizlik ve bozgunculuk hakim olur.

İslam'ın koruma altına aldığı değerler sırasıyla şöyledir: **Din, Can, Akıl, Irz** (namus), **Mal, Neseb** (soy).

Bunları öğrendikten sonra asrımızın yasağı olan zamanımızdaki beşer kanunlarının, hayat için gerekli olan bu değerleri gece gündüz yok etmeye ve bozmaya çalışan kanunlar olduğunu da bil! Fakat ben yine de beşer anayasasının kokuşmuş bazı kanunlarından örnekler vererek bu konudaki hakkı sana açık ve net bir şekilde ortaya koyacağım. Böylece bu kanunların ne kadar habis, ne kadar alçak ve ne kadar saçma kanunlar olduğunu inşallah daha iyi göreceksin.

a - Beşeri Kanunlar (Asrımızın Yasağı) İslam Dinine Değer Vermez. Tevhid Milletiyle Alay Eder. Şirk ve Şirk Ehlini Korur:

Tevhid inancı üzerine bina edilen İslam dini, İslam şeriatinin koruduğu, hayat için gerekli değerlerin ilki ve en önemlisidir. İslam şeriatı (kanunları), bu dini korumak ve onu bozan herşeyden uzak tutmak için gelmiştir. Bu sebeple, insanların dinleri konusunda fitneye yani; şirke düşmemeleri için şirk ve şirk çeşitlerinden insanları sakındıran bir çok ayet inmiş ve hadisler rivayet edilmiştir.

İslam'da durum böyle olmasına rağmen acaba beşeri anayasanın, hayat için çok önemli olan tevhide karşı tavrı nasıldır?

Beşeri anayasa (asrımızın yasağı) şöyle demektedir:

“İnanç hürriyeti serbesttir.”

Asrımızın yasağındaki bu kanuna göre; bir müslüman, dilerse dininden irtidat ederek yahudi, hristiyan, putperest, laik veya komunist olabilir. Bu, o kişiye verilmiş şahsi bir hürriyettir ve anayasa (asrımızın yasağı) bu hürriyeti korur.

İnsanların hayatına ve ortama bakarak, beşeri anayasanın bu hürriyeti koruduğunu açıkça görmek mümkündür.

Öyleki her zaman ve her yerde, hüviyetlerinde islam yazılı, kendilerine müslüman ismini vermiş zındıklar görmekteyiz... Bunlar gece ve gündüz İslam şeriatıyla alay etmekte, Allah (c.c)’ın emir ve yasaklarını hafife almakta ve hatta bunların değerini düşürmektedirler. Beşeri kanunlarda (asrımızın yasağında) bunları cezalandıracak bir kanuna rastlamak mümkün müdür acaba? Bunları cezalandıracak bir kanunun olması bir yana beşeri kanunlar böyle zındıkları korumakta, onların hürriyetlerini sağlamakta, onların kanlarını korumakta ve hatta onların ka-

nını helal kılan kimselerin kanlarını helal kılmaktadır. Her fırsatta İslam aleyhine yayınlar yapan dergi, gazete, kitap, televizyon vs.ye izin veren, yaptıkları sebebiyle onları tebrik eden acaba kimdir? Onlar, beşeri kanunları (anayasayı) koyanlar değil midir?

Şu bir gerçektir ki, beşeri kanunları koyanlar, kanunlarında İslam dinine kesinlikle itibar etmezler. Onların kanunları İslam dinini ve tevhid milletini yok eden, irtidat cezasını iptal eden, küfür kapılarını ardına kadar açan kanunlardır. Bu kanunların bütün maddeleri baştan sona kadar gözden geçirilse yine de İslam dininden dönüp irtidat etmenin küfür olduğuna veya İslam dininden dönenlere verilecek çok küçük de olsa bir cezai maddeye rastlamak mümkün değildir. Çünkü beşeri kanunlara göre, İslam'dan dönüp irtidat etmek suç değil, bilakis şahsi bir hürriyettir. Asrımızın yasağının mürtedleri koruyan bu tür kanunlarının yanında, şekilleri ne olursa olsun şirki ve müşriklere dostluğu önerip destekleyen, onların batıl inançlarını muhafaza altına alan, bu batıl inançlarını açıklamalarına, onlara davet etmelerine ve sapık inançları hakkında kitaplar yazıp yaymalarına izin veren kanunları da vardır. Üstelik bu kanunlar sadece hristiyanlık ve yahudilik dinleri için değil bütün dinler için geçerlidir. Dolayısıyla bu beşeri kanunlar, tevhid inancına ters, bu inanca savaş açan bütün kafir, müşrik ve putperestlerin değişik inanç ve fikirlerini, şirk törenlerini, tevhid inancı aleyhine yazılmış kitaplarını korumakta, müslümanlarla müşrik ve putperestleri eşit tutmakta ve irtidat kapısını sonuna kadar açmakta fakat bu kapıyı kapatmaya çalışanları ise cezalandırmaktadır.

Tevhidin rükunları yıkılarak yerine inşa edilen, şirk ve putperest kanunlarıyla dolu asrımızın yesağı; beşeri anayasayı, kanunlarını, bu kanunları koyan tağutları ve bu kanunları zorlama olmaksızın hayatlarına aktaran kafirleri tekfir eden, onlarla dost olmayı red eden hak tevhide, mümin ve muvahhidlere karşı savaş açmıştır. Zaten bundan başka bir şeyin olması da düşünülemez.

Beşeri kanunları toplumlarına hakim kılan ve onları benimseyenlerin; bu kanunları yok etmeye çalışan, onlara buğzeden, onları destekleyenleri tekfir eden tevhid davetini kabul etmeleri hiç düşünülebilir mi?

Elbette düşünülemez. Çünkü bu kanunlar ancak tek gözlü ve topal bir tevhide, yani; bu asrımızın yesaklarının batıllığına karşı çıkmayan, onları tekfir etmeyen, onlara itaat edenleri reddetmeyen, onların tağut olduğunu söyleyerek reddedilmeleri gerektiğini söylemeyen bir tevhide kabul eder ve ondan razı olur. Razı oldukları eksik, tek gözlü ve topal tevhide göre tağut; İblis, cinler, şeytanlar, taşlar ve mezarlıklardan başka bir şey değildir. Tağutların, beşeri kanun koyucularının ve bu beşeri kanunlarla hüküm veren hükümetlerin razı oldukları tevhid, işte budur! Onlar bu şekildeki bir tevhide inananlara karşı gelmez, zarar vermez ve savaş açmazlar. Zaten onların da istediği böyle bir tevhiddir ve böyle yalancı bir tevhide desteklerler.

b – Asrımızın Yesağı: Cana ve Kana Önem Vermeyen, Cana Karşı Yapılan Suçları Küçümseyen Kanunlardır.

İslam şeriatı müslümanın kanını korumuş ve müslümanın kanını mübah kılan şartları Kur'an ve sünnette bildirmiştir. Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurmuştur:

“Müslümanın kanı şu üç şey dışında helal olmaz: Zina yapan (evli kadın ve erkek), cana karşılık can ve İslam cemaatinden ayrılarak irtidat edip dinini terkeden.” *(Buhari, Müslim Ve Başkaları)*

Bu hadise göre müslümanın kanı ancak şu durumlarda mübah olur:

1 – Evli iken zina yapan erkek ve kadın:

Allah (cc)’ın şeriatı zina yapan evli kadın ve erkeğin öldürülmesini emrettiği halde, asrımızın yesağı onları korumakta ve öldürülmemesi gerektiğini söylemektedir. Beşeri kanunlarda zina ve fuhşun nasıl yayıldığını, serbest bırakıldığını ve korunduğunu daha sonra inşallah anlatacağız.

2 – İslam’dan dönerek mürted olan:

Beşeri kanunlarda irtidat kapısının sonuna kadar açık olduğunu, irtidat eden kişilerin korunduğunu daha önce belirtmiştik. Bu pis ve kokuşmuş kanunlar sebebiyle bir zamanlar İslam diyarı olan ülkelerde yaşayan insanlarda gerek la ilahe illallah’ı bozan amel ve sözleri gerçekleştirmek gerek dinin emirleriyle alay etmek şeklinde olsun, irtidat ve İslam dininden dönme olaylarının her çeşidi çoğalmıştır. Bu dinden dönmeler çoğalmasına rağmen beşeri anayasalar ve onların kulları mürtedleri koruyup desteklemektedir. Hatta tam tersine, İslam gereği mürtedlerin kanını mübah kılan kişilerin kanını mübah kılmaktadır.

İslam şeriatine göre sihirbaz da öldürülür. Çünkü o kafirdir. Bu hüküm sünnetle sabittir. Fakat asrımızın yesağının kanunlarına göre sihirbazlık bir ilim ve bir sanat olarak görülmekte, bu işi yapan soytarılar da koruma altına alınıp faaliyetleri desteklenmektedir.

İslam şeriatine göre yeryüzünde bozgunculuk çıkartan ve yol kesen kişi de öldülür. Allah (c.c) bu konuyla ilgili olarak şöyle buyurmuştur:

**“Allah’a ve rasulüne karşı savaş açanların ve yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya çalışanların cezası; ya öldürülmek ya asılmak ya el ve ayakları çaprazlama kesilmek, ya da bulundukları yerden sürülme-
ktir. Bu ceza, onlar için dünyada iken rezillik ve rüsvaylıktır, ahirette ise onlara son derece büyük bir azab vardır.”** (Maide: 33)

Bu ayet Hırabe ayeti olarak isimlendirilir. Asrımızın yesağının kulları, bu ayetin hükmünü sanki bilmemekte ve bu hükmü ancak kendi koltuklarını korumak için kullanmaktadır. Yani bu ayetin hükmünü, kendilerini yok etmeye kalkışanlara karşı kullanırlar. İsterse bu kişiler yeryüzünün en takvalı insanları olsunlar, asrımızın yesağına ve tagutlara karşı çıktıkları için bir anda yeryüzündeki en bozguncu kimseler olarak ilan edilirler.

3 – Nefse karşılık nefis:

Bir müslümanı taammüden (bilerek, kasıtlı olarak) öldüren kimse hakkında Allah (c.c) şöyle buyurmuştur:

“Ey iman edenler! Öldürülenler hakkında size kısas farz kılındı.” (Bakara: 178)

“Biz, zulmen öldürülen kimsenin velisine bir yetki verdik.” (İsra:33)

Allah (c.c)’ın şeriatine göre; bir müslümanı bilerek öldüren, bülüğ çağına gelmiş kimse öldürülür. Hataen bir müslümanı öldüren kimse ise sadece diyet öder. Çünkü İslam şeriatine göre, bülüğ çağına gelen bir kimse Rasulullah (s.a.s)’ın şu hadisinde buyurduğu gibi sorumludur.

“Üç kişiden kalem kaldırıldı: Büluğ çağına gelene kadar çocuktan, uyanıncaya kadar uykuda olandan, iyileşinceye kadar deliden.”

(Ahmed, Ebu Davud, Nesei, İbni Mace ve başkaları sahih senedle)

Fakat asrımızın yasağının kanunlarında hüküm değişiktir. Bu kanunlara göre; büluğ çağına gelmiş ve akli başında olmuş olsa bile 18 yaşını (tamamlamasına bir kaç gün kalsa bile) tamamlamayan bir kişi bilerek bir müslümanı öldürürse, öldürülmez.

İşte asrımızın yesaklarındaki böyle İslam’a muhalif kanunlar hem İslam kanunlarını değersiz kılmakta hem de 18 yaşına gelmemiş fakat büluğa ermiş gençlere insanların kanlarını helal görme, öldürme ve yaralama kapılarını açmaktadır.

Asrımızın yasağının kanunlarına göre hamile bir kadın bilerek öldürme suçunu işler ve şayet canlı çocuk doğursa öldürülmez.

Fakat İslam şeriatine göre; hamile kadın bilerek bir kişiyi öldürürse, canlı çocuk doğursa bile öldürme cezasından kurtulamaz. Çocuğunu doğurup emzikten kesinceye ve yemek yiyebilecek bir duruma getirinceye kadar beklenir. Çocuk yemek yiyebilecek yaşa geldikten sonra kadın, işlediği öldürme cürümüne karşılık ceza olarak öldürülür. Aynı, evli iken yaptığı zina sonunda hamile kalan “el Gamidiye” hadisinde geçtiği gibi...

Allah (c.c) öldürme suçunu işleyen hamile kadın için ölüm cezası vermiştir. Fakat asrımızın yasağının kanunları ve kulları, bu öldürme cezasını hamile kadın için iptal etmişlerdir. Bu hükmün Allah (c.c)’ın verdiği hükme ne kadar da ters olduğunu bir düşün!

Ayrıca çağdaş yasağın kanunlarında hakimler, idam cezasını müebbet hapse çevirme yetkisine sahiptirler. Onların kanunlarında şöyle geçer:

“Mahkeme, öldürme suçunu işleyen katilin bu suçu işleme sebebine, geçmişine, ahlakına ve yaşına bakarak bunları hükmü hafifletici birer sebep olarak görüp katilin merhamet edilmeyi hakettiğine kanaat getirirse, idam cezasını müebbet veya 10 seneden az olmamak şartıyla hapis hükmüne çevirebilir.”

Asrımızın yasağının kanunları, öldürme fiilini bilerek işleyen kişiyi idam cezasından kurtarma kolaylığını da gösterir, hatta hakettiği cezalardan tamamen kurtulmasının yollarını açar. Asrımızın yasağının kanunlarında şöyle geçer:

“İşlenen suç sebebiyle suçluya yedi seneden fazla hapis veya ondan daha şiddetli bir ceza uygulanacaksa, bu suç birden fazla kişi tarafından işlenmiş ve bu suçu işlediklerini ispat etmek için delillere ihtiyaç varsa, bu durumda mahkeme, bu suçu işleyen kişilerden bir tanesi hakkında, diğer arkadaşlarını ihbar etmesi ve söz konusu suçu işlediklerine dair kesin deliller getirmesi şartıyla af hükmü verebilir. Böylece bu kişi, suçlu iken şahit konumuna gelir, fakat yemin etmez. İşlenen suç hakkında kesin hüküm verilinceye kadar ya hapiste tutulur veya suç arkadaşlarının yerini gösterdiği, onlar aleyhine delil göstererek şahitlik yaptığından ve hüküm vermesi için mahkemeye iyi niyetle yardım ettiğinden dolayı affedilir ve aleyhine dava açılmaz.”

Bilerek (teammuden) bir kişiyi bir kaç kişiyle öldüren veya idam cezasını hak eden ya da suçsuz insanları öldürme fiilini işleyen kişiye, suç arkadaşlarını ihbar ederek kurtulma imkanı tanıyan işte bu kanun, suçsuz insanları öldüren katilleri koruyan, suçsuz insanların öl-

dürülmesine yol açan, onların canını hiçe sayan, öldürme cürümünü işlemek için geniş bir kapı açan orman kanunu değil midir?

Yine asrımızın yasağının kanunları krala, cumhurbaşkanına veya başbakana, bilerek bir kimseyi öldüren katili affetme veya cezasını hafifletme yetkisi vermiştir. Çağdaş yasağın kanunlarına göre; ancak devletin başındaki yönetici onaylarsa idam cezası gerçekleşir.

İşte bu kanun, suçsuz insanların ruhunu, canını ve kanlarını bir küçümseme değil midir?

Yesak düzeninin kral, cumhurbaşkanı veya başbakanlarının Rasulullah (s.a.s)’ın çok sevdiği sahabisi Usame b. Zeyd (r.a)’ın ayakkabısının bağı kadar değerleri var mıdır acaba?

Aişe (r.a)’den rivayet edilen bir hadiste Rasulullah (s.a.s) Usame (r.a)’ye şöyle buyurmuştur:

“Allah (c.c)’ın hadlerinden bir had konusunda mı şefaataçı oluyorsun? Vallahi Muhammed’in kızı Fatıma bile hırsızlık yapsa onun da elini keserdim.”

(Buhari, Müslim)

İslam şeriatinde cezalar had cezası ve kısas cezası olmak üzere iki türlüdür. Haddi gerektiren bir suç eğer sabit olursa, bu haddi ne kral ne cumhurbaşkanı ne başbakan ve ne de bir başkası kaldırabilir. Çünkü bu, Allah (c.c)’ın haklarından bir haktır ve dünyada insanları ıslah etmek, ahirette ise onları temizlemek için Allah (cc)’ın emrettiği bir cezadır.

Kisas cezasında ise durum böyle değildir. Kısası gerektiren bir suç sabit olduğunda, kısası uygulama veya diyet alma ya da affetme yetkisi öldürülenin velisine aittir. Çünkü bu hakkı onlara Allah (c.c) vermiştir. Bu konuda, devlet yöneticisi bile olsa, maktulün velisinden başka hiç

kimsenin affetme yetkisi yoktur. İşte bu, Allah'ın şeriatidir!

Fakat asrımızın yesağının kullarının şeriatı ve dini böyle değildir. Asrımızın yesağının kanunları, Allah (c.c)'ın öldürmeyi haram kıldığı nefisleri hiçe saymaktadır. Allah'ın ve insanların haklarıyla alakalı böyle konulardaki kanunlar, kanun koyucu tagutların heva ve hevesine göre her an kendi maslahatları doğrultusunda değiştirilebilir. Fakat ülke yöneticilerinin tahtlarını koruyan kanunlar asla ve asla değişmez!

Asrımızın yesağının kanunlarının müslümanların kanını hiçe sayan, hafife alan fakat bunun aksine mücrim, müşrik ve mürtedlerin kanlarını koruyan kanunlar olduğunu işte böylece görmüş oldun!

c) Asrımızın Yesağının Kanunları Akılların Gide- rilmesini Önemsemez:

Akıl, İslam şeriatinin koruduğu bir değerdir. Ona değer verir ve korur. Allah (c.c)'ın içkiyi haram kılmasının sebebi de akla zarar verdiği içindir.

“Ey iman edenler! İçki, kumar, dikili taşlar ve fal okları, şeytan işi birer pisliktir. Ondan sakının ki kurtuluşa eresiniz. Şeytan, içki ve kumarla sizin aranızda düşmanlık ve kin sokmak, sizi Allah'ın zikrinden ve namazdan alıkoymak ister. Artık siz (bunlardan) vazgeçtiniz mi?” (Maide: 90-91)

Allah (c.c), aklı korumak ve ona gelebilecek zararları engellemek için içkiyi yasaklamakla birlikte içenlere had cezasını farz kılmıştır.

İslam'ın hakim olduğu dönemlerde içki içenler, bir daha içki içmesinler diye hurma dallarıyla veya ayakkabılarla dövülürdü.

Fakat asrımızın yesağının kanunlarına göre içki içmek haram değildir. Kimseye zarar vermemek ve umuma açık yerlerde içmemek şartıyla, dileyen kimse istediği zaman istediği yerde içki içebilir. Hatta umuma açık yerlerde içki içse ve binlerce kişi, o kimsenin içki içtiğine şahitlik etse bile o kişiye had cezası tatbik edilmez. Ancak bu kimseyi tekrar bu ameli işletmeye cesaret ettirecek çok basit bir ceza uygulanır.

Sadece bu örnek dahi, yesak (beşer) kanunlarının böyle suçlara teşvik ettiğini, insanların akıllarını hafife aldığını açıkça göstermektedir. Oysa başta da belirttiğimiz gibi, İslam şeriatı akıllara değer vermekte ve onu korumak için kanunlar koymaktadır.

Bu beşeri kanunları koyanların sahip olamadıkları İslam ve akıl nimetini bizlere verdiği için Allah (c.c)’a hamd olsun!

d) Asrımızın Yesağı İrzları Oyuncak Haline Getirmiştir:

İslam şeriatı ırzı koruma ve muhafaza altına almıştır. Bu sebeble müslümanların ırzına tecavüz eden ve zarar veren herşeyi yasaklamıştır. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Kimse kimsenin gıybetini yapmasın! (Hucurat: 12)

“Bir takım işaretlerle kendi kendinizi ayıplamayın, birbirinizi kötü lakaplarla çağırmayın!”

(Hucurat: 11)

Bunlara benzer ayetler ve Rasulullah (s.a.s)’ın hadisleri çoktur. Allah (c.c), ırzı korumak ve muhafaza etmek için en başta iftirayı haram kılmıştır. Bu sebeble zina iftirasını büyük günahlardan saymış ve yalan yere zina iftirasında bulunanlara 80 sopa had cezası tatbik edilmesini emretmiştir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“İffetli kadınlara zina isnad eden, sonra da dört şahit getiremeyenlere seksen değnek vurun ve bir daha onların şahidliklerini kabul etmeyin! İşte onlar fasık kimselerdir. Ancak bundan sonra tevbe edenler ve hallerini düzeltenler bunun dışındadır. Şüphesiz Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhametlidir.” (Nur: 4-5)

İslam şeriatı bu ayete göre; yalan yere zina iftirasında bulunan ve bu iddiasını ispatlayamayanlara şu üç cezayı uygun görmüştür:

1) 80 sopa.

2) Tevbe etmediği müddetçe şahitliğinin asla kabul edilmemesi.

3) Adil sıfatının kaldırılıp fasık sıfatının verilmesi.

Ayetteki **“Allah, çok bağışlayıcıdır”** lafzından kasıt; “tevbe eden kimseden had cezası kalkar” demek değildir. Çünkü, iftiracının had cezası asla kalkmaz. Bundan kasıt; fasık sıfatı kaldırılır ve şehadeti kabul edilir demektir.

Allah (c.c) iftira atanlar hakkında şöyle buyuruyor:

“Namuslu, hiçbir şeyden haberi olmayan mümin kadınlara (zina ile) iftira edenler, dünya ve ahirette lanetlenirler. Onlar için büyük bir azab vardır.”

(Nur: 23)

İşte, İslam şeriatine göre İftiracıların cezası budur!

Fakat asrımızın yasağının şeriatinde (kanunlarında) ise hüküm başkadır. Çünkü asrımızın yasağının kullarının çıkarmış olduğu medeni kanunlar, İslam şeriatinin Kur'an ve sünnette belirtilmiş olduğu gerek zina iftirası ve gerekse başka konularla ilgili hükümlerine asla önem vermez.

Asrımızın yasağının kanunlarına göre; iffetli ve temiz kadınlara zina iftirası atanlara bir aydan fazla olmayacak şekilde hapis veya çok hafif olacak şekilde gülünç bir para cezası verilir.

Allah (c.c), zina iftirasında bulunanlar için şeriatinde; 80 sopa, bir daha şahitliğini kabul etmeme ve adelet sıfatını kaldırma gibi gerçekten ciddi ve yapılan cürüme denk, adil bir ceza bildirmesine rağmen asrımızın yesağının kulları bu hükme muhalefet ederek: “Zina iftirasında bulunanlara bu cezaları kesinlikle uygulayamayız. Bu kimselere ancak hapis veya para cezası uygulayabiliriz” diyerek bunu kanunlaştırma cüretinde bulunmuşlardır. İşte onların bu kanunları ancak; alçak, deyyus, çirkef, fahişe ve her türlü maddi manevi hastalık ve pislige bulaşmış olanları korumak fakat, doğru, temiz, iffetli, namuslu, saçının bir telinin bile görünmesinden korkan mümin ve müslümanların ırzlarını hiçe saymak, onların ırzlarıyla alay etmek ve onları da hayasızlık, namussuzluk lağımına yuvarlamak için konmuştur.

e) Asrımızın Yesağının Kanunları Hak-Hukuk Meselelerine Riayet Etmez, İnsanların Malını Batıl Yolla Yer, Faizi Meşru sayar, Hırsız Korur:

İslam şeriatı malı koruma altına almış bu sebeple başkasına ait malı haksız yere almayı yasaklamıştır. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Ey iman edenler! Birbirinizin mallarını, aranızda karşılıklı rızaya dayanan ticaret dışında batıl yolla yemeyin.”

(Nisa: 29)

İslam şeriatı, malı korumak için faizi ve hırsızlığı haram kıldığı gibi fasit olan alış verişi de haram kılmıştır. Üstelik hırsızlık yapanın had cezası olarak elinin kesilmesini emretmiştir. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Hırsızlık yapan erkek ve kadının, yaptıklarına karşılık, Allah’tan bir ceza olmak üzere ellerini kesin.”

(Maide: 38)

Asrımızın yasağının şeriatinde (kanunlarında) ise durum tamamiyle farklıdır. İnsanların malını yemek için batıl yolların kapıları sonuna kadar açılmıştır. Şöyleki:

1 – Allah (c.c), zenginlerin malından alınıp fakirlere verilmek üzere zekatı farz kılmış ve bu zekatı fakirlerin hakkı olarak vassfetmiştir. İslam’a göre; zengin olduğu halde zekat vermeyenlerden zekat zorla alınır. Çünkü zekat İslam’da zenginlerin malındaki fakirlerin hakkıdır, zenginlerin değil. Bu sebeple Ebu Bekir (r.a), kendi zamanında zekat vermeyenlere mürted hükmünü vererek onlarla savaşmıştır.

İşte İslam’ın bu konudaki hükmü!

Asrımızın yasağının kanunları ise zekatın farziyetini iptal etmiş, zekatı şahsi bir hürriyet olarak vassfederek zenginlerin arzusuna bırakmıştır. Buna göre zengin, dilerse zekat verir dilerse vermez. Böylece zenginlerin malındaki fakirlerin hakkı ortadan kaldırılarak fakirlerin malı haksızlıkla yenilmektedir.

2 – İslam şeriatı mala bir değer vermiş ve onu korumak için önlemler almıştır.

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurmuştur:

“Kim bir müslümanın malını haksız yere alırsa, bu vevlki bir misvak değerinde olsun, Allah (c.c) ona cehennemi gerekli, cenneti ise haram kılar.”

(Müslim, Ahmed, Nesei)

İslam şeriatinde müslümanın malını koruyan buna benzer bir çok ayet ve hadis vardır. İslam şeriatinde mala karşı durum işte böyledir!

Asrımızın yesağında ise insanların mallarını adeta haksız yere gasbetmek için konulmuş bir çok maddi ceza vardır. Ceza kanunlarının çoğunda ya hapisle birlikte veya tek başına maddi cezalar belirlenmiştir. Yesakların yürürlükte olduğu bütün devletler, sinsi amaçlı bir politika gereği halklarının elinde avucunda bulunan ne varsa sömürmek için her fırsatta fertlerini gereksiz maddi yaptırımlarla karşı karşıya bırakırlar. Asrımızın yesağının şeriatinde ise ceza kanunlarındaki cezaların hemen hemen çoğunda para cezası gerek sıradan bir ceza olarak ve gerekse kanunlara muhalif bir ceza olarak vardır. Trafik kanunlarına muhalefet edenlerden alınan para cezaları, ismi ne olursa olsun yenilen, içilen, kullanılan, alınan, satılan vs. mallardan alınan her türlü vergi ve bunlara uygulanan gecikme zamları, gümrük parası, ayak bastı paraları, böyle meselelerde cezalı duruma düşenlerden zorla alınan cezalar ve bunlar gibi bir çok meselelerde zorla tahsil edilen paralar, bu meseleye örnek gösterilebilir. Bu ise insanların malını haksız yere yemekten başka birşey değildir.

Oysa İslam şeriatine göre vergi ve gümrük parası almak, zina suçundan daha büyük olmasa bile ona denk bir suçtur.

Rasulullah (s.a.s), zina sebebiyle recmedilen Gami-di'ye hakkında şöyle dedi:

“Bu kadın öyle bir tevbe yapmıştır ki, vergi verdiren de böyle tevbe etse, Allah onu da affeder.”

(Müslim, Ahmed)

Bu hadis vergi verdiren kişinin suçunun zinadan daha büyük veya zina gibi olduğunu göstermektedir.

3 – Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurmuştur:

“Kafir, müslümana mirasçı olamaz.”

(Buhari, Müslim)

Yesağın kanunlarında, Allah (c.c)’ın ayetlerine ve rasulünün hadislerine hiç bir değer verilmediği için şöyle ibareler vardır: “Din ayrımı yapılmaksızın herkes hak hukuk bakımından eşittir.”

Yesağın kulları miras, diyet ve benzeri konularda koymuş oldukları kanunlarla işte bu şekilde muvahhidlerin haklarını mürted, mülhid ve zındık akrabalarına vererek yerler. Çünkü daha önce söylediğimiz gibi asrımızın yesağının kanunları İslam dinine, tevhid milletine değer ve önem vermez. Bu nedenle kanunlarında mürtede verilecek bir ceza olmadığı gibi İslam’dan irtidat etmek, zındık olmak şahsi bir hürriyet olarak değerlendirilmiştir. Bu sebeple onlara göre, din ayrımı yapılmaksızın herkes hukuk bakımından eşittir. Muvahhid müslüman olsun müşrik olsun aralarında hiç bir fark yoktur. Mirasta, diyet ve benzeri konularda aynı mali haklara sahiptirler. Mürted, müslüman babasının veya kardeşinin malından miras almada hak sahibidir.

4 – Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Allah alış veriş helal, faizi haram kıldı.”

(Bakara: 275)

Cabir b. Abdullah (r.a) şöyle dedi:

“Rasulullah (s.a.s) faizi yiyene, vekil olana, yazana ve iki şahide lanet etmiştir. Bunlar günahla ortaktırlar.”

(Müslim, Ahmed)

Bu ayet ve hadislerle rağmen asrımızın yesağının kanunları hiç utanmadan faizi açıkça helal kılmış ve faizi yemek için caizliğine hüküm vermiştir. Yesak kanunlarının uygulandığı tüm ülkelerde faiz her çeşidiyle meşru ve

mübahtır. Bu nedenle faiz alıp vermek açıktan ve serbestçe yapılır. Hatta bazı durumlarda zulmen faiz zorunlu kılınmıştır. Acaba bu, Allah (c.c)’ın dinine karşı gelmek değilse Allah (c.c)’ın dinine karşı gelmek nasıl olur? Ne yazıkki günümüzdeki insanların çoğu gafil ve derin bir uyku içerisindeyler. Zira ölüyü yaralamak ona acı vermez.

Bunu daha iyi anlayabilmek için ticari kanunlarına bakmak yeterlidir. Yesakların yürürlükte olduğu taguti ülkelerin ticari kanunlarında, Allah (c.c)’ın haram kıldığı faiz, borç verenin hakkı olarak belirtilmiş ve şayet taraflar aralarında belli bir rakamda anlaşmamış iseler, faiz oranı % 7 olarak belirlenmiştir. Bununla ilgili olarak kanunlarında şuna benzer ibareler vardır:

“Ticarete borç veren kimse, borcu verdiği kimseyle belli bir faiz oranı belirlememişlerse borç alan kimse borç verene % 7 faiz ödemek zorundadır.”

Kuveyt ticari kanunları madde 111’de şöyle geçer:

“Akit yapan kimseler, merkez bankasının belirlediği orandan fazla olmamak şartıyla aralarında bir faiz oranı tayin edebilirler.”

Yine madde 297/1’de şöyle geçer:

“Bankadaki cari hesaba, hesap açık tutulduğu müddetçe faiz uygulanabilir.”

Arap memleketlerinde böyle kanunlar çoktur. Banka muameleleri ve ticari hesaplar buna bir kaç örnektir. Faizle işleyen banka muameleleri, yasağın kanunlarına göre mübah olan ticari muamelelerin başında gelir ve devlet de gerek koyduğu kanunlarla gerek ordusu ve güvenlik güçleriyle bu bankaların korumalığını yapar.

Allah (c.c), Bakara suresinde kullarına faizi haram kıldıktan ve “eğer gerçek mümin iseler” faizle alışveriş

yapmamaları gerektiğini bildirdikten sonra şöyle buyurmuştur:

“Şayet böyle yapmazsanız Allah’a ve rasulüne karşı savaş açtığınızı bilin!” (Bakara: 279)

İbni Abbas (r.a) bu ayet hakkında şöyle demiştir:

“Müslüman imam, faizden vazgeçmeyen kimseyi tevbeye çağırır. Şayet tevbe etmezse boynunu vurur.”

(Taberi hasen senedle rivayet etti.)

Borç alıp verme konusunda ise Allah (c.c) şöyle buyurmuştur:

“Eğer (borçlu) darda ise, eli genişleyinceye kadar ona mühlet verin! Halbuki bilmiş olsanız (alacağınızı) sadaka olarak bağışlamanız, sizin için daha hayırlıdır.” (Bakara: 280)

Allah (c.c), faizi haram kılmış ve borç verilenlere borçlarını ödemede kolaylık göstermek gerektiğini bildirmişken asrımızın yasağının kanunları ve onun kulları, nassları önemsemeyerek faiz yemeyi caiz görmekle yetinmemiş bir de utanmadan faizi borç veren için bir hak sayarak borçluyu faiz vermeye mecbur kılmıştır.

Kuveyt kanunları madde 110’da ve diğer benzeri arap devletlerinin kanunlarında şöyle bir madde vardır:

“Eğer belli bir paranın ödenmesi gerektiği konusunda anlaşılır ve borçlu ödemeyi geciktirirse, kendisinden ceza olarak % 7 gecikme faizi alınır.”

Bu kimseler Rasulullah (s.a.s)’ın şu sözlerine de önem vermiyorlar:

“Bir dirhem bile olsa faizi bilerek yiyen kişi, 36 zından daha büyük günah işlemiştir” (Ahmed, Taberani)
Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurdu.

“Faiz 73 çeşittir. En basiti bir kimsenin, annesiyle zina yapması gibidir.” (Hakim)

Allah (c.c)’ın faizi haram kılmasına, faizden vazgeçmeyenlerin Allah (c.c)’a savaş açtıklarını bildirmesine ve Rasulullah (s.a.s)’ın bu konudaki hadislerine rağmen, Allah (c.c)’a karşı gelerek faiz alıp vermeyi mübah kılan, bununla da yetinmeyip faizi insanlara zorunlu kılan asrımızın yesağının sefih kullarına şöyle diyoruz:

“Size ve Allah (c.c)’tan başka taptıklarınıza yazıklar olsun! Akletmez misiniz?”

5 – Allah (c.c)’ın şeriatinde (kanunlarında) hırsızlığın cezası el kesmektir. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Hırsızlık yapan erkek ve kadının, yaptıklarına karşılık Allah’tan bir ceza olmak üzere ellerini kesin.”

(Maide: 38)

Yesağın kulları ise Allah (c.c)’ın hırsızlık konusunda belirlediği cezaya itibar etmeyerek şöyle derler: “Hayır. Kesinlikle hırsızlığın cezası el kesme olamaz. Bizde böyle bir ceza söz konusu değildir.”

Allah (c.c), hırsızlık yapan için “ellerini kesin” diyor. Yesağın kulları ise “hayır kesmek olmaz. Ancak hapis veya para cezası verilir” diyorlar. Verdikleri hapis cezası ise hakimnin heva ve hevesine kalmıştır. Bir kaç ay olabileceği gibi, daha fazla da olabilir. Çünkü kanunlarında hırsızlık için alt ceza değil üst ceza söz konusudur.

Asrımızın yesağının kanunlarında hırsızlık suçuna; iki ile üç sene arası veya duruma göre daha fazla hapis veya hapis cezasıyla birlikte maddi ceza ya da sadece maddi ceza verilir.

Asrımızın yesağının kullarının koyduğu kanunlar, daha önce belirtildiği üzere kazf, içki, irtidat ve kısas hadlerini iptal ettiği gibi Allah (c.c)’ın diğer bir haddi olan hırsızlık haddini de iptal etmiştir. Bu kimseler, Allah’ın hadlerini arkalarına atarak yerine basit, hakir, alçak ve gülünç cezalar uydurdular.

İbni Teymiye (r.a) şöyle dedi:

“Suçlu, ikrar ettiği veya deliller sabit olduğu zaman haddi (hırsızlık haddini) uygulamak gerekir. Bu konuda hapis veya para cezası söz konusu olamaz. Suçlunun eli en hürmetli günlerde bile kesilir. Çünkü haddi uygulamak ibadetlerdendir.” **(Mecmuatıl Fetavi c: 28 s: 329)**

Asrımızın yesağının uygulandığı ülkelerde beşeri ve uyduruk hükümlerin uygulanmasının doğal sonucu olarak hırsızlık çoğaldı, insanların malları gasbedildi ve yağmalandı. Adaletsiz kanunlar ve uygulamalar yüzünden devlet hırsızların işbirlikçisi konumuna düştü. Hırsızlığın bir çok şekli ve türü ortaya çıktı. Hatta hırsızlık devletin her kademesinde yapılır oldu. Tüyü bitmedik yetimin hakkı diyerek halkın üç beş kuruşuna göz diken yöneticiler zulmen vergilerle, kesintilerle insanları bunaltırken bir yandan da devlet kasalarını kendi hesaplarına geçiren en büyük hırsız olmuşlardır. Hırsızlık foyası ortaya çıkan nice devlet kademelerindeki yönetici, ya paralarla soluğu ülke dışında almış ya da üst kademedeki dostları vesilesiyle cürümünü örtbas ettirerek paçayı kurtarmıştır. Fakat daha nicesi halen malı götürmeye devam etmektedir.

f) Asrımızın Yesağı, Zinanın Kapılarını Sonuna Kadar Açmakta; Fahişeleri ve pezevenkleri Korumaktadır:

Neseb (soy) de İslam şeriatinin koruma altına aldığı, mutlaka korunması gereken bir değerdir. İşte bu sebeple Allah (c.c), boşanan veya kocası ölen kadınlara iddeti (bekleme süresini) farz kılmıştır. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Boşanmış kadınlar üç kuru’ (müddeti) beklerler.”

(Bakara: 228)

“Sizden ölenlerin geriye bıraktıkları zevceleri kendi kendilerine dört ay on gün beklerler.” (Bakara: 234)

Allah (c.c) zinayı nesebi korumak için haram kılmıştır.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Zinaya yaklaşmayın! Muhakkakki o (zina), çirkin bir fiil ve kötü bir yoldur.” (İsra: 32)

Allah (cc), zina fiilinin işlenmemesi için had cezası belirlemiştir. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Zina eden kadın ve zina eden erkeğin her birine yüzer sopa vurun! Allah’a ve ahiret gününe inanıyorsanız Allah’ın dininde (hükümünü uygulama konusunda) o ikisine acımayın! O ikisinin cezasına mü’minlerden bir kısmı da şahit olsun!” (Nur: 2)

Bu ayetin hükmü bekar olan kimseler içindir. Evli zina karlarının haddi, taşlanarak öldürülmeleridir.

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurmuştur:

“Müslümanın kanı şu üç şey dışında helal olmaz: Zina yapan (evli kadın ve erkek), cana karşılık can ve İslam cemaatinden ayrılarak irtidat edip dinini terkeden.” (Buhari, Müslim Ve Başkaları)

Ebu Hureyre (r.a) şöyle demiştir:

“Rasulullah (s.a.s) mescidde iken bir adam ona gelip şöyle dedi:

“-Ya Rasulallah! Ben zina yaptım.

Rasullah (s.a.s) ondan yüzünü çevirdi. Fakat adam zina yaptığını dört sefer tekrarladi. Adam kendi nefsi aleyhine dört defa zina yaptığina şهادet edince Rasulullah (s.a.s) onu çağırarak:

“-Senin aklında birşey var mı?” diye sordu. Adam:

“-Hayır” diye cevap verdi. Rasulullah (s.a.s):

“-Evli misin?” diye sordu. Adam:

“-Evet” dedi. Bunun üzerine Rasulullah (a.s) sahabelere:

“-Bunu alın ve onu recmedin” buyurdu.”

(Buhari, Müslim)

Allah (c.c)’ın temiz şeriatı, zina yapanın hükmünü işte böyle belirlemiştir! Yasağın kullarının kanunlarına göre bu hüküm geriliciliktir, vahşettir. Bu yüzden onların kanunlarında bu hükme bir itibar yoktur. Onların kanunlarında çirkin, pis, nesebleri yok eden her türlü zinanın işlenmesine, fahişeliğin ve pezevenkliğin meşru hale gelmesine yol açan hükümler vardır. Çünkü asrımızın yasağının sistemlerinde zinanın, pezevenkliğin, fahişeliğin kapıları sonuna kadar açıktır. Bu sistemlerde gerek evli gerekse bekara verilmesi gereken zinayla ilgili Allah (cc)’ın belirlemiş olduğu had cezası iptal edilmiş ve bu sebeble zina, fahişelik, tecavüz kolay işlenir hale gelmiştir. İşte! Fahişeliğin, pezevenkliğin, ahlaksızlığın, homoseksüelliğin, kadın ticareti ve bunlar gibi daha nice çirkefliklerin bu şekilde kolay işlenir hale gelmesine yol açan ancak asrımızın yasağının kanunlarıdır.

Yine asrımızın yasağının yayın yapması için izin verdiği televizyon ve benzeri yayın organları da bu ahlaksızlıkları, çirkeflikleri yaygınlaştırmaktadır.

Asrımızın yasağının 18 yaşını tamamlamayan gençler için koyduğu kanunlar, bu gençlere; hırsızlık, öldürme, zina, homoseksüellik, tecavüz, kız kaçırma ve benzeri her türlü suçu işlemeyi kolay hale getirmiştir. Onların kanunlarında bir hafta kalsa bile 18 yaşını tamamlamayan kişilerin işlediği suçların cezası çok basittir. İşte bu kanunlarla ilgili bazı örnekler:

Kuveyt ceza kanunları madde 194'te şöyle deniyor:

“Bekar bir erkek, 21 yaşına gelmiş mahremi olmayan bir kadınla, o kadının rızası dahilinde zina yaparken yakalanırsa, kendisine altı aydan az, üç seneden fazla olmamak şartıyla hapis cezası uygulanır. Bu zinayı kendi rızasıyla yapan kadına da aynı ceza uygulanır.”

İşte zina yapan bekarın asrımızın yasağına göre cezası! Allah (c.c)’ın koyduğu sopa cezası kaldırılmış, yerine altı ay veya biraz daha fazla hapis cezası konmuştur. Bu ceza, ne durumda olursa olsun, hafifletici sebepler gözönüne alınmaz veya ülke yöneticisinin affı uygulanmasza üç seneyi geçmez.

Asrımızın yasağının kanunlarında zina yapan evli için verilecek ceza, zina yapan bekara verilenden farklı değildir. Zaten onların kanunları recm cezasını tanımamakta ve asla kabul etmemektedir.

Kuveyt ceza kanunu madde 195’de ve diğer benzeri arap devletlerinin kanunlarında şöyle bir madde vardır:

“Evli kadın veya erkek, kendi hanımı veya kocasından başkasıyla, onun rızası dahilinde cinsel birleşmede bulunur ve bu tespit edilirse, kendisine beş seneden fazla olmamak şartıyla hapis cezası ve beş bin rub’iden fazla olmamak şartıyla para cezası ya da sadece hapis veya para cezası uygulanır.”

Bu kanuna göre verilecek ceza için bir alt sınır belirtilmediği için hakim dilerse zinakar evliye, zinakar bekarın cezasından daha az ceza da verebilir. Çünkü zinakar bekara verilecek hapis cezasında altı aydan az olmama şartı koşulmuş, fakat evliler için böyle bir alt sınır tayin edilmemiştir. Zinakar evlinin cezası, sadece çok komik bir rakamda para cezası da olabilir. Zira onların kanunları para cezası için de bir alt sınır tayin etmemiştir. Bu yüzden

verilecek para cezası hakimın heva ve hevesine ve avukatın beceresine göre değişebilir.

Asrımızın yasağının kullarının kanunlarında ırz ve nesep-lerin çok basite alındığını müslüman iyice bilmelidir. Asrımızın yasağının kanunlarına göre, zinakar evli kadını deyyus kocası affederse o kadına ceza uygulanmaz.

Kuveyt kanunu madde 197’de ve diğer benzeri arap devletlerinin kanunlarında şöyle bir madde vardır:

“Madur koca, evliliğini devam ettirmeyi kabul ettiği zaman zinakar hanımı hakkında dava açılmasını engelleyebilir veya ona uygulanacak zina cezasını durdurabilir.” İşte deyyus kocanın isteğiyle kendi kanunlarındaki bir cezayı bu maddeye göre iptal edebiliyorlar. Nitekim bunlar Allah (cc)’ın kanunlarını ve hadlerini de iptal etmişlerdi.

Asrımızın yasağının bu ve benzeri kanunları deyyusluk, pezevenklik ve fahişelik kapılarını sonuna kadar açmış, pezevenkler de mide bulandırıcı bir şekilde bu maddeden istifade etmişlerdir.

Mesela; pezevenk biri, gerek batıdan gerek doğudan getirdiği dört fahişeyi hanımı olarak tanıtip onlara resmi muamele yaparak bir ev tutsa, sonra da gençlerin ahlakını bozmak için bu evi genel ev olarak kullansa asrımızın yasağının kanunları bu kimseyi korur ve hiç kimseye, bu kişiye eziyet etme veya engelleme hakkı vermez. Zira pezevenk koca, hanımlarının zina yapmasına rıza göstermekte ve evliliğini devam ettirmektedir. Bu sebeble fahişe kadınlara kesinlikle dava açılamaz.

Böylece ırzına kıskanç olan her insan bu kanunları gördüğünde asrımızın yasağının kanunlarının ırzlara, nesep-lere hiç kıymet vermediğini, bilakis şerefi, kıskançlığı, erkekliği, mertliği öldüren kanunlar olduğunu hemen an-

lar. Zaten bu kanunlar, daha önce dini ve onun hadlerini de öldürmüştü.

Kuveyt ceza kanunu madde 109'da ve benzeri arap devletlerinin kanunlarında şöyle bir madde vardır:

“Madur olan koca istemedikçe aşağıdaki durumlarda dava açılmaz.

1 – Sövmeye, kazf (zina ithamı), sırları ifşa suçları.

2 – Zina suçları,

3 – Kız kaçırma suçu.”

Kuveyt ceza kanunları madde 110'da şöyle denmektedir:

“Şikayetçi, dilerse şikayetinden vazgeçebilir. Bu, suçluya özel bir aftır ve bu sebeble suçlu affedilir.”

Kuveyt ceza kanunları madde 39'da şöyle denmektedir:

“Madurun rızası olursa işlenen zina fiili suç olmaz. Tabiki madur, kendisine tecavüz edildiğinde 18 yaşını doldurmuş olmalı ve herhangi maddi veya manevi baskı altında olmamalıdır.”

İşte bu kanunlara göre, zina iki tarafın rızası ile işlendiğinde suç olmaz. Zaten ahlaki bozulmuş toplumlarda zina suçu daha çok iki tarafın rızası ile işlenir. Yine eğer erkek, hanımlarının zina yapmasına, zina iftirası atılmasına, kızının kaçırılmasına, fahişeliğe ve buna benzer durumlara rıza gösterirse, yasağın kanunlarına göre, işlenen bu suçlara ceza verilmez.

Bu kanunları bilen ve zerre kadar akli olan, bunların alçak ve rezil kanunlar olduğunda asla şüphe etmez. Bu kanunlar aslanı uykuda olan, küçük tilkilerin cirit attığı bir ormanın kanunlarıdır. Bu kanunlar; ırzları, nesepleri basite alan, hiçe sayan, değer vermeyen ve haramları önemsemeyen kanunlardır.

Asrımızın yesağının kanunlarında zina cezası, kocanın elinde olan bir haktır. Bu sebeble, daha önce zikredilen 197. maddede ve bunun gibi diğer maddelerde kocaya madur ismi verilmiş ve zina suçunun cezasını uygulama veya affetme konusunda kendisine hak verilmiştir.

İşte bu, fahişeliğin kapısını sonuna kadar açmak değil midir? Oysa herşeyi bilen, merhametli ve latif olan Allah (c.c)'ın toplumları temizlemek ve yüceltmek için gönderdiği şeriati, zina cezasını Allah (c.c)'ın hadlerinden bir had olarak görmüş ve bu suç sabit olduğunda ister koca ister baba isterse devletin yöneticisi olsun, hiç kimseye bunun cezasını iptal etme hakkı vermemiştir.

Bu farklılığa dikkat edildiğinde Allah (c.c)'ın dininin başka, yesağın dininin başka olduğu kolayca anlaşılır. Allah (cc)'ın hadleri yüksek ve değerlidir. Yesağın kanunları ise basit ve çirkeftir. O halde yesak dini başka, müslümanların dini başkadır.

Allah (cc)'ın gazab ettiği, kendilerinden maymun ve domuzlar yaptığı yahudiler bile zina haddini değiştirdikleri zaman asrımızın yesağının kullarının alçaklığına düşmemişlerdir. Asrımızın yesağının kullarının yaptığı gibi, kocanın rızası var diyerek zina haddini tamamen ortadan kaldırmamışlardır. Onlar sadece zinakarın taşlanarak öldürülme cezasını, sopa vurma ve tahmim (yüzün kömürle siyaha boyanması) cezasıyla değiştirmişlerdi. Fakat bu cezayı hem fakirlerine hem de şereflilerine uyguluyorlardı. Buna rağmen Allah (c.c) bu kimseleri tekfir etmiştir. Bu kimseler, kafir olmalarına rağmen, asrımızın yesağının kullarından daha kıskanç ve ırzlarına daha çok değer veren kimselerdi.

Bera b. Azib (r.a) şöyle demiştir:

“Rasulullah (s.a.s)’ın yanından kendisine tahmim yapılmış ve sopa atılmış bir yahudi geçti. Rasulullah (a.s) onları çağırdı ve şöyle dedi:

“Zina yapanın cezasını kitabınızda böyle mi buluyorsunuz?” Yahudiler:

“Evet” dediler. Bunun üzerine Rasulullah (s.a.s) onların alimlerinden bir adam çağırıp ona dedi ki:

“Musa (a.s)’ya Tevrat’ı indirenin hakkı için söyle, zina yapanın cezasını kitabınızda böyle mi buluyorsunuz?” Alim şöyle dedi:

“Tevrat’ı indirenin hakkı için demeseydin sana gerçeği bildirmezdim. Zinanın cezası kitabımızda taşlayarak öldürmektir. Fakat şereflilerimiz içinde zina çoğalınca ve zina yaparlarken yakalanınca, şerefli oldukları için onlara ceza uygulamayı terkettik. Fakat zina yapan zayıf kimselere zinanın taşlayarak öldürme haddini uyguladık. Bir gün aramazda:

“Zina konusunda hem şereflilerimize hem de zayıflarımıza uygulayacağımız bir tek ceza belirleyelim” dedik. Böylece taşlayarak öldürme cezası yerine tahmim ve sopa vurma cezasını uygulamaya karar verdik” Bunun üzerine Rasulullah (s.a.s):

“Ey Allah’ım! Vermiş olduğun emri, ölümünden sonra tekrar ilk canlandıran benim.” dedi ve zina yapan evli kişinin taşlanarak öldürülmesini emretti. Bunun üzerine şu ayet indi:

“Ey Rasul! Kalbleri iman etmediği halde ağızlarıyla “iman ettik” diyenlerin, yahudilerden yalana kulak verenlerin ve sana gelmeyen başka bir kavim (adına casusluk yapmak) için dinleyenlerin küfürde yarışmaları seni üzmesin! Onlar (yerli yerinde söylenmiş) kelimelerin yerlerini sonradan değiştirirler ve “eğer size bu (sopa ve tahmim cezası) verilirse onu kabul

edin, eğer bu verilmez (taşlayarak öldürme cezası verilirse)se ondan sakının” derler.” (Maide: 41)

Yahudiler dediler ki: “Eğer Muhammed sopa ve tahminim cezası verirse, bunu ondan alın, eğer recm cezası verirse, bunu ondan almayın” Bunun üzerine Allah (c.c) şu ayetleri indirdi:

“Allah’ın indirdikleri ile hükmetmeyenler işte onlar kafirlerin ta kendileridirler.” (Maide: 44)

“Allah’ın indirdikleri ile hükmetmeyenler işte onlar zalimlerin ta kendileridirler.” (Maide: 45)

“Allah’ın indirdikleri ile hükmetmeyenler işte onlar fasıkların ta kendileridirler.” (Maide : 47)

Bu ayetlerin hepsi kafirler hakkında inmiştir.”

(Müslim, Ahmed)

İşte Allah (c.c)’ın sadece bir hükmünü, recim hükmünü değiştirenler hakkında inen ayetleri gör! Onları nasıl azarlayıp tekfir ediyor! Acaba Allah (c.c)’ın bütün hadlerini değiştirenlerin durumu nasıldır?

Ey İslam’ı din olarak kabul edenler! Bu batıl yesak kanunlarının özelliklerini öğrendiniz. Bunlardan daha iğrenç ve daha aşağılık başka kanunlar gördünüz mü?

Bütün bu anlattıklarımızı dikkatle okuyan ve kendi çağında yaşananları şöyle bir gözden geçiren kişi, çağdaş yesak kullarının teslim olduğu şeriat ve dininin, ancak pezevenklerin, deyyusların, fahişelerin ve her türlü pislği kendilerine layık görenlerin şeriat ve dini olduğunu anlar. Asrımızın yesağının belirttiğimiz bu kanunları selim fitratı, ırzları, nesebi bozan ve facirleri, zinakarları, fahişeleri, pezevenkleri, katilleri koruyan kanunlardır. Burada anlattıklarımız, sadece bariz ve çarpıcı bazı örneklerdir. Asrımızın yesağında bunlara benzer daha nice kanunlar vardır.

İşte! Yesağın kulları, bu kanunları size uygulamakta ve insanları bu kanunlara zorla itaat ettirerek onlara ibadet ettirmektedir. Öyleyse asrımızın yesağının iğrenç kanunları karşısında müslümanın tavrı nasıl olmalıdır? Bütün bu anlatılanlardan sonra, la ilahe illallah'ı bilen ve ona iman eden bir müslüman, acaba bu çağdaş yesağın kanunlarına saygı göstereceğine ve bu kanunları muhafaza etmek için ihlaslı bir şekilde çalışacağına dair yemin edebilir mi? Eğer bu caiz değilse, acaba bu haram mıdır, yoksa tevhidi bozan bir şirk midir? Böyle kanunları koruması, müdafa etmesi caiz midir? Bu kanunları kabul ve muhafaza edeni dost, bu kanunlara karşı çıkanı düşman kabul etmek caiz midir? Acaba ikrah olmadan böyle yapan kişinin hükmü nedir? Bu kanunları korumak ve onları müdafa etmek için ölenlerin hükmü nedir? Bu kanunları muhafaza etmek caiz midir? Bu kanunlarla muhakeme edenin hükmü nedir? Bu kanunları öven, onu adalet olarak vasfeden kişinin hükmü nedir? Bu kanunları sevmeleri ve onu yüceltmeleri için nesiller yetiştiren kişinin hükmü nedir? Bu caiz midir? Bu kanunları nesillerine öğretene kişinin hükmü nedir?

Bu kanunları öğrendikten sonra, İslam'ını ve imanını korumak isteyen kimseler için bu ve bunun gibi soruların cevabı sanırım artık belli olmuştur.

BU FİTNEDEN NASIL KURTULUNUR

Asrımızın yesağının mahiyetini öğrendikten sonra şimdi bu fitneden kurtulmak nasıl olacaktır? Nasıl başlarız? Hangi yolu takip etmeliyiz? Çözüm nedir? diye sorabilirsiniz. Şöyle de diyebilirsiniz:

“Karanlık çöktü... Asrımızın yesağını tatbik eden hükümetlerin güçlü(!) orduları, askerleri, istihbarat örgütleri, emniyet teşkilatları var. İnsanların çoğu veya hepsi bu hükümetlere boyun eğmiş, onların arkasına düşmüş, onlara tabi olmuş ve onların yolunda koşmaktadır. Durum böyle çıkmazda iken ben tek başıma bu din için ne yapabilirim? Herşeyi ve her yönü bir ahtapot gibi kuşatmış olan bu kocaman canavar karşısında acaba ben ne yapabilirim?”

Ey Ademoğlu! İşte sana çözüm yolunu gösteriyor ve takip edeceğin yolun işaretlerini avucunun içine koyuyorum.

İşte çözüm yolu! Bu yol, nebilerin yoludur. Zaferin ve kurtuluşun yolu... Sıratı mustakimin yolu...

Dikkat et! Bunları apaçık bir şekilde, hiçbir şey gizlemeden sana sunuyorum... Hatipler gibi heyecan verici bir hutbe şeklinde sana bunu anlatarak seni heyecanlandıracak değilim. Veya bu kafirlere ve onların kanunlarına karşı senin duygularını kabartıp sonra da seni bir kenarda soğumaya veya hasret çekerek ölmeye de terkedecek değilim.

İşte sana gerçek çözümü sunuyor, gerçek kurtuluş yolunu gösteriyorum!

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Zira, Allah’ın rahmetinden, kafir olanlardan başkası ümid kesmez.”
(Yusuf: 87)

Önce umutsuzluğu bırak! Allah (c.c)’ın, müminleri muhakkak muzaffer kılacağına kesin bir inanişla inan!

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Mü’minlere yardım etmek de üzerimize hak olmuştur.” (Rum: 47)

Helak edenlerin çok, seninle beraber gidenlerin ise az oluşunu hiçbir zaman önemseme! Çünkü müminler sayı çokluğuyla muzaffer olmazlar.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Nice az topluluk nice çok topluluklara Allah’ın izniyle galib gelmiştir. Şüphesizki Allah sabredenlerle beraberdir.” (Bakara: 249)

“Ne kadar istersen iste, insanların çoğu yine iman etmezler.” (Yusuf: 103)

Sonra Allah (c.c)’ın sevdiği, istediği ve razı olduğu, rasullerden bize miras kalan gerçek tevhide sahip olarak kendini ve aileni şirkten korumuş olmanın en büyük zafer ve kurtuluş olduğunu bil! Böylece hem kendini, hem aileni yakıtı insanlar ve taşlar olan cehennemden kurtarmış ve eni gökler ile yerler kadar olan, takva sahipleri için hazırlanmış cenneti kazanmış olursun.

“Kim ateşten uzaklaştırılıp, cennete sokulursa işte o başarmıştır.” (Ali İmran: 185)

Rasulullah (s.a.s) bize şöyle haber vermiştir:

“Kıyamet gününde nebilerden bazıları beraberlerinde bir kaç kişi ile, bazı nebiler de yanlarında hiç kimse olmadığı halde gelecektir.”

(Buhari ve başkaları rivayet etmiştir)

Rasulullah (s.a.s)’ın haber verdiği bu nebiler, kendi dönemlerindeki insanları İslam’a davet etmek için her türlü davet metodunu kullandılar. Davet sırasında eziyet gördüler, işkence edildiler. Fakat onlar bu eziyet ve işkencelere sabrettiler ve sürekli cihad ettiler. Buna rağ-

men kendilerine ya bir kaç kişi tabi oldu veya hiç kimse tabi olmadı. Şimdi soruyum sana:

“Acaba bu nebi kaybetti mi? Pişman oldu mu? Üzüldü mü? Cennet ehlinde olan bir nebinin böyle düşünmesi hiç mümkün olur mu?

“(İşte) cennet ehli olanlar, kazananlardır.”

(Haşr: 20)

Allah (c.c)’ın tevhid kelimesini kavmi ve ümmeti arasında haykırarak yücelttiği halde, nasıl pişman olur? Bu meseleyi çok iyi düşün! Çünkü bu mesele çok önemli bir meseledir.

Ey Allah (c.c)’ın dinine gerçek manada iman eden, teşri hakkının sadece Allah (c.c)’a ait olduğuna, sadece O’na ibadet edilmesi gerektiğine şahadet eden, sadece Allah (c.c)’ın hükmünü kabul eden, bütün gücünü Allah (c.c)’ın rızasını kazanmak ve cehennemden kurtulmak için kullanan Allah (c.c)’ın kulu! Bil ki sen, içinde bulunduğun zaaf ve çaresizliğe rağmen dinin için çok şeyler verebilecek durumdasın. Bu senin üzerine farzdır ve sen bu konuda muhayyer değilsin. Bu mesele herkese gücü nispetinde farzdır. Bütün bunları öğrendikten, özellikle de asrımızın yasağının küfür ve batıllığını çok açık delillerle, aşikar bir şekilde gördükten ve artık bu durumun gizliliği senin için ortadan kalktıktan sonra taguta, onun kullarına ve dostlarına karşı nasıl davranman gerektiği konusunda çok dikkat et! Bu sebeble yapman gerekenler sırasıyla şöyledir:

1 – Bu Asrımızın Yesağını (Anayasayı) Reddetmek, Ondan Beri Olmak Tevhidin Yarısıdır.

Senin üzerine herşeyden önce farz olan; bu tağutu ve kanunlarını reddetmen, onları koyanları tekfir etmen, onlardan beri olman, onlara ve her alandaki yandaşlarına buğzetmen, düşman olman, onlara ve yaptıklarına rıza, saygı, sevgi ve acıma göstermemen, onlar karşısında gerçekten izzetli ve şerefli olman ve sadece Allah (c.c)’ın hükmüne rıza gösterip teslim olmandır. İşte ancak bu şekilde la ilahe illallah’ın manasını gerçekleştirmiş olursun.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Kim tağutu inkar edip Allah’a iman ederse kopmak bilmeyen sapaşğlam bir kulpa tutunmuş olur. Şüphesiz ki Allah Semi’dir, Alim’dir. İman edenlerin velisi Allah’tır. Onları karanlıklardan nura ulaştırır.”

(Bakara: 256-257)

Allah (c.c) Halil’i olan İbrahim (a.s)’dan şöyle haber veriyor:

“(İbrahim) dedi ki: “Sizin ve sizden önceki babalarınızın taptıklarını gördünüz mü? Şüphe yok ki Rab-bim hariç onlar benim düşmanımdır.” (Şuara. 75-77)

“(İbrahim) dedi ki: “Ey kavmim! Ben sizin ortak koştuklarınızdan uzağım.” (En’am: 78)

“İbrahim, babasına ve kavmine dedi ki: “Beni yaratan hariç sizin taptıklarınızdan uzağım. Şüphesiz beni doğru yola ilecek olan O’dur.” (Zuhruf: 26-27)

Allah (c.c), Muhammed (a.s)’e İbrahim (a.s)’in milletine bağlanmasını emrederek şöyle buyurdu:

“(Ey Muhammed!) De ki: “Allah doğru söyledi. O halde hanif olarak İbrahim’in milletine tabi olun! Zira o, müşriklerden değildi.” (Ali İmran: 95)

Rasulullah (s.a.s), İbrahim (a.s)’in milletine uymuş ve ona en güzel şekilde bağlanmıştır. Sahabelerinden de bu konuda beyat almıştı. Onlardan aldığı beyat şöyle idi:

“Sadece Allah (c.c)’a ibadet etmek, O’na hiçbir şeyi ortak koşturmak, namaz kılmak, zekat vermek, her müslümana nasihat etmek ve her müşrikten beri olmak üzere sana beyat ediyorum.” *(Ahmed sahih senedle)*

2 – Allah (c.c)’ın Düşmanlarından Beri Olmak, Onlara Düşman olmak La ilahe İllallah’ın Gereklerindendir

Tağutun kanunlarından beri olmakla birlikte senin üzerine farz olan diğer şey; onu ve kanunlarını canlarıyla, mallarıyla, bilgileriyle, fikirleriyle, kalemleriyle, bedenleriyle müdafa eden, güzelleştiren, onları insanlara tatbik eden ve insanları bunlara çağırarlardan, taki onlar bu tagutlardan beri olup, onları tekfir edinceye, sadece Allah (c.c)’ın hükmü ve şeriatine nefislerinde hiçbir sıkıntı duymadan bağlanıncaya kadar beri olman, onları tekfir etmen, onlara buğzetmen ve düşman olman, onlara hiçbir sevgi ve saygı duymaman, değer vermemendir. Çünkü imanın en sağlam düğümü; Allah (c.c) için dost ve düşman olmak, Allah (c.c) için sevmek ve buğzetmektir. Senin bu konudaki örneğin; Allah (c.c)’ın Halili İbrahim (a.s) ve beraberinde olanlardır. Bu konuda Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“İbrahim ve beraberinde olanlarda sizin için güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine şöyle demişlerdi: “Muhakkakki biz, sizden ve Allah’tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi reddettik (tekfir ettik). Tek olan Allah’a iman edinceye kadar bizimle sizin aranızda sonsuza dek sürecektir bir düşmanlık ve kin başlamıştır.” *(Mumtahine: 4)*

Şeyh Hamed b. Atik bu ayet hakkında şöyle dedi:

“Allah (c.c) bu ayette şöyle buyurdu:

“Muhakkakki biz sizden ve Allah’tan başka taptıklarınızdan uzağız.” Bu ayetin incelikleri çoktur. Allah (c.c) ayette putlardan önce putlara tapanlardan beri olmayı zikretmiştir. Bunun sebebi putlara tapanlardan beri olmanın putlardan beri olmaktan daha önemli olmasıdır. Çünkü putlardan beri olan, fakat onlara tapanlardan beri olmayan kimse, üzerindeki farzı yerine getirmiş olamaz. Ancak müşriklerden beri olursa, onların taptıklarından da beri olmuş olur. Bu, Allah (c.c)’ın şu ayetine benzer.

“(İbrahim dedi ki) Sizden ve Allah’tan başka taptıklarınızdan uzaklaşıyorum...” (Meryem: 48)

Bu ayette de İbrahim (a.s)’in önce putlara tapanlardan, sonra da putlardan ayrıldığı geçmektedir. Buna benzer bir diğer ayet de şöyledir:

“(İbrahim) onlardan ve Allah’tan başka taptıklarından uzaklaşınca ona İshak ve Yakub’u bağışladık ve hepsini de nebi yaptık.” (Meryem: 49)

İşte bu inceliğe çok önem ver. Çünkü bu incelik, Allah (c.c)’in düşmanlarına düşman olmanın kapısını sana açar. Şirk işlemeyen nice insan vardır ki bunlar şirk ehlinde beri olmamışlardır. Bu sebeple müslüman değildirlir, çünkü, rasullerin bildirdiği dine uymamışlardır.”

(Sebil’in Necati Ve’l Fikak)

Allah (c.c), müminlere dost; kafir, müşrik ve küfür üzerinde ısrar edenlere düşman olmanın imanının en sağlam, en büyük rükunlarından olduğunu, bu rükun yerine getirilmediği zaman yeryüzünde büyük bir fesatın olacağını bildirmiştir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Muhakkakki iman edenler, hicret edenler, malları ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenler, (muhacirleri) barındıranlar ve yardım edenler, işte onlar birbirlerinin dostudurlar! İman eden ancak hicret etmeyenlerle, onlar hicret edene kadar sizin hiçbir dostluğunuz olamaz. Eğer, din konusunda sizden yardım isterlerse, aranızda anlaşma olmayan topluluklara karşı onlara yardım etmeniz gerekir. Allah, yaptıklarınızı görendir. Küfredenler, birbirlerinin dostlarıdır. Eğer bunu yapmazsanız (birbirinize dost olmazsanız) yeryüzünde fitne ve büyük bir fesad olur.”

(Enfal: 72-73)

Allah (c.c) bu ayette şöyle buyurmaktadır: “Eğer müminleri dost edinmeyip küfür ve şirk üzerinde ısrar edenlere dost olur, onlara düşman olmaz ve böylece iman ehline düşman olursanız yeryüzünde büyük bir fitne ve fesat olur. Çünkü hak ile iman şirk ile tevhid karışır. Tevhid inancı bulanır. Allah (c.c)’ın; “sadece O’na ibadet edip hiçkimseyi O’na ortak koşmama”yı bildiren emri kaybolur ve İslam şeriatinin pratiği ortadan kalkar.

Şeyh Muhammed b. Abdullatif b. Abdurrahman bu ayet hakkında şöyle dedi:

“Yeryüzünde meydana gelebilecek en büyük fitne, şirk ve fesat; müslüman ile kafirlerin, Allah (c.c)’a itaat edenle karşı gelenlerin karışmasıdır. Onlar karıştığında İslam nizamının dengesi bozulur. Tevhid akidesinin hakikatı belli olmaz ve kaybolur. Sonuçta büyüklüğünü sadece Allah (c.c)’ın bildiği şer meydana gelir. İslam’ın hakim olması, emri bi’l maruf nehyi ani’l münker müessesinin işlemesi ve cihad bayrağının yükselmesi ancak Allah (c.c) için sevmek, Allah (c.c) için buğzetmek ve Allah (c.c)’ın

dostlarına dost, düşmanlarına düşman olmakla olur. Buna delalet eden bir çok ayet vardır.”

(Eddurerus Seniye – Cihad Bölümü)

Allah (c.c)’a yemin ederim ki, bu dünyada, batıl ve ehlinde bugün beri olmayan, şüphesiz ahirette ondan beri olmayı ve dünyaya geri dönmeyi temenni edecektir. Ama ne yazık ki bu olmayacak ve o günkü pişmanlık sahibine bir şey kazandırmayacaktır. Allah (c.c) bu konuyla ilgili olarak şöyle buyuruyor:

“O gün yüzleri ateşe çevrilenler derler ki: “Keşke Allah’a ve rasulüne itaat etseydik. Rabbimiz! Biz, kendi liderlerimize ve büyüklerimize itaat ettik. Ve onlar bizim yolumuzu saptırdılar. Rabbimiz onlara azabtan iki kat ver ve onlara büyük lanet et!”

(Ahzab: 66-68)

“O vakit tabi olunanlar, tabi olanlardan ayrılarak uzaklaşmıştır ve (her iki taraf da) azabı görmüştür ve onların (aralarındaki) bütün bağları da kopup parçalanmıştır. Tabi olanlar: “Ah keşke bir kere daha (dünyaya) döndürülsek de onların bizden ayrılarak uzaklaştıkları gibi biz de onlardan ayrılarak uzaklaşsak!” derler. Allah böylece onlara işledikleri amelleri hasretler (pişmanlıklar) halinde gösterecektir. Ve onlar ateşten çıkacak da değillerdir.”

(Bakara: 166-167)

Allah (c.c)’ın muvahhid kullarından olmak isteyen, bu asrımızın yasağının kanunlarından, bu kanunları koyanlardan, bu kanunlara tabi olan ve onu müdafa edenlerden beri olmalı, iğrenç olan bu yeni dine ve ona tabi olanlara ise, bu dine bağlandıkları müddetçe düşman olup onları tekfir etmelidir.

İşte bu, İbrahim (a.s)’in milletinin dini ve bütün nebi ve rasullerin dinidir. Bu ise; bütün ibadetleri ihlaslı bir şekilde

sadece Allah (c.c)’a yapmak, şirkin ve müşriklerin her çeşidinden beri olmak manasına gelen tevhid kelimesidir ve insanlar ilk olarak buna davet edilirler.

3 – Bu Asrımızın Yesağından Beri Olmaları İçin İnsanları Davet Etmek, Bunun İçin Cihad Etmek, Bu Cihaddan Dolayı Gelen Eziyetlere Sabretmek Ve Davada Sebat Etmek.

Tevhid milletin en yüksek mertebesi; tağutu yoketmek ve insanları ona ibadetten uzaklaştırarak sadece Allah (c.c)’ın şeriatine bağlamak için cihad yapmaktır.

Cihadın ilk ve en önemli merhalesi tağutun (yeni yasağın, beşeri kanunların ve diğer türlerinin) sefihliğini, alçaklığını, sahteliğini, İslam düşmanı olduklarını insanlara haykırman ve bütün gücünle insanları bundan sakındırmaya, onu reddetmeye, ondan uzaklaşmaya ve onu tekfir etmeye davet etmendir. İşte bu, tevhid dinidir ve nebilerin davetidir. Yesak kanunları ve kullarının, tağutlar ve bağlılarının yüzlerine apaçık bir şekilde şöyle haykırılmalıdır:

“Sizi ve taptığınız tağutları reddediyoruz. Küfür anayasanızı da reddediyor ve asla kabul etmiyoruz. Tağutlara taptığınız ve anayasaya bağlı kaldığınız müddetçe, Allah (c.c)’ın dinine teslim olup hayatınızın her yönünde sadece O’nun kanunlarını ve şeriatini hakim kılıncaya kadar sizinle aramızda düşmanlık ve kin olduğunu ilan ediyoruz. İbrahim (a.s) ve beraberindeki mü’minlerin kavimlerine söylediğini biz de size aynen söylüyoruz:

“Muhakkakki biz, sizden ve Allah’tan başka tap-tıklarınızdan uzağız. Sizi reddettik (tekfir ettik). Tek olan Allah’a iman edinceye kadar bizimle sizin ara-nızda sonsuza dek sürecek bir düşmanlık ve kin baş-ladı.” (Mumtahine: 4)

Onlara yine Allah (c.c)’ın şu sözünü söyleyeceksin:

“Sizin dininiz size, benim dinim banadır.”

(Kafirun: 6)

Bu konuda gevşemiş olanlara ve seni gevşetmek is-teyenlere aldırma! Onların bu halleri seni üzmesin. Ra-sulullah (s.a.s) şöyle buyurdu:

“Şehitlerin efendisi; Hamza b. Abdulmuttalib ve zalim bir imam karşısında Allah (c.c)’ın hükümlerine bağlanmayı emrettiği için öldürülen kişidir.”

(Hakim rivayet etti Hasen hadis)

Şirk ve şirk ehline karşı cihad yapmak, tağutun al-çaklığını ve ona bağlı olanların küfrünü açıklamak, ça-ğ-daş yesağın ve Allah (c.c)’ın şeriatinden başka bütün şe-riatların basitliğini, adaletsizliğini, alçaklığını ve küfür-lerini herkese anlatmak, Allah (c.c)’a yaklaştıran en bü-yük ameldir. Çünkü Allah (c.c)’ın semadan indirdiği din, ancak Allah (c.c)’ın düşmanlarını alçaltmak, onların ger-çek yüzlerini ve şirklerini ortaya çıkartarak sahte maske-lerini düşürmek ve bütün insanları onların küfür ve pis-liklerinden sakındırmakla hakim olur. Batılın ve küfrün gerçek yüzünü ortaya çıkarmadan hak nasıl belli olur?

Şayet tevhidin en yüksek mertebesine ulaşmak ve amellerin en faziletlisini yapmak istiyorsan, sana söyle-diklerimi yapar ve bu yolda karşılaştığın eziyetlere, im-tihanlara sabredersin. Şunu iyi bil; dünyadaki imtihan te-miz ile temiz olmayanı, mümin ile kafiri, ihlaslı ile sah-tekarı ayırmak için yapılır. Dünyada imtihan edilmeden hiç kimse cenneti kazanamaz.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Elif, lam, mim... İnsanlar: “İman ettik” demekle bırakılıp imtihan edilmeyeceklerini mi sanırlar. Şüphesiz biz onlardan öncekileri de imtihan ettik. Allah sözünde sadık olanları ve yalancıları bilir.”

(Ankebut: 1-3)

“Asra andolsun ki insan hüsrandır. Ancak inanıp yararlı iş işleyenler, birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye edenler müstesna...”

(Asr: 1-3)

Şayet bu büyük mertebeye ulaşmaya güç yetiremiyor, yani; tevhidi apaçık bir şekilde haykırarak insanları buna davet edemiyorsan, bari bundan mertebeye daha aşağı olanı yapmaya çalış. Çünkü eziyetlere sabretmek ve münkeri değiştirmek derece derecedir. Sen ancak yapabileceğin mertebeden işe başla! Gücünün yettiği mertebeden işe başlamak sana farzdır. Zira Allah (c.c) insana gücünün üzerinde yük taşıtırmaz.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Allah hiçkimseye gücünün üstünde bir yük yüklemeyiz.”

(Bakara: 286)

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

“Sizden kim bir münkeri görürse onu eliyle düzeltsin, eğer buna güç yetiremezse diliyle düzeltsin, buna da güç yetiremezse kalbiyle düzeltsin (buğzetsin). Bu ise imanın en zayıf olanıdır.”

(Müslim)

Şayet, münkerin (kötülüğün) yüzüne karşı küfrünü apaçık bir şekilde haykıramıyor, yesak kanunlarını açıkça reddedemiyor, insanları bu kanunları reddetmeye, o kanunları kabul edenleri tekfir etmeye çağırıyorsan yani; münkeri değiştirmeye gücün yoksa işte o zaman şirke düşmemen ve muvahhid kalabilmen için en azından tağutu, bağlılarını ve destekleyenlerini tekfir etmeli ve tüm benliğin ile onlardan beri olmalısın! Çocuklarına da

tağutun gerçek yüzünü öğretmeli, tağutları, onu destekleyen, kabul ve müdafa edenleri tekfir etmeyi, buğz ve düşmanlığı onların kalplerine iyice yerleştirmeli, sadece Allah (c.c)’a, rasulüne, İslam şeriatine ve mü’minlere dost olmayı onlara öğretmelisin. İnsanları bu tağutlara (asrımızın yesağının kanunlarına) bağlamaya çalışan, buna davet eden veya buna zorlayan hakim, cumhurbaşkanı, başbakan, bakan, ordu, emniyet mensubu ve bunlar gibilerine, en yakın akrabaları olsalar bile buğzedeceksin, çocuklarına da buğzettireceksin! Çocuğunun bekleğinde ona nasıl süt içirmişsen tevhidi de işte o şekilde adeta yudum yudum içireceksin! Ta ki hak olan tevhid üzere yetişebilsin. Zamanımızdaki insanların çoğunun gafil olduğu la ilahe illallah Muhammedun Rasulullah şahadetinin gerçek manası üzere yetişebilsin...

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Ey iman edenler! Kendinizi ve ailenizi yakıtı insanlar ve taşlar olan cehennemden koruyun! Orada şiddetli melekler vardır. Onlar, Allah’ın kendilerine emrettiği şeylerde isyan etmezler ve emrolundukları şeyi yerine getirirler.” (Tahrim: 6)

İbni Ömer (r.a)’den Rasulullah (s.a.s)’in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

“Her biriniz bir çobansınız ve her biriniz göttüğünden sorumludur... Erkek, kendi ailesinin çobanıdır ve o da göttüğünden sorumludur...”

(Buhari,Müslim)

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

“İdaresi altındakileri kandıran bir kul bu şekilde ölürse, Allah (c.c) ona cenneti haram kılar.”

(Buhari, Müslim)

Ey muvahhid! Bil ki sen evinde bir çobansın ve çocukların da senin güttüğündür. Öyleyse sakın bu görevi yerine getirmemezlik yapma ve bu göreve riayet etmeyen, onu yerine getirmeyen bir kimse olarak Allah (c.c)'a kavuşma! Bu mesele ihmale gelmeyecek derecede ciddi, önemli ve tehlikeli bir meseledir. Bu konuda sakın gevşek davranma! Küçüklüklerinden itibaren çocuklarına tevhidî, la ilahe illallah'ın gerçek manasını öğret! Onları, şirk ve tağutun her çeşidinden, bunlara bağlı olanlardan uzak kalabilecekleri ve onlara düşman olabilecekleri bir şekilde yetiştir. Sen bu konuda sorumlusun ve ahirette bundan sorulacaksın. Sakın ihmal etme!

Yesak kullarının yayın organlarından ve çocukları terbiye metodlarından uzak dur! Çünkü onlar çocuklara tağutları sevdirmeye, ona dost olmaya, onun hükümlerine bağlı kalmaya, onu korumaya teşvik ederler ve bu zihniyetle onları yetiştirirler. Böyle tuzaklardan çocuklarını koru! Televizyon, radyo, gazete ve bunlar gibi her türlü bozgunculuğa sebep olan yayın organlarından da uzak dur! Çünkü bu yayın organları; nesli bozucu, tağut ve hükümlerini yüceltici yayınlarla insanların zihinlerini bulandırır. Yine tağutun okullarına karşı dikkatli ol! Çocuğuna öğretilen derslere karşı uyanık ol! Çünkü onların okulları adeta zehir saçmaktadır. Saçtığı bu zehirle nesilleri gerçek tevhidden uzaklaştırır, tağutu ve kanunlarını yücelttirir, onlara bağlandırır, onlara saygı gösterir, ordularını, askerlerini sevdirebilir, küfrün her çeşidini onlara işlettirir ve böylece çocukları yesak kulu yapar.

4 - Tağutun Simge Ve Bayraklarına Buğzetmek.

Tevhid üzerinde sabit kalabilmek için hem kendinin hem de ailenin, tağutu simgeleyen her türlü simgeye, bayrağa, milli marşa ve bunlar gibi başka değerlere değer vermemesi, onlara saygı göstermemesi ve onlara buğzetmesi gerektiğini bil!

Yesağın kullarının, Allah (c.c)’ın kitabı ve şeriatinden daha çok değer verdikleri, tağut ve kanunlarının simgesi olan, “bayrak” dedikleri bez parçasına sakın saygı gösterme! Kim bu bayrağı sever, onu evine asar, dağıtır veya kendisine bir simge edinirse o kimse bu amelleriyle tağuta bağlı olduğunu, onu kabul ettiğini zahiren göstermiş olur. Çünkü bu simgeler Allah (c.c)’ın kanunlarına karşı çıkan, onu değiştiren, insanları Allah (c.c)’ın kanunlarından uzaklaştırıp iblis ve yardımcılarının kanunlarına boyun eğdiren devletlerin sembolüdür. İşte bundan dolayı bu tür simgeler, onların sistemlerine bağlı olduğunu gösteren birer alamettir. Bu sebeble sakın böyle bir alamete saygı gösterme! Şayet böyle yaparsan hayvanlardan daha aşağı bir seviye ineceğini bil! Muvahhid olarak senin üzerine düşen görev; tağutu simgeleyen bayraklara ve temsil ettiği tağuti sistemlere öncelikle kendin buğzetmen sonra da aileni buğzettirmen ve böylece onlardan uzak olmanızdır. Bu mesele tevhidin feri meselesinden değil aslından, yani; la ilahe illallah’ın şartlarından ve tevhidin gereklerindendir. La ilahe illallah’ın gerektirdiği ise; her türlü tağutu reddedip sadece Allah (c.c)’ı tüm sıfatlarında tam manasıyla birlemektir. O halde bu meselede gevşeme! İhmalkar olma!

Şeyh Abdullah b. Abdullatif'e şöyle soruldu:

“Kafir devlet saldırmazın ve yolunu kesmesin diye bir kimse o devletin bayrağını gemisine asabilir mi?” Şeyh bu soruya şöyle cevap verdi:

“Kafirlerin safına girerek emirlerine uymak, İslamdan dönmek demektir. Fakat kafirlerin safına girerek emirlerine uyulmasa da sadece onların bayrağını asmak bile caiz değildir (zahiren küfürdür). Bu, onlardan bir bekçi kiralayarak malı korumak gibi değildir. Onların bayrağını gemiye asmak; kafirlere ve emirlerine uyulduğunu, onların saflarına girildiğini zahiren gösteren bir alamettir.”

(Ed-Durerus seniye Mürted bölümü s:145)

Bu nedenle biz inanıyoruz ki; ikrah ve geçerli bir tevill olmaksızın kafirlerin işaretlerini, bayraklarını asmak sadece haram değil, küfürdür ve İslam'dan çıkmaktır. Böyle yapan kişi dünyada kafir ve müşrik muamelesi görür. Çünkü kafirlerin bayrağını asmak; onlara ve devletlerine bağlanmanın, onları dost edinmenin ve onların dinine girmenin zahiri bir alametidir. Bunun haç asmaktan hiçbir farkı yoktur. Haç, bir resim, bir ağaç, demir, altın ve gümüş parçası olabilir, ama küfür ve şirkin simgesi olmuştur. Bu sebeple haçı, ikrah olmaksızın takan kişiye nasıl zahiren küfür hükmü veriliyorsa aynı şekilde kafir devletin bayrağını takan kişiye de bu hüküm verilir. Çünkü bayrak kafir devletin bir simgesidir. Fakat insanlar için bayrağın küfre delalet edişi, haçın küfre delalet edişi kadar net değildir. Bu nedenle kafirin bayrağını asan, onu simge edinen bir müslüman, ancak bu konudaki hak kendisine açıklandığı halde hala bu ameline devam ederse tekfir edilir. Tanımadığımız bir kişi için ise durum farklıdır. Böyle bir kişinin kafir bir devletin bayrağını astığı görülürse onun zahiren bu devlete bağlı olduğuna hükmedilir ve bu sebeble kendisine kafir muamelesi

yapılır. O halde tevhidi kabul etmiş müslümanları ve ailemizi kafirlerin simgelerinden, bayraklarından sakındırmamız gerekir.

Fakat malesef zamanımızda, tevhid üzere olduklarını ve İslam'ı hakim kılmak için çalıştıklarını iddia eden nice topluluklar görürüz ki bunlar, tağutu temsil eden bayrakları asmakta, onları basmakta, onları yaymakta, bayrağa değer vermeyen ve saygı göstermeyenlere karşı çıkmaktadır. Ey tevhidi öğrenen! Allah (c.c) aşkına söyle, bu ümmet için hangisi daha faydalıdır? Tevhidi gerçek manada sağlamamalarına rağmen insanları tevhide çağıran, insanlara sahte İslam'ı anlatan kişiler mi, yoksa sü-tünden, etinden ve derisinden istifade ettiğimiz hayvanlar mı?

Tevhidi sağlamak için anlattığımız birinci mertebeyi yapacak güce sahip olamadığında yapman gereken mer-tebe budur ve bu, tevhidi sağlaman için en asgari mer-tebedir. Bu mertebede Rasululah (s.a.s)'in şu hadisini hep hatırla:

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

“Size öyle bir zaman gelecek ki insanlar, elenecektir. Öyle elenecekler ki çok az kişi kalacaktır. Öyle ki; sözünde duranla durmayan, emaneti muhafaza edenle etmeyen birbirine karışacaktır.” Rasulallah (s.a.s) bunu göstermek için parmaklarını birbirine kenetlemişti. Sahabeler şöyle sordular:

“Ya Rasulallah! Böyle bir zamanda ne yapalım?” Rasulallah (s.a.s) şöyle dedi:

“Bildığınızı uygular, bilmediğinizi uygulamaz ve insanlarla ilgili meseleleri terkederek nefsinizi ve ailenizi düzeltmeye çalışırsınız.”

(İbni Mace ve başkaları sahih senedle rivayet etti.)

5 – Yesak Kullarının Zulümlerine Yardım Edici, Kanunlarını İkrar Edici ve Destekleyici Her Türlü Görevden Allah (c.c) İçin Kaçınmak.

Allah (c.c) bizi ve seni doğru yolda sabit kılsın! Zamanımızda İslam şeriatının tatbik edildiği bir ülke bulunmadığı için Allah (c.c)’ın kanunlarının tatbik edildiği bir ülkeye hicret edemiyor ve bu sebeble İslam şeriatının tatbik edilmediği kafir bir ülkede yaşamak zorunda kalıyorsan, bil ki orada yapman gereken; o kafir ülkenin küfrünü ikrar edici, onların küfrüne yardım edici, onların kanunlarının uygulanmasını sağlayıcı, bu konuda onlara destek olucu her türlü görevden uzak durmandır. Bu kaçınma, la ilahe illallah şahadetinin gereklerindendir ve İslam’ın geçerli olabilmesi için gerekli olan bir şarttır. Buna rağmen onların işlerinde yine de çalışırsan onlara küfürlerinde yardım etmiş ve onları dost edinmiş olursun. Oysa Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Zulmedenlere güvenme; aksi halde ateş size de dokunur. Sizin için Allah’tan başka hiçbir dost yoktur. Sonra yardım da görmezsiniz.” (Hud: 113)

Şeyh Abdullatif Abdurrahman:

“Eğer seni sağlam tutmamış olsaydık, neredeyse onlara azıcık meyledecektin.” (İsra: 74)

ayetini açıklarken şöyle dedi:

“Bu ayeti tefsir eden müfessirlerin sözlerine dikkatle bak! Bu ayet, şirk işlemeleri için şirk koşanlara bir mürekkebi vermeyi veya bir kalem ucu açmayı dahi onları desteklemek olarak nitelendirmiştir. Çünkü şirk, Allah (c.c)’a karşı işlenen haramların en büyüğüdür. Hal böyleyken, işlenen şirkle birlikte bundan daha çirkini ise; Allah (c.c)’ın ayetleriyle alay eden, hükümlerini yürürlükten kaldıran ve üstelik küfür, cehalet ve sapıklık ka-

nunları olan beşeri hükümleri adaletle vasfetmektir. Allah (c.c), Rasulü ve mü'minler bilirler ki bu kanunlar küfür, cehalet ve sapıklıktır. Kalbinde zerre kadar iman olan, Allah (c.c)'a, rasulüne, kitabına ve dinine zerre kadar önem veren bir kimse; bu kanunları reddeder, bu tağutun hükümlerini vazeden, Allah (c.c)'ın ayetlerinin alaya alındığı meclislerde asla oturmaz ve onlardan uzak durur.

Bu düşmana yapılacak cihad işte böyle olmalıdır. Öyleyse hemen harekete geç, Allah (c.c)'ın dinini yücelt, insanlara bu dini açıkla, bu dine karşı gelenleri kötüle, onlardan ve kanunlarından beri olduğunu söyle! Bu şirke giden yolları iyice araştır ve yollarını kapat, o yollarda sakın yürüme! İnsanların çoğu bu şirkten ve şirk ehlinde beri olsa bile o şirki destekleyen, onlara dostluk gösteren kimselerin safına girenlerin eri olmuştur. Şirkten kurtulmak için Allah (c.c)'tan yardım dileriz.”

(Ed-Durerus seniye cihad bölüm s: 161)

Rızık ve fakirlik korkusu, hiçbir zaman sana sakın mazeret olmasın! Allah (c.c)'ın kendilerine yardım etmediği ve bu sebeble yeryüzünde zelil duruma düşürdüğü kimselerin ağızlarında geveleyip durdukları **“ben emir kuluyum”** sözünü sakın sen tekrarlama! Bil ki sen, rızık veren ve en büyük kuvvet sahibi olan Allah (c.c)'ın kulusun. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Kim Allah'tan sakınırsa (Allah) ona bir çıkış yolu yaratır ve onu ummadığı bir yerden rızıklandırır.”

(Talak-2-3)

“Şeytan sizi fakirlikle korkutur ve size kötülüğü emreder. Allah ise size katından bir bağışlanma ve bolluk vadeder. Şüphesizki Allah ihsanı geniş olan ve herşeyi hakkıyla bilendir.”

(Bakara: 268)

Allah (c.c) kendisine itaat eden kimseler hakkında şöyle buyuruyor:

“Eğer fakirlikten korkarsanız Allah dilerse fazlıyla sizi zenginleştirecektir.” (Tevbe: 28)

“Kim Allah yolunda hicret ederse gidecek bir çok yer ve genişlik bulur.” (Nisa: 100)

Müslüman nerede bulunursa bulunsun, her türlü şirkten ve şirk ehlinde uzak durmalıdır. Allah (c.c)’a karşı gelen tağutların kanun ve görevlerinden, Allah (c.c)’ın gazabına sebep olan her türlü işlerinden uzak durmalıdır.

Durumu daha iyi anlayabilmen için sana şirk olan ve Allah (c.c)’ın razı olmadığı görevlerden bir kaç örnek sunacağım. Böylece meselenin ne kadar ciddi olduğunu daha iyi anlayıp bu görevlerden hem kendini hem de aileni koruyabilesin.

a – Asrımızın Yasağının Kullarının Ordusunda Görev Almak, Asker Olmak, Emniyet Teşkilatında Çalışmak, Resmi Koruma Olmak Ve Benzeri Görevleri Üstlenmek.

Şu bilinen bir gerçektir ki; zulmün koruyucusu ve bekçileri olan kimseler, muhakkak zalimlerden olan kimselerdir. Çünkü zulmün koruyucusu olmazsa, zulüm ortaya çıkmaz ve devam etmez.

Daha önce açıklamalarımızdan asrımızın yasağının kanunlarının küfür kanunları olduğunu, Allah (c.c)’ın dine, tevhidinde, koyduğu sınırlara, yasaklara ve hem şirkten ve hem de şirk ehlinde beri olan muvahhidlere gerçekten düşman ve bunlara savaş açmış kanunlar olduğunu açıkça öğrendin. Bu kanunları koruyan ordu ve emniyet teşkilatının, Allah (c.c)’a ve dine savaş açanların başında geldiğinde hiç şüphe yoktur. Onlar, bu kanunları yerlerine sabitleştiren direkleri, bekçileri, dostları ve kullarıdır. Şayet onlar olmasaydı küfür kanunlar asla hakim olmaz,

onları koyanlar asla ayakta durmazdı. Çünkü bu küfür kanunları ve kanun koyanlar ancak onlarla korunabilirler. Onlar yesakin silahı ve bu kanunların tatbiki için insanları zorlayan vurucu güçtür. Bu sebeble bu işlerde görev almamak gerekir. Bu işlerde görev yapan kişi, tağutun aldığı kafir hükmünü alır.

Allah (c.c) Firavun’u helak ettiğinde beraberindeki ordusunu da helak etti ve ordusunu, onu ve hükümlerini ayakta tutan direkleri olarak vasıflandırdı. Allah (c.c) şöyle buyuruyor

“Ve direkler sahibi Firavun’a...” (Fecr: 10)

“Firavun ise askerleriyle onları takip etmişti. Fakat denizde, onları kaplayacak olan su kaplamış ve onları boğmuştu.” (Taha: 78)

“Biz onu ve askerlerini yakalamış ve denize atıvermiştik. Zalim olanların akibetinin nasıl olduğuna bir bak!” (Kasas: 40)

“Firavun, Haman ve askerleri hatalı idiler.”

(Kasas: 8)

Rasulullah (s.a.s)’ın hadisleri, Firavun’dan daha ehveni şer olan zalim müslüman yöneticilerin yanında çalışmayı yasaklamıştır. Oysa bu zalim yöneticiler, Allah (c.c)’ın şeriatini tatbik etmişlerdi. Onlar zulüm ve fiske işliyorlardı ama İslam için fetihler yapıyor ve müslümanların toprağını genişletiyorlardı. Buna rağmen Rasulullah (s.a.s), böyle kişilere yardım etmemek, onların yanında görev almamak gerektiğini söylemiştir. Zalim müslüman yöneticiler hakkında verilen hüküm böyleyse, İslam şeriatini yürürlükten kaldıran kafir yöneticilerin yanında kesinlikle görev alınamaz.

Zalim müslüman idareciler yanında görev almamak ve zulümlerine yardım etmemek gerektiğini bildiren hadisler çoktur.

Ebu Hureyre ve Ebu Said el Hudri (r.a) Rasulullah (s.a.s)’ın şöyle dediğini rivayet etmişlerdir:

“Size sefih emirler hükmedecektir. Onlar, insanların en şerlilerini kendilerine yaklaştıracak ve namaz vakitlerini geciktirecektir. Her kim bu emirlere yetişirse onlara “ariyf” olmasın, polis olmasın, vergi memuru olmasın, bekçi olmasın!”

(İbni Hibban, Ebu Yala, Taberani rivayet etti, sahih dedi.)

Hadiste zikredilen “ariyf”; bir şehrin, bir kasabanın veya bir grubun idaresini üstlenip onların hallerini ve durumlarını ülke yöneticisine bildiren (idareci) kişidir.

El Hatıbi Bağdadi bu hadisi şöyle rivayet etti:

“Zamanın sonunda zalim emirler, fasık bakanlar, hain yöneticiler, yalancı kadılar çıkacaktır. Her kim bunlara yetişirse onlara ariyf olmasın, vergi memuru olmasın, bekçi olmasın, asker olmasın!”

(Tarihi Bağdadi c: 12 s: 63, c: 10 s: 284)

Hadiste zikredilen emirler, küfrünü açık olarak göstermeyen müslüman emirlerdir. Rasulullah (s.a.s), işte bu sebeble onlara karşı çıkılmasını emretmemiştir. Çünkü bu kimseler; Allah (c.c)’ın emirlerini yürürlükten kaldıran, O’nun hükümlerini kafir kanunlarla değiştiren, teşri hakkının kendilerinde olduğunu iddia eden ve Allah (c.c)’ın izin vermediği kanunlarda hüküm çıkaran bir sifata sahip değillerdi. Bu kimselerin en büyük günahı, Rasulullah (s.a.s)’ın hadiste bildirdiği üzere sadece; şerli insanları yanlarına yaklaştırmaları, namaz vakitlerini geciktirmeleri idi. Bu kimselerin gerek kendileri ve gerekse yardımcıları namaz kılmakta ve hatta gerek kendileri ve gerekse yardımcıları namaz kıldırmakta idi.

Ebu Zer (r.a), Rasulullah (s.a.s)’ın şöyle dediğini rivayet etmiştir:

“Namaz vakitlerini geçiren emirler olacaktır. Sen böyle bir durumda, namazı vaktinde kıl ve sonra mes-cide git! Onların namazı bitirdiklerini görürsen sen zaten namazını kılmıştın. Şayet henüz namazı kılmamışlarsa sen de onlarla birlikte kıl! İşte bu kıldığın namaz, senin için nafil olmuş olur.” (Müslim, Ahmed)

Bu hadis, zalim emirlerin insanlara namaz kıldır-dıklarını göstermektedir. Buna rağmen Rasulullah (s.a.s), onlara “ariyf”, asker, vergi toplayıcı, bekçi ve memur olmayı yasaklamıştır. Çünkü bu görevler onların zulmünü destekleyici görevlerdir. Bu zalimler ne zulüm işlerse, on-ları destekleyenler de aynı zulümü işlemiş sayılırlar ve haram işleme konusunda eşittirler. Zira yönetici yönetme işini, emri altında bulundurduğu ordu, polis ve diğer hizmetlileriyle birlikte icra edebilir.

Zalim müslüman yöneticiler için durum böyleyken Al-lah (c.c)’ın şeriatini açıkça yürürlükten kaldıran, küfür kanunları insanlara zorla uygulatan, İslam’a muhalif ka-nunlarla insanları zorla muhakeme ettiren, tevhidi in-sanlara anlatanlara eziyetin her çeşidini yapan kişiler için durum nasıl olur acaba? Bir müslüman bu kişilerin ordusunda yer alabilir mi? Emniyet teşkilatında çalışabilir mi? Onların koruyuculuğunu yapabilir mi? Onların askeri okullarında okuyabilir mi? Askeri okullarından mezun olduğu anda; onlara ve kanunlarına bağlılık yemini yapabilir mi? Muvahhid bir müslüman böyle şeyleri elbette yapamaz. Çünkü muvahhid; onlara asker değil bir yok edici, koruyucu değil yıkıcı bir alet, onu ayakta tutan bir direk değil onu parçalayan bir balyoz olması gerektiğini çok iyi bilir. Böyle yapmaya çalışmayan bir kimse ne muvahhid ne de müslüman olabilir.

Şeyh Abdurrahman b. Eşşeyh şöyle demiştir:

“Bir kelimeyle olsa bile bir müslümanın öldürülmesine yardım eden kimsenin, ahiret gününde büyük azab göreceğini bildiren hadisler vardır. Hal böyleyken acaba müslümanlara ve İslam’a karşı savaşıma konusunda yardım edenin akibeti nasıl olur?

(Ed’durerus Seniye s: 126 cihad bölümü)

İmam İbni Teymiye’ye zalimlere veya Allah (c.c)’ in düşmanlarına yardım eden kimseler hakkında soruldu. Buna şöyle cevap verdi:

“Zalimlere yardım eden, zalim hükmünü alır. Allah (c.c)’ın düşmanlarına yardım eden, bu kimselerin hükmünü alır. Ebu Hanife, Malik, Ahmed ve Şafii’ye göre; herhangi bir konuda bir kimseye yardım eden, o ameli işleyen hükmündedir.” **(Mecmu’ul Fetava c: 3 s. 11)**

İmam İbni Teymiye, eski yasağın kulları olan tatarların yanına kaçan ve onların ordusuna katılan kimseleri onlar gibi mürted saymıştır. Bu konuyla ilgili olarak şöyle demiştir:

“Zahiren İslam’ını açıkladığı halde mürted olan tatarların ordusuna katılan, ancak ya bir münafık ya bir zındık veya facir olan bir fasıktır.” **(Fetvalar c: 28 s: 535)**

İmam İbni Teymiye bir başka yerde şöyle demiştir:

“Müslüman askerlerden, emir olsun başkası olsun kim tatarların ordusuna katılırsa onun hükmü, tatarların hükmü gibidir. Onlar İslam’dan irtidat etmeyi gerektirecek her ne yapmışlarsa onlar da onu yapmış sayılırlar. Selefî salihin; namaz kıldıkları, oruç tuttukları, müslüman cemaate karşı çıkmadıkları halde zekat vermeyenlere mürted hükmünü vermiştir. Hal böyleyken Allah (c.c) ve Rasulünün düşmanlarıyla beraber müslümanlara karşı savaşan kişinin durumu acaba nasıl olur?”

(Fetvalar c: 28 s: 530)

Abdullah b. Abdullatif, İngilizlere bağlanan devletler hakkında şöyle demiştir:

“Kim ingilizlere boyun eğer ve onlara dostluk gösterirse işte o, Allah (c.c)’a ve rasulüne savaşı açmış, İslam milletinden dönmüş ve irtidat etmiştir.”

(Ed-Durerus’seniye s: 11 cihad bölümü)

Bir başka yerde şöyle demiştir:

“Küfür milletinden nefret etme ve onlara karşı mücadele yapma isteği insanların çoğunluğundan kayboldu. Hatta onların hükmü altına girdiler, emirlerine boyun eğdiler ve onlara güvendiler. Böylece dünyalarını kurtarmak pahasına dinlerini kaybettiler. Kur’an’ın emir ve yasaklarını terkettiler. Oysa Kur’an’ı, gece gündüz öğrenmekte. Şüphesiz yapmış oldukları bu amel, İslamdan dönmenin (irtidatın) en büyüğüdür ve İslam milletinden çıkıp başka bir millete gitmektir.”

(Ed-Durerus’seniye s: 7 cihad bölümü)

Şeyh Muhammed b. Abdullatif:

“Kim müşrikler topluluğuna girer ve aynı yerde onlarla beraber oturursa, o da onlar gibidir.”

(Ebu Davud, Tirmizi, Hakim)

hadisini açıklayarak şöyle demiştir:

“Şüphesiz bir kimse, müşriklerle beraber bir sebebe binaen oturur ve onların topluluklarına girerse bu küfür olmaz. Hadiste kastedilen bu değildir. Hadiste şu kastedilmektedir: “Kim müşriklerden ayrılmaya gücü yetmediği için müşriklerin baskısıyla ordularına zorla katılırsa, işte bu kimse, öldürülme ve malının alınması yönünden müşriklerin hükmünü alır. Fakat onlar gibi kafir olmaz. Şayet müslümanlarla çarpışmayı isteyerek çıkar ve kafirlere vücuduyla ve malıyla yardım ederse, işte o zaman şüphesiz o da onlar gibi kafir olur.”

(Mecmuatur Resail ve’l Mesail c: 2 s: 135)

Tevhidi bilen bir kişi için, zikrettiğimiz bu görevlerin apaçık batıl görevler olduğunda şüphe yoktur. Muvahhid bir müslüman bu görevlerin herhangi birinde asla yer almaz. Zira polislik veya bunun gibi görevlerde yer alan kimseler bu küfür düzenlerinin vurucu güçleri, kuvvetleri değiller midir? Bu düzenlerin ve onların kanunlarının koruyucuları değiller midir? Onlara “uyumayan göz” yani; beşeri kanunları korumak için uyumayan göz, sıfatı verilmemiş midir? Beşeri kanunlara muhalefet edenlere ceza verenler, faizle işleyen bankaları, genel evleri, gazinoları, kumarhaneleri, televizyonları, sinemaları, radyoları koruyanlar, haksız yere para cezası kesenler, tevhidi anlatanları yakalayıp hapseden, işkence yapan ve hatta öldürenler yine bunlar değiller mi?

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

“Öyle emirler olacak ki yaptıklarından bazılarını uygun görecek, bazılarını ise uygun görmeyeceksiniz. Onlara karşı çıkan kurtulur, onlardan uzaklaşan selamete kavuşur, onlarla haşır neşir olan helak olur.”

(Taberani ve başkaları sahih senedle)

Ey tevhidi isteyen kişi! Sakın helake uğrayanlarla beraber olup sen de helak olma!

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

“İçinizden öyle imamlar çıkacak ki onların İslam’a uygun ve uygun olmayan hareketleri olacak. İslam’a uygun olmayan hareketlerini kabul etmeyip reddeden kurtulur. Onların İslam’a karşı olan hareketlerinden hoşlanmayan selamete erer. Fakat onlara rıza gösterip tabi olan, onlar gibi olur.”

(Müslim, Ahmed)

Beşeri kanunlarla hükmedenlere sakın tabi olma ve onların yaptıklarına rıza gösterme! Yoksa onlar gibi olursun.

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

“Şu altı şey gerçekleşmeden önce ölmeyi temmeni edin! Bunlar; sefihlerin emir olması, kafir ve zalim idarecileri koruyan askerlerin çoğalması, rüşvetlerin çoğalması...” (Ahmed, Taberani)

Bu hadisi rivayet eden Abis el Gıfari (r.a), bu duyduğu altı şeyin kendi zamanında ortaya çıktığını zannetmiş ve bu sebeble ölümü temenni etmiştir. Bu temennisi sebebiyle kendisine karşı gelenlere ise bu hadisi zikretmiştir.

Rasulullah (s.a.s), Allah (c.c)’ın şeriatıyla hükmetmelerine rağmen bazı zulümleri olan yöneticilerin askeri olmayı iyi görmemiş ve ümmetini bundan sakındırmıştır. Öyleyse tevhide yoketmek için çalışan, şirk kanunlarını yayan, Kur’an’ı bir kenara atıp beşeri kanunlarla insanlara hükmeden yöneticileri koruyan askerlerin durumu nasıl olur acaba? Bunların durumu, Ebu Uname’nin Rasulullah (s.a.s)’dan rivayet ettiği hadiste anlattığı gibidir

Rasulullah (s.a.s) şöyle demiştir:

“Zamanın sonlarında öyle askerler olacak ki, Allah (c.c)’ın gazabıyla sabahlayacak ve Allah (c.c)’ın lanetiyle eve döneceklerdir.”

(Ahmed, Hakim, Taberani)

Taberani’de şöyle bir fazlalık vardır:

“Onlardan sakın olma!”

Ebu Hureyre (r.a)’den Rasulullah (s.a.s)’ın şöyle dediği rivayet edilmiştir:

“Eğer uzun yaşarsan öyle insanlar göreceksin ki onlar, Allah (c.c)’ın gazabıyla sabahlayacaklar ve Allah (c.c)’ın lanetiyle eve döneceklerdir. Ellerinde de inek kuyrukları gibi kırbaçlar olacaktır.”

(Müslim, Ahmed)

Allah (c.c)’ın hükümlerini tatbik etmeyen, Allah’ın şeriatini bir kenara atıp beşeri kanunlarla insanlara hükmeden yöneticilerin askerlerinin, emniyet ve istihbarat güçlerinin hepsi onlar gibi kafirdir. Onlar Rasulullah’ın buyurduğu gibi Allah (c.c)’ın gazabıyla evden çıkar, yine Allah (c.c)’ın lanetiyle eve dönerler. Sakın sen de onlar gibi asrımızın yesağının erlerinden olma! İblisin erlerinden olma! Çünkü Allah (c.c) onlar hakkında şöyle buyuruyor:

“Onlar, hak yoldan sapmış azgınlar ve İblis’in askerleri, hepsi oraya yüzüstü atılırlar.” (Şuara: 94-95)

Ve Allah (c.c)’ın şu ayette zikrettiği kimselerden de sakın olma!...

“Oysa onlar, çeşitli kabilelerden meydana gelmiş, şurada mağlub olmaya mahkum çok kalabalık bir ordudur.” (Sa’d: 11)

Ey Allah (c.c)’ın kulu! Sen, bütün gücünle tevhidin erlerinden ve imanın askerlerinden olmaya çalış! Allah, bu kimseler hakkında şöyle buyuruyor:

“Muhakkak ki galib gelecek olan, bizim ordumuzdur.” (Saffat: 173)

b – Emniyette Ve İstihbaratta Çalışmak:

Orduda çalışmak nasıl küfürse emniyet teşkilatında ve istihbaratta çalışmak (casusluk yapmak) da aynı şekilde küfürdür. Çünkü onlar iman ehliyle ilgili haberleri yesağın kullarına iletirler. Rasulullah (s.a.s), değil kafir bir hükümdarın yanında çalışmayı, zalim müslüman idarecinin yanında çalışmayı bile yasaklamış ve onu pis bir görev olarak nitelendirmiştir.

Hemmam (r.a) dedi ki: “Biz Huzeyfe (r.a) ile beraberdik. Ona denildi ki:

“Bir adam bizim konuştuğumuzu Osman (r.a)’a haber veriyor, bunu nasıl görürsün?” Huzeyfe (r.a) dedi ki:

“Rasulullah (s.a.s)’ın şöyle dediğini duydum:

“Hiçbir kattat cennete giremez” *(Buhari)*

Kattat; konuşulanları gizlice dinleyip, bunları nakleden kişidir. *(Feth’ül Bari)*

Müslüman yönetici müslümanları korumak, münafık ve düşman kimseleri ortaya çıkarmak için istihbarat görevlisi tayin edebilir. Bu İslam’da caizdir. Fakat müslümanlara zarar vermek için müslümanların ne yaptıklarını gizlice öğrenip nakletmek caiz değildir. Böyle bir görevi, müslüman yönetici bile kimseye veremez. Hadiste zikredilen kişi, Osman (r.a)’ın kendisine görev vermediği bir kişidir. Bu kişi, fesad çıkarmak ve müslümanlara zarar vermek amacıyla bu işi yapardı.

Müslüman yöneticinin bile böyle bir yetkisi olmadığı, böyle yapmasına izin verilmediği ve Rasulullah (s.a.s) bu ameli caiz görmediği halde İslamı hakim kılmak için çalışan müslümanların haberlerini gizlice öğrenip tağut ve yandaşlarına iletmenin hükmü nedir acaba? Şüphesiz bu, kafirleri desteklemektir. Dolayısı ile apaçık şirk ve küfürdür.

Müslim’in rivayetinde hadis şöyle geçmektedir:

Hemmam İbni Haris (r.a) dedi ki: “Biz Huzeyfe’nin yanında mescidde otururken bir adam geldi ve yanımıza oturdu. Huzeyfe’ye şöyle denildi: “Bu adam söylediğimizi sultana naklediyor.” Huzeyfe adama duyurarak: “Rasulullah (s.a.s)’ın şöyle dediğini duydum:

“Hiçbir kattat cennete giremez.”

Bu hadise Osman (r.a) zamanında olmuştur. Osman (r.a) zamanındaki durum böyle ise, zamanımızda İslamı hakim kılmak için çalışan müslümanlar hakkında kafir

devlet için haber toplayan görevlilerin hükmü nedir acaba? Bu kişilerin hükmü Seleme İbni Ekva (r.a)’dan rivayet edilen hadiste geçmektedir.

Seleme İbni Ekva (r.a) dedi ki:

“Rasulullah (s.a.s) bir yolculukta iken, müşriklerden bir casus müslümanların yanına gelerek onlarla konuşmaya başladı. Bir müddet sonra geri döndü. Bunun üzerine Rasulullah (s.a.s) sahabelerine şöyle dedi:

“(O bir casustur) **Onu hemen yakalayıp öldürün!**” Sonra onu öldürene de malını ganimet olarak verdi.”

(Buhari ve başkaları rivayet etti.)

c – Müslümanların Haberlerini Yasağın Kulları Tağutlara Haber Vermeye Yardımcı Olan Her Tür Görev:

Huzeyfe (r.a)’nin rivayet ettiği hadisın sadece emniyet ve istihbarat görevini yasaklamadığını, aynı zamanda zulme yardımcı olan, müslümanların haberlerini yesak kulları tağutlara bildiren her görevi yasakladığını bil! İnsanlara zulmeden, onların mallarını haksız olarak yiyen vergi müessesesinde veya müslümanların haberlerini toplayan müesseselerde ne tür olursa olsun görev almak buna sadece bir kaç örnektir.

Cabir b. Abdullah (r.a) dedi ki:

“Rasulullah (s.a.s), Ka’b b. Uca’ya şöyle dedi:

“Allah seni sefih emirlerden korusun!” Ka’b b. Uca dediki:

“Ey Allah’ın Rasulu! Sefih emirler kimlerdir?” Rasulullah (s.a.s) şöyle cevap verdi:

“Benden sonra gelen bir grup emirler olacak. Fakat bunlar yolumu takip etmeyecek ve sünnetime uymayacaklar. Kim yalan söyledikleri halde onları doğ-

rularsa ve zulümlerine yardım ederse bilsinler ki ben onlardan, onlar da benden değildir. Havzıma da gelemezler. Kim onların yalanlarını doğrulamaz ve zulümlerine yardım etmezse işte onlar benden ben de onlardanım ve onlar havzıma da geleceklerdir.”

(Ahmed, Tirmizi, Nesei sahih senedle rivayet ettiler)

Zalim emirlere yardım eden kişilerin durumları böyleyse, zamanımızda İslam şariatini bir kenara atıp insanlara beşeri kanunları tatbik eden, onları muhakeme olmaya zorlayan kişilere yardım eden ve onlar için bilgi toplayanların durumu nasıldır acaba? Herkes kendi durumunu, görevini ve ne iş yaptığını çok iyi bilir. Bu konuda yapması gerekeni de çok iyi bilir. Herkes kendisinden sorumludur. Zerre kadar şer işleyen karşılığını muhakkak görecektir. Bunda hiç kimsenin şüphesi olmasın.

d – Tağuti Sistemlerin Tayin Ettiği Ve Kendilerine Ücret Verdiği İdarelerde İnsanların Haberlerini Tağuta Bildirmek İçin Görev Almak:

Ebu Hureyre ve Ebu Said el Hudri (r.a) Rasulullah (s.a.s)’ın şöyle dediğini rivayet etmişlerdir:

“Size sefih emirler hükmedecektir. Onlar, insanların en şerlilerini kendilerine yaklaştıracak, namaz vakitlerini de geciktirecekler. Her kim bu emirlere yetişirse onlara “ariyf” olmasın, polis olmasın, vergi memuru olmasın, bekçi olmasın!”

(İbni Hibban, Ebu Yala, Taberani rivayet etti, sahih dedi.)

Hadiste zikredilen “ariyf”; bir şehrin, bir kasabanın veya bir grubun idaresini üstlenip onların hallerini ve durumlarını ülke yöneticisine bildiren (idareci) kişidir.

Ariyf ile ilgili bu tarif, **İbni Esir - Ennihaye c: 3 s: 218 İbni Hacer - Elfeth c: 3 s: 168**’de geçmektedir.

Ariyf ile ilgili olarak yapılan bu tarife zamanımızdaki insanların çoğunun yaptığı devlet memurlukları girer. Bunlardan bazıları; muhtarlık, muhafızlık, kaymakamlık, valilik, müfettişlik, belediye meclisi, belediye meclisinin uzuvları v.s. memurluklardır.

Rasulullah (s.a.s) “ariyf” görevinden iyi zamanlarda, yani; İslam’ın tatbik edildiği zamanlarda bile sakındırıyordu.

Ebu Hureyre (r.a)’den Rasulullah (s.a.s)’ın şöyle dediği rivayet edilmiştir:

“Ariyflerin görevlerinin başlangıcı kınama, sonu ise pişmanlık ve kıyamette azabtır.”

(Ebu Davud Tayalisi Hasen senetle)

Ebu Zer (r.a) ölüm döşeğindeyken kendisini ziyaret edenlere şöyle dedi:

“Allah (c.c) için, daha önce sizden emir, ariyf ve elçi olmuş bir kimse beni kefenlemesin!”

(Ahmed c: 5 s: 116, İbni Hibban, İbni Sa’d, İbni Kayyim Zad’ul Mead c: 3 s: 535)

Rasulullah (s.a.s) ve sahabelerin müslüman bir devlette bu gibi görevleri yapanlar hakkındaki tavırları böyleyse, İslam şeriatini bir kenara atarak beşeri kanunları tatbik eden ve İslam’ı hakim kılmak için çalışan müslümanlara her türlü işkenceyi yapan sistemlerin hizmetinde bu tür görevleri yapanlar için durum nasıl olur acaba? Bu görevlere karşı dikkatli olun ve onlardan sakının!

e – Vergi, Gümrük, Ceza Ve Haciz Memurluğu Yapmak, Banka Ve Benzeri Gibi Haram İşleyen Müesseseleri Korumak Ve Bu Gibi Yerlerde Görev Almak:

Tağutlar, devletlerini sağlamlaştırmak için insanlardan vergi alırlar, onlara mali cezalar uygularlar. Her kim vergi, gümrük ve benzeri isimlerle, insanlardan zorla para alınması konusunda tağutlara yardım ederek onların kanunlarının işlemesine vesile olursa o da onlar gibi kafir olur.

Ebu Hureyre ve Ebu Said el Hudri (r.a) Rasulullah (s.a.s)’ın şöyle dediğini rivayet etmişlerdir:

“Size sefih emirler hükmedecektir. Onlar, insanların en şerlilerini kendilerine yaklaştıracak, namaz vakitlerini de geciktireceklerdir. Her kim bu emirlere yetişirse onlara “ariyf” olmasın, polis olmasın, vergi memuru olmasın, bekçi olmasın.”

(İbni Hibban, Ebu Yala, Taberani rivayet etti, sahih dedi.)

Rasulullah (s.a.s)’ın bu hadisi, insanların malını batıl yolla yiyen ve zulme yardım eden müesseselerde vergi memurluğu, bekçilik ve benzeri görevleri yapmayı yasaklamaktadır.

Allah (c.c), Ata b. Rebah’a rahmet etsin! Hilafetin ve fetihlerin olduğu bir dönemde bir adam kendisine şöyle sordu:

“Muhasebecilik yaparak, giren ve çıkanları hesaplayarak maişetini sağlayan bir kardeşim var. Üstelik onun çocukları da çoktur. Şayet bu görevi yapmayacak olursa muhtaç duruma düşer ve borçları artar. Bu durumda bu

görevi yapması caiz midir?” Ata b. Rebah soru soran kişiye şöyle dedi:

“Kimin idaresi altında bu görevi yapıyor?” Adam:

“Halid b. Abdullah el Kasri’nin” dedi. Ata b. Rebah bunu duyunca şöyle dedi:

“Sen Allah (c.c)’ın şu sözünü okumuyor musun?

“(Musa) **Dedi ki: “Ey Rabbim! Bana verdiğin bu nimetten dolayı mücrimlere asla yardımcı olmaya-
cağım.”** (Kasas: 17)

Kardeşin sakın bunlara yardımcı olmasın! Bunlara yardımcı olmazsa Allah (c.c) ona yardım eder. Zalime yardım etmek ona yazı yazmak, ona arkadaş olmak asla caiz değildir. Şayet kardeşin, onlara yazı yazarsa, onlarla arkadaş olursa zalimlere, zulümlerinde yardımcı olmuş olur.” *(Kurtubi Tefsiri)*

İslam kanunlarının uygulandığı bir belde durum böyleyse, faizi helal sayan, vergi ve buna benzer isimler altında insanların mallarını haksız yere yiyen zamanımızdaki kafir kanunlarına yardımcı olunabilir mi acaba? Müslümanların malını çok az olsa bile yiyen kimse haram işlemiştir. Öyleyse tağutu güçlendirmek için insanların malını haksız yere gasbeden işlerde çalışan kişinin durumu nasıl olur acaba?

Ebi Uname el Harisi şöyle demiştir:

“Rasulullah (s.a.s)’ın şöyle söylediğini duydum:

“Kim bir müslümanın hakkını yerse Allah (c.c) ona cenneti haram kılar ve cehennemi hakeder.”

Sahabelerden birisi dedi ki: “Ya Rasulallah! Çok az olsa bile mi?” Rasulullah (s.a.s): **“Bir misvak kadar olsa bile...”** cevabını verdi.” *(İbni Mace)*

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

“Bir müslümana zulmederek birşey yiyen kişiye, Allah (c.c) ceza olarak cehennemde onun gibi bir şey yedirecektir. Kim bir müslümanın hakkına tecavüz ederek bir elbise giyerse Allah (c.c) ona, cehennemde ateşten bir elbise giydirecektir.”

(Buhari-Edeb’ül Müfret, Hakim, İbni Mübarek-Zühdde. Bu hadis değişik yollardan rivayet edildiği için sahihtir.)

Bir müslümanın malını haksız yere yiyen kişinin durumu böyleyse acaba haksız yere insanların mallarını vergi, ceza, harç adı altında tahsil ederek kafir devlete veren kişinin durumu nasıl olur? Böyle bir görevi bir müslüman yapabilir mi?

Asrımızın yasağının kanunlarına bakıldığında, kanunlarının çoğunluğunda, kanuna muhalefete karşılık olmak üzere bir ceza ve bu cezayla birlikte bir de maddi cezanın olduğu görülür. Bunu kafir sistemlerin belediye kurumlarında ve maliyeyle ilgili kurumlarında çokça görmek mümkündür. Öyleki belediye ve maliye, insanların mallarını haksız yere yemek için belediyenin veya maliyenin yasağına muhalefet adı altında insanlara para cezası verir, rızkını temin amacıyla iş yeri açan esnafa vergi koyar, ihracat ve ithalat sebebiyle alınan ve satılan mallara gümrük vergisi koyar ve insanların mallarını haksız yere yemek için bunlar gibi daha nice yaptırımlarda bulunur. O halde bir müslümanın böyle işlerde görev alması asla caiz olmaz. Zira gerek belediyede, gerek maliyede, gerek gümrük, vergi, ikamet ve pasaport işlemleriyle ilgili müesseselerde çalışmak kafirleri yaptıkları zulümde desteklemek demektir. İşte bu sebeble böyle yerlerde asla çalışılmaz.

Yine kafir devletin koruma altına aldığı ve çalışmasına izin verdiği, faizle iş yaparak insanların adeta kanını emen banka ve benzeri müesseselerde de çalışmak bir müslüman için asla caiz değildir. Zira burada da zulmü ve Allah (c.c)’ın haram kıldığı bir ameli destekleme söz konusudur.

Fakat bütün bunlara rağmen günümüzde kendilerine “hoca” denilen, imam kılığına girmiş Allah (c.c)’ın kendilerini lanetlediği yaratıklar, vergi kaçırılmasını önlemek için insanlara; “böyle yapan kimse tüysüz yetimin hakkını yemiştir” diye fetvalar verirler. Yine bu kimseler “bankalarda çalışmanın caiz olduğunu da söylerler.” Üstelik bunu dini kullanarak, din adına yaparlar... Acaba bu yaptıkları tağuta yardımcı olmak değil midir?

f – Elçilik ve Konsolosluk Görevlerinde Bulunmak:

Bu görevler; uluslar arası boyutta gerek temsil ederek gerek istihbaratçılık yaparak gerek ülke işlerini görerek tağutun işlediği zulümlere yardım eden, onların varlığını devam ettiren ve her alanda ona en büyük yardımcı görevlerdir. Bu, gündüz vakti güneşin açıkça görüldüğü gibi açık bir meseledir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“İyilik ve takvada yardımlaşın! Kötülük ve düşmanlık da yardımlaşmayın!”

(Maide: 2)

“Zulmedenlere güvenme! Aksi halde ateş size de dokunur.”

(Hud: 113)

Süfyan es Sevri şöyle demiştir:

“Zalimlere mürekkep uzatan veya kalemlerinin ucunu açan veya onlara bir kağıt veren kimse, bu ayetin hükmüne girer.”

İbni Ömer (r.a), Rasulullah (s.a.s)’ın şöyle dediğini rivayet etmiştir:

“Zulme ve zulmedenlere yardım eden kişi, bu işi terkedinceye kadar Allah (c.c)’ın gazabı içindedir.”

(İbni Mace ve başkaları rivayet etmiştir. Bir çok değişik kanaldan geldiği için hadis sahihtir.)

Selefi salih, hilafet zamanında bile zalimlerden ve onların zulüm olan görevlerinden insanları sakındırıyordu. Şayet şu an yaşasaydılar, zamanımızdaki tağutların bu görevlerine ne derlerdi acaba?

İbni Mes’ud (r.a) şöyle dedi:

“Ey Mehdi! İyileriniz görevden azledilir, deneyimsiz, tecrübesiz kişiler size hükmeder ve namazın vaktini geciktirirlerse ne yaparsın?” Mehdi:

“Bilmiyorum” dedi. İbni Mesud (r.a) ona dedi ki:

“Onlara vergi memuru, ariyf, polis, koruyucu, elçi olma ve namazı vaktinde kıl.”

(Abdurrezzak Musannef’inde c: 2 s: 383)

g – Hakimlik, Savcılık, Avukathlık Gibi Görevlerde Bulunmak:

Muvahhid olan bir kimse, tağutun hakimi, savcısı ve avukatı asla olamaz. Bu pis görevden kendisini ve çocuklarını uzak tutar.

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurdu:

“Kadılar, ikisi cehennemde, bir tanesi cennette olmak üzere üç tanedir. Heva ve hevesiyle hüküm veren kadı cehennemdedir. Bilmeden hüküm veren kadı da cehennemdedir. Hakla, adaletle hükmeden kadı ise cennettedir.”

(Ebu Davud, Tirmizi, Hakim, Taberani sahih senedle)

Allah (c.c)’ın kanunlarıyla hükmeden bir mahkemede görev alan, belli bir meselede heva ve hevesine uyarak veya rüşvet aldığı için adaletle hükmetmeyen, meseleyi değiştirerek, değiştirdiği meseleye Allah (c.c)’ ın hükmünü uygulayan hakim ile tağutun hükümlerine göre hükmeden hakimi birbirinden ayırmak gerekir.

Birincisi; yaptığı amelin haram olduğuna inandığı müddetçe haram işlemiştir ve bu ameli sebebiyle cehenneme girecek, fakat orada sonsuza kadar kalmayacaktır. Diğerine yani; tağutun hükümleriyle hükmeden hakime gelince, onun yaptığı amel haram değil, şirk ve küfürdür. Bu tür hakimler bu hal üzere öldüklerinde ebedi olarak cehennemde kalacaklardır.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Allah, kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamaz, bundan başkasını dilediğine bağışlar.” (Nisa: 116)

Rasulullah (s.a.s)’ın buyurduğu gibi kadılar üç çeşittir. Bunlar sırasıyla şöyledir:

1 - Heva Ve Hevesiyle Hükmeden Kadı:

Şeriate muhalif herşey hevadır, cehalettir, zulümdür.

2 - Bilmeyerek Hüküm Veren Kadı:

Burada kastedilen “bilmemek” kafirlerin kanunlarını bilmemek değil, şeriatin hükümlerini bilmemektir.

3 - Hakla Hükmeden Kadı:

Haktan kasıt; Kur’an ve sünnettir.

Senin de bildiğin gibi asrımızın yasağı, Kur’an ve sünnetin kanunlarına itibar etmez. Kur’an ve sünnet onların kanunlarına göre herşeyin üstünde değildir. Kur’an ve sünnetin hükümlerini bir kenara atmış, ondan sadece heva ve heveslerine uygun olanları almışlardır. Dolayısı ile ve bildiğin gibi yasağın kanunları, Kur’an ve sünnete muhalif, hak olmayan kanunlardır ve onların mahkemelerinde sadece bu kanunlar uygulanır. Bu sebeple

mahkemelerinde hak değil, batıl vardır, zulüm vardır, tağutun şeriatı vardır. Durum böyleyken acaba muvahhid, müslüman ve mümin olduklarını iddia eden kimseler bu kanunlarla hükmeden hakim olabilirler mi? Hüküm vermesi için mahkemeye sevkeden savcı olabilirler mi? Bu kanunlara göre insanları savunan avukat olabilirler mi? Halbuki iman, İslam ve tevhid ancak tağutu inkar etmekle gerçekleşebilir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Onu reddetmeleri emrolunmuşken tağuta muhakeme olmak isterler.” (Nisa: 60)

Tevhidi bozan her görev uzak olsun, yok olsun! Bu görevi la ilahe illallah inancının üstünde tutan akıla da yazıklar olsun!

Allah (c.c) Şeyh Süleyman b. Sehman’a rahmet etsin. Tağutun manasını açıkladıktan ve Allah (c.c)’ın:

“Fitne öldürmekten daha büyüktür.” (Bakara: 217)

“Fitne öldürmekten daha şiddetlidir.”(Bakara: 191)

ayetlerini delil alarak, ölüm ve bütün hayatın gitmesinin, şirk ve küfürden daha iyi olduğunu söyledikten sonra şöyle dedi:

“Bütün dünya gitse bile, tağutun mahkemesine muhakeme olmak senin için asla caiz olmaz. Şayet sana; “ya elindeki herşeyi vereceksin veya tağuta muhakeme olacaksın” denilirse, sana farz olan şey; elindeki herşeyi vermen, fakat asla tağuta muhakeme olmamandır.”

(Ed-Dürerüs Seniye s: 375, Hükmül Mürtedden)

Allah (c.c), selefi salihine rahmet etsin! Onlar, hilafet ve şeriatin hakim olduğu dönemlerde bile kadılık ve benzeri görevlerden kaçır ve şöyle derlerdi:

“Kim kadılık görevi alırsa kendini bıçaksız kesmiş olur.”⁽¹⁾

Mevzuyu Ahmed Şakir’in sözüyle bitireceğim. Ahmed Şakir asrımızın yesağı hakkında şöyle dedi:

“Durum böyle iken herhangi bir müslümanın ortaya konmuş olan bu yeni dini (yasaları) kabul etmesi caiz olur mu? Veya alim olsun cahil olsun herhangi bir babanın çocuğunu bunları öğrenmeye, bunlara itikad etmeye, bunlarla amel etmeye göndermesi caiz olur mu? Veya bir müslümanın bu asrımızın yesağında hakimlik görevini alması caiz olur mu?

Zannetmiyorum ki dinini bilen, ona tam inanan, bu Kur’an’ın Allah tarafından Rasulullah (s.a.s)’e indirildiğine, bu muhkem kitaba batılın hiçbir yönden yaklaşılamayacağına, Allah’a ve Resulullah (s.a.s)’in getirdiklerine itaatin farz olduğuna iman eden bir insan bu sorulara olumlu cevap versin ve tereddüt etmeden bunun kesin batıl olduğunu bilmesin. Hatta bu asrımızın yesaklarına göre hakimlik yapmanın caiz olmayıp küfür olduğunu görmesin...

Kur’an ve sünnetten kaynaklanmayan, insanların heva ve heveslerine göre konulan bu kanunlar hakkındaki İslam’ın verdiği hüküm güneş gibi açıktır: Bu, apaçık küfürdür! Bunda üstü kapalı bir şey yok. Kim olursa olsun hiçbir müslümanın bu kanunları kabul edip itaat etme konusunda herhangi geçerli bir mazereti yoktur. Herkes bu konuda dikkatli olsun! Herkes kendinden mesuldur. Alimler hakkı söyleyerek

¹ Bu sözün aslı, Ebu Hureyre (r.a)’den rivayet edilen Rasulullah (s.a.s)’ın şu sözüdür:

“Kim insanlar arasında kadı olursa kendini bıçaksız kesmiş olur.”
(Ahmed, Ebu Davud ve başkaları)

bunun küfür olduğunu haykırsınlar. Ve bunu herkese tebliğ etsinler. Bu konuda gevşemesinler, korkmasınlar. Asrımızın yesağının kulları, onun destekleyicileri benim için yobaz, gerici vb. şeyler söyleyeceklerdir. Diledikleri herşeyi söylesinler. Hiçbir zaman hakkımda söylenenleri önemsemedim. Ben söylemem gerekenleri söyledim.”

(Umdet-utTefsir c:4 s: 171-174)

h - Bakan Ve Milletvekili Olmak:

Bu görevler Rasulullah (s.a.s)’ın “ariyf” hadisinde yasakladığı “ariyf”(her tür idareci ve muhbir) bölümüne girer. Bu görevler; asrımızın yesağının kanunlarının tatbikinde tağuti sistem için hüküm ve temel teşkil eden görevlerdir.

“Diyanet İşleri Bakanı” olmak da bu görevlere bir örnektir. Bu görevde bulunan kimse mücrim ve kafirlere yardım ettiği için kendisi de mücrim ve kafirdir. Bu görevlere gelenler; hatiblerin ve imamların dillerini tutan, mes-cidleri esir alan, kiliselere hizmet eden, tağuti devletin planlarını yürürlüğe koyan, insanları aldatan, tagutlara İslam maskesi giydiren, tagutun kanunlarını sürekli tatbik eden, tagutlar aleyhine olan İslam’daki kanunları gizleyip tatbik etmeyen ve Allah (c.c)’ın dini İslam’ı yeryüzüne hakim kılmak için mücadele edenleri taguta ihbar eden, İslami hükümleri tagutlar lehine gerçek dışı olarak yorumlayan, evirip çeviren, bütün mesaisini bu amaçlar doğrultusunda harcayan alçak ve hain bir kişidir.

Çünkü o bu görevi alırken, tagutun kanunlarına ihlaslı olacağına dair Allah (c.c) adına yemin etmiş ve şöyle demiştir:

“Vatana ve emire (krala, cumhurbaşkanına vs) karşı ihlaslı olacağıma; anayasaya ve devletin kanunlarına saygılı olacağıma Allah (c.c) adına yemin ediyorum.”

Diyanet İşleri Bakanı olmak, normal bir devlet memuru olmak değil, devletin ayakta kalabilmesi için şart olan rükun ve kutuplarından bir rükun ve kutup olmak demektir.

Taguti sistemlerde bunun gibi veya bundan daha şerli, daha tehlikeli ve daha zalim diğer bazı bakanlıklar da şunlardır: Adalet (adaletsizlik) Bakanlığı, İç İşleri (İslam’a düşmanlık) Bakanlığı, Dış İşleri (Kafirlerle dostluk) Bakanlığı, Maliye ve Gümrük (zayıf halkı soyma ve sömürme) Bakanlığı, Milli Eğitim ve Kültür (İmansızlık ve Hayasızlık) Bakanlığı.

Bu görevlerde yer alan kimseler, küfür ve zındıklık bakımından dereceleri farklı olsa bile, kafir ve zındıktırlar. Çünkü bunların hepsi, şirki ve ehlini destekleyen, tevhide ve muvahhidlere savaş açan kişilerdir. Bunlardan bazıları bunu açıkça, bazıları ise gizlice yapmalarına rağmen hepsi tevhidi yoketmek, şirki korumak, yasağın kanunlarını sabitleştirmek ve saygınlığını muhafaza etmek için bilenmişlerdir. Bunları, bu bakanlıkların tüzüklerini okuyan kişi anlar. Zira bu bakanlıklar, yürütme organı, yani; yasağın kanunlarını yürürlüğe koyan organ, ismini alırlar. Yasağın kanunlarında şöyle bir madde vardır: Bakanlar Kurulu, devletin maslahatıyla ilgili meseleleri idare eder, hükümetin genel siyasetini çizer ve bu siyasetin uygulanmasını kontrol eder.

Tagutun durum ve kanunlarını bilmeyen veya bildiği halde dinini sevenleri tagut adına, İslam ile kandırarak saf dışı etme gayesindeki kimselerin, kafir devletlerde bakan olma konusunda kendilerine delil alarak ortaya attıkları,

eski bir şüphe olan Yusuf (a.s) ile ilgi meseleyi burada açıklamak istiyorum.

Onlar şöyle demektedirler: “Tağutun kanunlarıyla bakanlık yapmak caizdir. Çünkü Yusuf (a.s) kafirlerin yanında bakanlık yapmıştır.”

Asrımızın yesağının kanunlarıyla hükmetmek için, bu kanunlara bağlı kalacağına dair yemin ederek teşri meclisi olan parlamentoya giren kimselerin, kafir devlette bakan olmaya Yusuf (a.s) meselesini delil göstermeleri, bu delil geçersiz olmakla birlikte, Allah (c.c)’ın rasulü olan Yusuf (a.s)’a büyük bir iftiradır. Çünkü onlar böyle bir delili göstermekle; Allah (c.c)’ın rasulü olan Yusuf (a.s)’un, her müslümanın reddetmesi gereken tağutu reddetmediğini, bu tağutun kanunlarını kabul ettiğini ve o kanunlara bağlandığını söylemiş olurlar. Bu ise insanları tağuttan sakındırmak için gönderilen Allah’ın rasulü Yusuf (a.s)’a en büyük hakarettir.

Yusuf (a.s)’un durumu ile tağutların hükmü altında bakan olmak arasında çok büyük farklar vardır. En önemli farklardan bazıları şunlardır:

1 - Yusuf (a.s), görevi aldığı zaman kralın kanun ve dinine bağlı kalacağına dair yemin etmedi. Halbuki zamanımızda bakan veya milletvekili olan bir kişi, kafir anayasaya ve tağuta saygılı ve ihlaslı olacağına dair yemin ediyor.

2 - Yusuf (a.s) görev aldığı zaman, ona herhangi bir şart koşulmadı, sınırlar konmadı. Ondan herhangi bir söz alınmadı ve dininden zerre kadar taviz vermedi. Görev almadan önce krala sadece şöyle demişti:

“Beni yerin hazinelerinin bakımına memur et! Zira ben çok iyi bir koruyucu ve bilgili bir idareciyim.”
(Yusuf: 55)

3 - Yusuf (a.s) devletin kanunlarına bağlı değildi ve o kanunlara uymuyordu. Onun görevi özeldi ve böyle bir görev daha önce hiç kimseye verilmemişti. Allah (cc) ona yardım etmeseydi böyle bir görev onun için söz konusu olamazdı. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Böylece biz Yusuf’u (emin) bir yere yerleştirdik. Orada dilediği gibi davranırdı.”
(Yusuf: 56)

Yusuf (a.s), yönetimde görev alırken Allah (c.c)’ın yardımıyla, dilediği gibi davranacak şekilde görev almıştır. Allah (c.c) ayette: **“Ve orada dilediği gibi davranırdı...”** buyurduğu üzere, Yusuf (a.s) yönetme konusunda dilediği gibi davranmaktaydı. Kralın hükümlerine bağlı değildi ve onun hükümleriyle asla hükmetmemişi. O, sadece Allah (c.c)’ın kanunlarını uygulamış, bu konuda kral ona herhangi bir itirazda bulunmamıştı. Zira kral, ne bakan ne vezir hiç kimseye verilmeyen bir dokunulmazlığı ona vermişti. Bu dokunulmazlık, zamanımızdaki kafir devletlerde bakanlık yapanların sahip olduğu dokunulmazlık gibi değildir. Allah (c.c) bu konuyla ilgili olarak şöyle buyuruyor:

“Hükümdar şöyle demişti: “Onu bana getirin de kendime has (müşavir) yapayım.” Onunla konuşunca da demişti ki: “Bugün artık sen, nezdimde güvenilir bir mevki sahibisin.”
(Yusuf: 54)

Yusuf (a.s), Allah (c.c)’ın buyurduğu gibi görevinde dilediği gibi hükmetmekte, dilediği gibi davranmakta, dilediğine vermekte, dilediğine vermemekteydi ve hiç kimseye karşı da sorumlu değildi.

Öyleyse asrımızın yesağına ihlasla ve sadakatla bağlı olacağına, saygı göstereceğine dair yemin eden, teşri hakkını ona veren ve onun kanunlarını uygulayan zamanımızdaki kimseler acaba Yusuf (a.s) gibi midirler?

4 - Allah (c.c), Yusuf (a.s) hakkında: “Yusuf’u (emin) bir yere yerleştirdik.” buyurduğu üzere, Yusuf (a.s)’u Mısır’a yerleştirmiş ve orada onu iktidar sahibi yapmıştı. Böyle bir durumda Yusuf (a.s) yeryüzünde yetkili kılındığında muhakkak Allah (c.c)’ın hükümlerini uygular. Zira Allah (c.c) yeryüzünde yetkili olan müminlerin nasıl davranmaları gerektiği konusunda şöyle buyurmuştur:

“Onlar ki, yeryüzünde kendilerini yerleştirir, iktidar sahibi kılarırsak, dosdoğru namazı kılarlar, zekatı verirler, ma’rufu emrederler, münkerden sakındırırlar. Bütün işlerin sonu Allah’a aittir.” (Hac: 41)

Yusuf (a.s), ayette zikredilen mü’min kimselerin önderidir... O, yeryüzünde Allah (c.c)’ın hükümleriyle hükmetmeye elbette daha layıktır...

En büyük iyilik şüphesizki Tevhiddir. En büyük münker ise şüphesizki şirkdir. Yusuf (a.s) da insanları tevhide davet etme, onları şirkten sakındırma görevini en güzel şekilde yapmıştır.

Zira Yusuf (a.s) en sıkıntılı durumu olan hapis anında bile Allah (c.c)’a imana, tağutu reddetmeye davet etmişti.

Allah (c.c) bu konuyla ilgili olarak şöyle buyuruyor:

“(Yusuf onlara şöyle demiştir) Birbirinden ayrı Rabler mi daha hayırlıdır, yoksa herşeye hakim ve galib olan tek bir Allah mı?” Sizin Allah’ı bırakıp da taptığınız şeyler, sizin ve babalarınızın verdiği bir takım isimlerden ibarettir. (Oysa) Allah onlarla ilgili hiçbir delil indirmemiştir. Hüküm vermek yalnız Allah’a

aittir. Kendisinden başkasına değil, yalnız O'na ibadet etmenizi emretti. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler.” (Yusuf: 39-40)

5 - Yusuf (a.s) kralın yanında görev aldığı zaman kralın emirlerine itaat ederek görev yapmamış, onun dinine ve kanunlarına asla boyun eğmemiş ve onunla amel de etmemiş, bilakis kraldan tamamiyle bağımsız olarak dilediği hükümleri uygulamıştır. Böyle olmamış olsaydı kardeşini yanında alıkoyması asla söz konusu olamazdı.

Allah (c.c) bu konuyla ilgili olarak şöyle buyuruyor:

“İşte biz, Yusuf için böyle bir plan kullandık. Bu planı kullanmasaydı kralın dinine (kanunlarına) göre kardeşini alıkoyamazdı.” (Yusuf: 76)

6 - Yusuf (a.s), Allah (c.c)’ın şeriatine muhalif olan bir kanunu hiçbir zaman ve asla uygulamamış, asrımızın yasağında görev almak için teşri meclisi olan parlamentoya girerek yesak kanunlarına ihlasla bağlı kalacağına ve sadakat göstereceğine dair yemin eden kimselerin yaptığı gibi küfür ve şirklerinde kafirlere ortak olmamıştır. Zira nebi ve rasuller şirk ve haramdan korunmuşlardır. Bu sebeble şirk ve haram işlemezler.

7 - Asrımızın yasağıyla hükmetmek için parlamentoya giren bir kimse, zamanımızın tağutu olan asrımızın yasağının hükümlerine göre teşride bulunur.

Acaba Yusuf (a.s) böyle yapmış mıdır? Biz Yusuf’u bu şirkten tenzih ederiz. Zira biz, Yusuf (a.s)’un dininin İslam olduğuna, asla bir başka dine bağlanmayacağına inanıyoruz.

Allah (c.c) bu konuda şöyle buyuruyor:

“Kim İslam’dan başka bir din kabul ederse o, ondan kabul edilmeyecektir ve o ahirette de hüsrana uğrayanlardan olacaktır.” (Ali İmran: 85)

Yusuf, zayıf olduğu anda bile şirke ve müşriklere karşı şöyle haykırmıştı:

“Doğrusu ben, Allah’a iman etmeyen, ahireti de tanımayanların ta kendileri olan bir topluluğun dinini terkettim. Atalarım İbrahim’in, İshak’ın ve Yakub’un dinine uydum. Allah’a herhangi bir şeyle şirk koşmamız bizim için olacak şey değildir. Bu, bize ve insanlara Allah’ın lütuf ve ihsanındandır. Ancak insanların çoğu şükretmez.” (Yusuf: 37-38)

Yusuf (a.s), hapishanede zayıf bir durumda iken bile tağuttan ve tağuta tapanlardan beri olduğunu haykırdığı halde, yönetimde görev almak için nasıl olur da tağutun kanunlarına bağlanır? Yine bu tağutun kanunlarına göre hüküm verir? Zerre kadar imanı olan bir kimse asla böyle düşünmez.

Allah (c.c),Yusuf (a.s) hakkında şöyle buyurmuştur:

“Andolsun kadın onu arzulamıştı. Eğer Rabbinin (zinayı yasaklayan) kesin kanıt (burhan)ını görmeseydi, o da (Yusuf da) onu arzulamıştı. Böylelikle biz ondan kötülüğü ve fuhşu geri çevirmek için (ona delil gönderdik). Çünkü o, muhlis kullarımızdandı.”

(Yusuf: 24)

Allah (c.c)’ın muhlis kullarından biri olan Yusuf (a.s), Allah (c.c)’ın hükmünden bir başka hükme acaba bağlanır mı veya boyun eğer mi veya ihlasla bağlı kalacağına dair sadakat yemini yapar mı? Veya sadece Allah (c.c)’ın hakkı olan teşri yetkisini bir yaratılmışa verir mi? Bu amelleri

müslümanların en basiti bile yapsa İslam'dan çıkar, mürted olur. Öyleyse nasıl olur da böyle amelleri bir rasul işler?

Allah (c.c)'ın halis kulu olan Yusuf hakkında nasıl böyle bir iftira atılabilir? Tağutlara boyun eğerek şirk işlemelerine rağmen, yaptıklarının doğruluğunu ispat için Yusuf (a.s) meselesini kendilerine delil alanlara yazıklar olsun! Acaba bunlar Allah (c.c)'tan hiç mi korkmazlar? Yoksa onların gerçekleri idrak edebilecek akılları mı yoktur?

Asrımızın yesağının İslam'a muhalif kanunlarla dolu olduğunu, zamanımızın reddedilmesi gereken tağutu olduğunu ve bu tağut reddedilmedikçe müslüman olunamayacağını size delillerle ispatlamıştık. Buna göre, asrımızın yesağı ile hükmeden bir kimse, aslında tağutun hükümleriyle hükmetmiş ve tağutun kanunlarına muhakkeme olmuştur.

Oysa Yusuf (a.s)'un içinde bulunduğu durum, acaba zamanımızdaki kafirlerin hükmü altında olan belamların durumuna benziyor mu?

Tagutlar, kendi kanunlarını tatbik etmeyen, kendisine boyun eğmeyen bakanları görevlerinde asla tutmazlar. Kendileri gibi hareket etmeyecek, kendi pisliklerine, zulümlerine ortak olmayacak, kendi siyasetlerini, ideolojilerini tatbik etmeyecek bir kişiyi bakan olarak asla tayin etmezler. Kafir anayasanın kanunlarını kabul etmeyen, bu kanunlara boyun eğmeyen bir kimsenin, milletvekili olması mümkün değilken bakan olması nasıl mümkün olabilir? Acaba Yusuf (a.s)'un durumu onların durumuna hiç benziyor mu?

Her akıl sahibi bu meseleyi dikkatlice inceleyip düşündüğünde, muhakkakki aradaki farkı görecektir ve Yusuf (as) meselesini kendi şirk amellerine delil gösterenlerin yanlışlığı ve sapıklıklarını rahatça anlayabilecektir.

Yusuf (a.s)’u, tağutların hükümlerine bir an bile olsun boyun eğmiş olmasından tenzih ederim. Yusuf ’un aldığı görevi zamanımızdaki tağutların bakanlarına benzeten kişide zerre kadar iman yoktur. Çünkü böyle yapmakla, Allah (c.c)’ın nebisi Yusuf (a.s)’un kralın dinine girdiğini ve ona kulluk ettiğini iddia ederek ona büyük bir iftira atmıştır. Oysa her iman sahibi bilir ki, insanları tevhide çağıran bir nebi, Allah (c.c)’ın hükmü dışındaki hükümlere bir göz kırpması kadar bile asla boyun eğmez.

Tağuti sistemlerde milletvekili olmak da bakan olmak gibi, hatta ondan daha tehlikeli ve daha büyük küfür olan bir ameldir. Çünkü bakan, tağuti sistemlerin yürütme organı, milletvekili ise kanun koyma organıdır. Bu sebeble milletvekillerinin hepsi, istisnasız tağutturlar. Bunlar yalnızca Allah (c.c)’ın hakkı olan teşri koyma yetkisini kendilerinde görmeleri sebebiyle tağut olmuşlardır. İşte bu sebeble bu kimseleri her kim seçmişse, ister kabul etsinler isterse kabul etmesinler, onları rab edinmişlerdir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Birbirinden ayrı rabler mi daha hayırlıdır, yoksa herşeye hakim ve galib olan tek bir Allah mı?”

(Yusuf: 39)

Allah (c.c) milletvekili ve onlar gibi olanlar hakkında şöyle buyurdu:

“Onlar hahamlarını, papazlarını ve Meryem oğlu Mesih’i Allah’tan başka rabler edindiler...”

(Tevbe: 31)

Ayrıca “ariyf” (idareci ve muhbirler) kelimesinin ihtiva ettiği mana bu görevi de içine alır. Rasulullah (s.a.s), daha önce de belirttiğim gibi, İslam kanunlarını tatbik eden zalim bir yöneticinin yanında bile “ariyf” görevini almayı yasaklamıştır. Öyleyse Allah (c.c)’ın kanunlarını tatbik etmeyen kafir tağutların yanında “ariyf” görevi alanların

durumu acaba nasıl olur? Milletvekili “ariyf” ten daha tehlikelidir. Çünkü “ariyf” bir grup insanı temsil eder. Milletvekili ise bütün milleti temsil eder. Ayrıca milletvekili göreve başlamadan önce kafir anayasaya ve tağuta saygı göstereceğine, ihlasla çalışacağına dair yemin eder. Bu kimseler başlarındaki kendilerine tabi olanların kanunlarına tabi olmakla birlikte bazı basit meselelerde hüküm veren küçük tağutlardır. Böylece hüküm koyma konusunda kendilerini Allah (c.c)’a ortak ederler.

Kafir Devletlerin Bünyesinde Görev Yapmakla İlgili Kaide:

Son olarak, kafir tagutun alimleri, yesağın kulları ve hizmetkarları, bizim kafir devletteki bütün işleri yasakladığımız, haram kıldığımız konusunda bize iftira atmasınlar diye İbni Hacer’in Feth’ül Bari’de “İşçi Babı”nda yazdıklarını naklediyorum.

İmam İbni Hacer şöyle dedi:

“Alimler, müşriklerin yanında çalışmayı, zaruret olmaksızın ve şu iki şart dışında caiz görmediler:

1 - Yapılan iş müslümanlara helal olmalıdır.

2 - Müslümanlara zarar verecek konularda müşriğe yardımcı olunmamalıdır. **(Fethül Bari c: 4 s: 452)**

Başka alimler bu iki şarta şu üçüncü şartı eklemişlerdir:

- Müslümanların, müşriklerin yanında yapacağı iş müslümanı zelil duruma düşürmemelidir.

Bütün bu anlatılanlardan, muvahhid bir müslümanın kafir hükümetlerin bünyesindeki her tür görevden uzak durmasının imanını muhafazası için gerekli olduğu anlaşılmaktadır. Şayet kafir bir devletteki herhangi bir işte çalışmaya mecbur kalırsa, yaptığı işte zulme, batıla, harama yardımcı olmamalı, kafir kanunlarını korumamalı,

kafir kanunlarına saygılı, ihlaslı olacağı, onu muhafaza edeceği ve bunlar gibi başka meseleleri yapacağı konusunda yemin etmemelidir. Herkes kendisinden sorumludur. Yardımcı olan Allah (c.c)'tır.

Doğru Yoldan Alıkoyan, Geciktiren Ve Doğru YolaTeşvik Etmeyenler Vardır:

Asrımızın yesağının kullarına düşman olmayı, onlardan ve kanunlarından beri olmayı, bu kanunlarda ısrar ettikleri, küçük, büyük her meselede Allah (c.c)'ın şeriatini hakim kılmadıkları müddetçe onlara düşman olmanın gerekliliğini, Rasululah (s.a.s)'ın bunlardan daha az tehlikeli kişilere, onların zulümlerinde yardım etmeyi, zulümlerine ortak olmayı, görevlerinde yer almayı yasakladığını bilip öğrendikten sonra başkalarının sözlerine uyarak Rasulullah (s.a.s)'ın hadislerini gözardı eden, bunları ihmal eden zayıf insanların kalplerine şeytanın soktuğu “maslahat icabı”, “zarureten dolayı” gibi şüphelere aldırış etme! Nebin olan Rasulullah (s.a.s)'ın yolundan ayrılma! O yolda sabit ol! Seninle beraber gidenlerin az oluşunu önemseme! Sana karşı çıkanların çokluğuna da aldırış etme!

Yesağın kullarına dost olmayı, onlara yardım etmeyi, batıl işlerinde onları desteklemeyi, taptıklarını övmeyi veya korumayı, “ikrah” ve “zarureti” bahana ederek “caiz görme” meselesine gelince.... Bu sayılan şeyleri; sadece bir tehdit, görevden atılma veya rızkın kesilmesi veya ülkeden çıkarılma veya dünya malını kaybetme korkusu ile caiz görmek kesinlikle caiz değildir. Zira bu sayılan sebebler ikrahı gerektiren sebebler değildir. Çünkü rızkı veren kuvvet sahibi Allah'tır. Bu konuda müslüman için ancak nebiler örnek olmalıdır.

Şuayb (a.s)’ın kavmi onu, ya dinlerine dönmesi veya beraberindekilerle birlikte ülkeyi terketmesi konusunda muhayyyer bırakmışlardı. O ise, günümüzdeki insanların kafirlere yardım etmek gayesiyle kendilerini özürlü göstererek ikrah ve mazeret saydıkları bu meseleyi, ikrah ve mazeret görmeyerek tevhidi terketmemiş ve kavmine açıkca şöyle demişti:

“(Ülkemizden çıkmayı veya dinimizden dönmeyi) istemediğimiz halde mi (bizi çıkaracasınız)? Allah bizi, sizin dininizden kurtardıktan sonra dininize tekrar döndüğümüz taktirde, elbette Allah’a yalan iftira etmiş oluruz. Rabbimiz Allah dilemedikten sonra bizim için artık, (o) dine dönmemiz (mümkün) olmaz. Rabbimiz, ilmiyle her şeyi kuşatmıştır. Biz Allah’a tevekkül etmişizdir. Rabbimiz! Bizimle kavmimiz arasında hak ile hükmet, sen, hükmedenlerin en hayırlısıdır.”

(A’raf: 88-89)

Bu kimseler Allah (c.c)’ın şu ayetlerini de hatırlasınlar:

“Elif, lam, mim. İnsanlar “iman ettik” demekle imtihan edilmeyip hemen bırakılacaklarını mı sanırlar. Biz onlardan öncekileri de imtihan ettik. Allah sözünde duranları bilir ve elbette yalancıları da bilir. Yoksa kötülükleri işleyenler, bizden kaçabileceklerini mi sanıyorlar? Ne kötü hüküm vermektedirler. Allah’a kavuşmayı uman kimse, bilsinki Allah’ın belirlediği süre işte gelmektedir. Allah herşeyi hakkıyla işiten, hakkıyla bilendir. Her kim (gerek düşmana ve gerekse nefesine karşı) savaşırsa, sadece kendisi için savaşıp olur. Zira Allah, alemlerden müstağnidir.”

(Ankebut: 1-6)

“İnsanlardan bazıları “Allah’a iman ettik” derler. Fakat Allah yolunda bir eziyet görürlerse, insanların fitnesini Allah’ın azabı gibi görürler.”

(Ankebut: 10)

Şeyh Hamed b. Atik şöyle diyor:

“Allah (c.c) dünyayı kaybetme bahanesini ileri sürerek küfre girmeyi kendilerine mazeret sayanları, mazeretli saymamış ve onlar hakkında şöyle buyurmuştur:

“(Ey Muhammed!) De ki: “Babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, kabileniz, elde ettiğiniz mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşlandığınız evler, eğer size Allah’tan, rasulünden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimliyse Allah’ın emri gelinceye kadar bekleyin! Şüphe yok ki Allah, fasık olan bir kavme hidayet etmez.”

(Tevbe: 24)

“Kim ahiret sevabını isterse onun sevabını arttırırız. Fakat her kim dünya nimetlerini isterse ona da o istediğinden verimiz. Fakat onun ahirette bir nasibi yoktur.”

(Şura: 20)

“Kim dünyayı isterse, biz de orada ona, dilediğimizi dilediğimiz kimse için acele edip verimiz. Sonra da ona cehennemi hazırlarız. Yerilmiş ve kovulmuş olarak oraya girer. Her kim de mümin olarak ahireti ister ve çalışmasını oraya uygun bir şekilde yaparsa, işte böylelelerin çalışmaları (Allah katında) mükafatlandırılmaya değer bulunur.”

(İsra: 18-19)

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurdu:

“Ruhu’l Kudüs (Cibril) kalbime şöyle vahyetti: Hiçbir nefis rızkını tam olarak almadan ölmeyecektir. Şeytan, rızkınızın gecikeceği konusunda sizi kandırarak sakın rızkınızı haram yoldan almaya sevketmesin.” (İbni Mace, Taberani, Hakim. Hadis değişik yollardan rivayet edildiği için sahihtir.)

Allah (c.c) müşriklerin, fakirlik ve ihtiyaç mazeretini ileri sürerek Ka’be’ye gelenlerden para kazanacaklarını bildiği için onlar hakkında şöyle buyurdu:

“Eğer fakirlikten korkarsanız Allah, fazlından dilediği zaman sizi zengin yapacaktır.” (Tevbe: 28)

Allah (c.c) fakirliği, ihtiyacı mazeret olarak kabul etmemiş ve rızık verenin, kuvvet sahibi olanın sadece kendisi olduğunu bildirmiştir.”

(Ed Dureri’s seniye Cihad bölüm s: 17)

Şeyh Abdullatif b. Abdurrahman şöyle dedi:

“Tevbe suresinde zikredilenlerden anlaşılıyor ki, bu sayılanları ve benzeri dünya menfaatlerinin kaybolmasını bahane etmek şer’i bir mazeret değildir. Ayetin belirttiği şekilde yapan kişi, Allah (c.c)’ın kendisine hidayet etmediği bir fasıktır. Fasık lafzı hiçbir şeye bağlı olmaksızın tek başına söylenirse, böyle yapan kişinin azabının en büyük azab olacağını belirtir. Her yerde münker işlendiği halde, buna susan, bu münkeri işleyenlere itaat eden, onların emirlerine boyun eğen, onlara güler yüz gösterip dost olan ve iyi muamele yapan kimsede bir hayır kalır mı acaba?”

(Mecmuatir Resail c: 3 s: 4)

İnsanların nefislerinde gizlediklerini ve açığa çıkardıklarını, doğru söyleyenle, yalan söyleyeni, gerçekte ikrah altında olanla, olmayanı en iyi bilen, kulların üzerinde Allah (c.c) vardır. Alimler ikrahın sınırları hakkında söyleyeceklerini söylemişlerdir. Fakat zamanımızdaki insanların çoğu bu meseleyi ya bilmemekte veya bilmiyor gibi davranmaktadırlar. Hafız İbni Hacer Feth'ul Bari'de bunlardan bazılarını zikretmiştir. Bunlar sırasıyla şöyledir:

1 – Zorlayan kişi söylediğini yapabilecek güçte olmalıdır. Zorlanan kişi ise, zorlayan kişinin vereceği zararın altından kalkabileceği güçte olmamalıdır. Yani, kaçabilecek veya gücüyle karşı koyabilecek durumda olmamalıdır.

2 – Zorlayan kişi, kendisiyle korkuttuğu şeyi hemen tatbik edebilecek güç ve istekte olmalıdır. Yani; istediği yapılmadığı takdirde tehdidini hemen, ani olarak uygulayacak güç ve istekte olmalıdır.

3 – Zorlanan kişi, kendisinden istenilenden daha fazla bir şey yapmamalıdır.

Zaruretlerin durumuna ve miktarına göre hareket etmek, İslami bir kaidedir. Yapılabilecek olan bir şey yapılamayacak şeylerle sakıt olmaz.

Her insan pislikle temizi çok iyi bildiği gibi kendi nefsinin de çok iyi bilir. Nefsin sana hesap sorucu olarak yeter. Zaten Allah (c.c) seni gözetmektedir.

Bilindiği gibi günah işleme konusundaki zorlama, küfür işleme, kafirlere dost olma ve tağuta muhakeme olma konusundaki zorlama gibi değildir. Çoğu insan zorlama konusunda, hakkında “ikrah ayeti” inen Ammar b. Yasir (r.a) ile ilgili meseleyi kendisine yanlış olarak delil alır.

Ammar b. Yasir (r.a), kendisine yapılan her türlü eziyet ve işkenceden sonra kaburgaları kırılmış, babası ve annesi gözlerinin önünde öldürülmüştü. İşte ancak bütün

bunlara maruz kaldıktan sonra kafirlerin isteğine icabet etmişti. Ammar b. Yasir (r.a)'ın durumunu örnek alanlar, eğer hakkı ve doğruyu istiyorsa, onunla ilgili olayı çok iyi hatırlasınlar.

Allah (c.c) Şeyh Abdurrahman b. Hasen'e rahmet etsin! Ammar b. Yasir (r.a)'ın hadisesini yanlış olarak kullanan zamanındaki insanlara şöyle cevap vermiştir:

"Ammar (r.a), müşriklere karşı gelerek, onlara ve dinlerine söverek onlardan beri oldu. Bu sebeble müşrikler ona karşı geldiler ve hem kendisine hem de tabi olduğu nebiye şiddetli düşmanlık gösterdiler. Bu sırada İslam'a girmiş ne bir köy ne de bir kabile vardı. Onlar Ammar b. Yasir (r.a)'i yakaladılar. Ona çok şiddetli bir şekilde vurarak, Meymun kuyusuna hapsederek, babasını ve annesini gözlerinin önünde öldürerek işkence yaptılar. Rasulullah (s.a.s), işkence sırasında yanlarından geçerken onlara şöyle dedi:

"Ey Yasir ailesi, sabredin! Sizin için cennet vardır."

(Hakim sahih senedle)

Bütün bunlara rağmen Ammar b. Yasir (r.a), fiili olarak küfür bir amel işlemedi, sadece söz olarak müşriklerin istediği şeyi söyledi.

Siz ise ikrah olmaksızın acele ederek, onlara yaklaşmak için onların hoşlarına gidecek sözleri söylediniz, fiilleri yaptınız. Öyleki sizler, müşrikler sizden bir talepte bulunmamalarına, sizi zorlamamalarına rağmen onlara yaklaşıp onlarla rahatlıkla dost oldunuz. Öyleyse sizin bu durumunuz nerede, Ammar b. Yasir (r.a)'ın durumu nerede? Ammar b. Yasir (r.a)'ın durumu ile sizin durumunuz batı ile doğu gibidir. Herkes bir tarafta." Sonra şöyle bir şiir söyledi:

O doğruya gitti sen ise batıya...

Doğu nerede, batı nerede?

(Durerus seniye s: 123 Cihad Bölümü)

Şeyh Abdurrahman b. Hasen, Rasulullah (s.a.s)’ın sahabelerinin eziyetlere, işkencelere karşı sabırlarını ve sebatlarını zikrettikten sonra şöyle dedi:

“İşte Rasulullah (s.a.s)’ın sahabelerinin durumu ve müşriklerden gördükleri eziyet ve işkenceler! Onların durumu ve karşılaştığı eziyetler nerede, fitneye düşmüş, batıla doğru koşan, bu batıla sevgi gösteren, yumuşak davranan, meyleden, onu yücelten, öven kimselerin durumu nerede? Onların durumu Allah (c.c)’ın şu ayette buyurduğu gibidir:

“Halbuki evlerinin çeşitli taraflarından yanlarına girilseydi, sonra da müminlere karşı savaşmaları istenseydi, buna katılıp istenileni yapmaktan geri kalmazlardı.” (Ahzab: 14)

Allah (c.c) bizi İslam üzerinde sabit kılsın ve bizlere sebat versin.” **(Eddurerü’s Seniye s: 124 cihad bölümü)**

Şeyh Abdurrahman sanki bizim zamanımız için konuşmuştur.

İslam’ın zamanımızdaki durumunu, ona yapılan saldırıların büyüklüğünü, yesak kullarının yaptığı tahribatı ve ortaya çıkardığı fitneleri ve bu sebeble İslam’a verilen zararın boyutunu hissetmeyen kimseler bize:

“Sen de meseleyi amma çok büyüttün” diyebilirler. Bu kimselere cevabım şudur:

“Durum, sizin duyduğunuzdan daha büyük, bildiğinizden daha korkunç ve daha tehlikelidir. **Siz bunu basit zannediyorsunuz. Oysa bu, Allah katında büyüktür.** Tevhid’in kıymetini, Allah (c.c) katındaki büyüklüğünü, kapı ve yollarının çokluğunu, zamanımızda ona karşı gelen insanların fazlalığını bilen, kalbinde bir hayat, Allah (c.c)

için bir kıskançlık, bir kızgınlık olan, Allah (c.c)’ın emirlerini ve şeriatini alçaltanlara Allah (c.c) için kızgınlık duyan bir kimse durumun ne kadar tehlikeli olduğunu, İslam’a ve müslümanlara ne kadar zarar geldiğini, İslam ve müslümanlar için tehlikenin ne kadar büyük olduğunu farkederek. Fakat ne yazık ki, gördüğümüz insanların çoğunun kalpleri ölmüştür. Zamanımızdaki şirk ve batılı kalpleri sindirmiş, ona alışmış ve onu basit görmüşlerdir. Zamanımızda İslam öyle bir duruma düşürülmüştür ki, bu durum sanki burnuna sinek konan bir kimsenin eliyle onu uzaklaştırması gibi basit bir mesele haline gelmiştir.

Zamanımızdaki insanların çoğu zaruret ve ikrahı bahane gösterirler. Oysa onlar ne hapse girmiş ne zincire vurulmuş ne dövülmüş ne de işkence altında kalmışlardır. Ammar (r.a)’ın başına gelen eziyet ve işkencelerin binde biri bile başlarına gelmemiştir. Buna rağmen, “zaruret” ve “ikrah” bahanesiyle dinin temellerinin yıkılmasına, tevhide ve tevhide çağıranlara yapılan eziyetlere nemelazımcı bir tavır takınarak tağut ve yardımcılarının zulümlerine susmakta ve onlara karşı zillet göstermektedirler.

Onlar; can, görev, ev, vatan, rızık, çocuklarının geleceği v.s. gibi dünyevi kılıfların arkasına sığınarak bunların kaybolması korkusuyla tevhidi öldürmekte ve bunun kendileri için mazeret olduğunu söylemektedirler. Oysa İslam alimleri, “gerçek ikrah” olan durumları belirtmiş, onun şart ve sınırlarını tayin etmişlerdir. Size bunların bazılarını zikrettik. Onlar, gerçek ikrah ile sadece korkmak arasında fark olduğunu belirtmişlerdir. Aynı, “Kur’an mahluktur” fitnesinde, ehli sünnet ve’l cemaat imamlarından Ahmed b. Hanbel (r.a)’ın yaptığı gibi...

“Kur’an mahluktur” fitnesinde Yahya b. Muin fitneye düşmüş ve kendisine ikrah mazeretini delil göstermişti. Bir gün Ahmed b. Hanbel (r.a)’ın evine:

“Kalbi iman ile dolu olduğu halde zorlanan hariç...”
(Nahl: 106)

ayetini okuyarak girdi. Ahmed b. Hanbel (r.a) bunu duyunca yüzünü ondan çevirdi. Yahya b. Muin, Ahmed b. Hanbel (r.a)’ın karşısında mazeretini tekrarlayarak şöyle dedi:

“Ammar b. Yasir (r.a)’ın hadisi...” Fakat Ahmed b. Hanbel (r.a) yüzünü yine ondan çevirdi. Yahya b. Muin, Ahmed b. Hanbel (r.a)’ın evinden çıkarken Ahmed b. Hanbel (r.a) şöyle dedi:

“Şu adama bakın! Ammar (r.a)’ın hadisini kendisi için delil gösteriyor. Oysa Ammar (r.a)’ın hadisi şöyledir:

“Ey Allah’ın rasulü! Müşriklerin yanından geçerken, onlar sana sövdüler. Bu sebeble onları azarladım, kendilerine karşı çıktım. Onlar da beni yakalayıp dövdüler ve işkence yaptılar.”

Ammar (r.a)’ın durumu işte böyleydi. Halbuki sizin durumunuz böyle değildir. Size işkence yapılmadı, dövülmediniz. Size sadece; “böyle kabul etmezseniz sizi döveceğiz” denildi ve siz buna rağmen onlara uydunuz.” Yahya b. Muin, Ahmed b. Hanbel (r.a)’ın sözünü duyunca şöyle dedi:

“Göklerin altında Allah (c.c)’ın dinini senden daha iyi bilen bir başkasını vallahi görmedim.”

(Eddurerus Seniye, Mecmuatu’t Tevhid)

Buna ek olarak, İslam alimleri “İkrah Bölümünde”, kafirlerin istediklerini vermeyip azimetini seçerek Allah (c.c)’ın dininde sabit kalmanın daha hayırlı olduğunu her zaman söylemişlerdir. Gerek sahabelerin ve gerekse büyük alimlerin hayatlarına baktığımızda, bu kitaba sığmayacak kadar çok sayıda eziyet ve işkencelere sebat gösterdiklerini görürüz. Mesela Buhari’nin Sahihi’nde

“Küfrü Reddederek İşkence, Ölüm Ve Dövülmeye Sebat Göstermek” bölümüne bakarsan bir çok örnek görürsün.

Hafız İbni Kesir şöyle dedi:

“Ölüme kadar dinde sebat etmek, müslüman için daha efaldır.” *(İbni Kesir Tefsiri)*

İşkence karşısında dininde sebat edip eziyetlere sabretmek müslüman için her zaman daha iyidir. Çünkü bu din için kendini feda eden, Allah (c.c)’a verdiği sözü yerine getiren, Allah (c.c) ve dini için herşeyini feda edebilen, kalıcı olan şeyleri geçici olanlara tercih eden kimseler muhakkak olmalıdır. Rasullere bağlı olanların başlarına gelenleri tarihte görüyoruz. Onlar testereyle parça parça edildiler, her türlü işkenceye maruz kaldılar, fakat dinlerinden, akidelerinden asla geri dönmediler. İşte nebilerin sünneti, rasullerin daveti budur! Rasulullah (s.a.s), dinde sabit kalmamız için geçmiş muvahhidlerin haberlerini, kıssalarını, gördükleri eziyet ve işkenceleri bize örnek olsun diye şöyle anlatmıştır:

“Sizden önceki ümmetler içinde öyle kişiler vardı ki; onlardan biri, müşrikler tarafından kazılan çukura başı dışarıda kalacak şekilde gömülür, sonra bir testere ile başı kesilerek ikiye bölünürdü de bu işkence bile o mümini dininden döndüremezdi. Bir başkasına; demir taraklarla eti kemiğinden ayrılıncaya kadar taranarak işkence edilirdi de bu işkence bile o mümini dininden döndüremezdi.” *(Buhari, Müslim)*

İşte Rasulullah (s.a.s), geçmiş müslümanların kıssalarını sahabilere anlatarak onları işkencelere, zorluklara karşı sabırlı olmaya teşvik etmiş, işkenceye maruz kalan fakat eziyetlere dayanamayan Ammar (r.a)’ın böyle bir duruma düşmesinden sonra ise ona ikrah ruhsatını hatırlatmıştır.

Fakat zamanımızda İslam davetçisi olduğunu söyleyen kimseler her nedense sürekli olarak “zaruret” ve “ıkrâh” ruhsatını tekrarlayıp durmaktadırlar. Bu kimseler acaba Allah (c.c)’ın dinini ne zaman açıkça ortaya çıkaracaklardır?

Ey müminler! Sizler dininizde sebat gösterin! Vallahi işkence altında geçirdiğiniz günler o kadar hızlı geçer ki, bir müddet sonra sanki o anların rüya olduğunu hissedersiniz. İşkence günleri geçtikten sonra sanki üzerinizdeki sadece bir yorgunluktur. Sanki size bir işkence yapılmamış ve sanki siz mutsuz olmamışsınız... Çünkü gerek işkence yapan ve gerekse yapılan kimselerin hepsi sonunda Allah (c.c)’a döneceklerdir. Kötülük ve küfür işleyenler yaptıklarına karşılık cehennemi bulacak, Allah (c.c)’ın dini için sabır gösterenler, sebat edenler ise cennetle mükafatlandırılacak ve sonsuza kadar orada mutluluk içinde yaşayacaklardır. Evet! Hayat çok kısadır. Çabuk geçer. Ne mutlu onu Allah (c.c) ve dini için kullanabilenlere!

Davetin maslahatı, zamanımızda çok tehlikeli bir bahane olmuştur. Bu bahane sebebiyle nice İslam davetçisi(!), kafirlere dostluk göstererek, akidelerinden tavizler vererek dinlerini ve tevhidlerini bozmuştur. Buna rağmen hala bu kimseler davet maslahatı bahanesi ile ve düştükleri bu zelil durumdan insanlar katında kendilerini kurtarmak için Rasulullah (s.a.s)’ın Mekke’de putlar arasında on üç sene kalışını delil gösterebilmektedirler. Oysa İslam’ı, dinini ve Rasulullah (s.a.s)’ın davetini bilen bir kimse, bu tür zihniyetlerin küfürlerine bahane olarak gösterdikleri bu delilin onların lehine olmadığını çok iyi bilir. Çünkü onlar Rasulullah (s.a.s)’ın Mekke’deki durumunu delil alarak bu meseleyi gözlerinde basit görmekte, böylece kafirlerin içine girerek küfür ve şirk amelleri işlemektedirler.

Mesela; yesak düzeninin ordularına katıldılar, emniyet görevlisi oldular, millet vekili oldular, hakim oldular ve bunun gibi İslam'a zıt, daha nice küfür devletlerinin bekasını sağlayıcı görevleri icra ettiler...

Tağut ordusunda görev almanın, emniyet görevlisi veya şirk olan teşri meclisinde millet vekili olmanın Rasulullah (s.a.s)'ın Mekke'de on üç sene putların arasında yaşaması ile ne alakası var? Acaba bu mesele kendileri için nasıl delil oluyor? Onların tağuta karşı ihlaslı olacaklarına, kafir anayasaya ihlas ve sadakat göstereceklerine dair yemin ettikleri gibi acaba Rasulullah (s.a.s) de müşriklere ve putlarına karşı ihlaslı ve saygılı olacağına dair bir yemin yaptı mı? Eğer böyle yapmışsa işte o zaman Rasulullah (s.a.s)'ın Mekke'deki kalışını kendinize delil gösterebilirsiniz. Fakat sizlerde zerre kadar iman, zerre kadar utanma olsa, kendi durumunuzu Rasulullah (a.s)'ın durumuna asla benzetmezsiniz.

Rasulullah (s.a.s)'ın Mekke'deki durumunu kendi durumunuza kesinlikle delil alamazsınız. Rasulullah (s.a.s) Mekke'de bulunduğu devrede bu putlara hep karşı çıktı, onlara tapanları tekfir etti, onların sahte olduğunu açıkça ilan etti ve gerek onlardan gerekse onlara tapanlardan beri olduğunu apaçık bir şekilde söyledi. Çünkü bu, la ilahe illallah'ın ilk şartıdır.

Rasulullah (s.a.s), Mekke'de iken putlara tapanlardan beri olduğunu ve putlara tapanlara; bunlara tapmaya devam ederlerse cehennemde kalacaklarını açıkça söylemedi mi? Kendisi zayıf ve kendisine bağlananlar az olmasına rağmen apaçık bir şekilde onlara karşı gelmedi mi? Bu soruların cevabını, Rasululah (s.a.s)'ın Mekke'deki yaşantısını kendilerine delil alan kimselere bırakıyoruz ve özet olarak şöyle diyoruz:

İnsanları her türlü şirkten kurtarmak gayesiyle şirk karşı susmak, şirkin içine girmek, şirk işlemek ve müşriklere dost olmak akla mantığa sığar mı? Yanlış yanlışla düzeltmek hiç doğru olur mu? Bozgunculuk, yine bozgunculuk yaparak düzeltilebilir mi? Necasetle necasetin, sidikle sidiğin temizlenebileceğini hiç bir akıl sahibi söyleyebilir mi? ⁽¹⁾

Kendilerinin İslam davetçisi olduğunu söyleyenler; şirk karşı susmalarına, ona karşı zillet göstermelerine, ona dost olmalarına ve itaat etmelerine “zararı defetme kaidesini” mazeret olarak gösterebilirler. Ey akıl sahipleri! Dünyada şirkten daha zararlı bir şey var mıdır? Ey akıl sahipleri! Dikkat edin! Ey gafiller! Bir an evvel tevbeye koşun! Fitne, dinin teferruatlarında veya dünyayla ilgili meselelerde olmamış, dinin aslında olmuştur. Aileler, işler, mallar, ticaretler ve meskenler bu dini korumak için feda edilmelidir. Yoksa bu sayılanlar için din feda edilmemelidir.

¹ İbni Teymiye (r.a)’ye şöyle bir soru soruldu: “Bir takım haydutlar vardı. Bunlar, insanları öldürmek, yol kesmek, hırsızlık yapmak, içki içmek vb. amelleri işlemek için toplanırlardı. Hayra davet eden, sünnete bağlı olduğu bilinen bir şeyh bu yaptıklarını engellemek, onlara hidayeti göstermek için onlara vaazu nasihat yapmak istedi. Onlara vaazu nasihat yapmak için onları mübah olan bir şarkıyı dinlemeye çağırdı ve ancak bu şekilde onları toplayabildi. Bu şekilde toplananlara vaazu nasihat yaptı. Bunlardan bazıları işlediği günahlardan tevbe ettiler ve Allah (c.c)’ın farzını yerine getirmeye, haramlardan uzak durmaya başladılar. Acaba şeyhin bu yaptığı doğru mudur? Maslahat icabı şarkı dinletebilir mi?” İbni Teymiyye (r.a) şöyle dedi:

“Bu; batıl, fasit, bid’at olan bir yoldur. Üstelik Rasulullah (s.a.s)’ın metodu buna ihtiyaç bırakmaz”

(İbniTeymiyye, Fetvalar c: 11 s: 620)

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“(Ey Muhammed!) De ki: “Babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, kabileniz, elde ettiğiniz mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşlandığınız evler, eğer size Allah’tan, rasulünden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimliyse Allah’ın emri gelinceye kadar bekleyin! Şüphe yok ki Allah, fasık olan bir kavme hidayet etmez.” (Tevbe:24)

Ey Allah (c.c)’ı isteyen kişi! Bu ayeti dikkatle oku! Dikkatle düşün! Allah (c.c), bu ayette saydığı sekiz şeyin hepsini kendisi, rasulü ve kendi yolunda cihad için feda etmeni emrediyor. Bunlardan sadece bir veya bir kaç tanesini değil hepsini feda etmeni emretmiştir. Allah’ın dini senin için herşeyden üstün ve değerli olsun!

Muvahhidlerin yolunda gidenlerin azlığı, ona karşı çıkanların çokluğu sebebiyle sen yolundan ayrılma! Yolunda yalnız ve desteksiz olduğunu söyleme ve Allah (cc) için çalışmada gevşeme! Hiçbir zaman şöyle söyleme: “İnsanlar nerededir? Bu yolda niçin gitmiyorlar? Ben de onlar gibi hareket edeceğim.” Bil ki, böyle bir düşünce çoğu insanın helak sebebidir.

Muvahhid olan nefsinin ve ailesinin kurtarmaya çalışsın! Dinini ve akidesini sımsıkı tutsun! Ondaki zerre kadar taviz vermesin! Kendisiyle beraber olanların azlığına ve kendisine karşı olanların çokluğuna aldırış etmesin ve sahabelerin fitne anında söylediği sözü söylesin!

Sahabeler fitnet anında şöyle derlerdi:

“Eğer sana bir musibet gelirse önce malını feda et! Eğer malın yetmiyorsa, nefsinin feda et ama sakın dinini feda etme! Çünkü dinini feda eden asıl kaybedendir.”

(İbni Hacer; El Metalibul Aliye’de zikretmiştir. Mevkuf sahih bir rivayettir)

Ey muvahhid! Şunu iyi bil ki, her zaman hak ehli azdır. Geçmişte az idi, şimdi ve gelecekte de az olacaktır. Özellikle zamanımızda az olacaktır. Çünkü zamanımızda hak ve gerçek tevhid garip kalmıştır. Buna rağmen gerçek muvahhid, Allah (c.c)'ın kendi yanında olduğunu bilir ve hiçbir zaman yol yalnızlığını hissetmez. Çünkü o, geçmiş ümmetleri, Allah (c.c)'ın verdiği nimetleri, nebileri, siddikleri, şehidler ve salihleri hatırlar. Onlar ne güzel arkadaşdır! Bil ki, hak insanlarla bilinmez. İnsanlar hakla bilinir. Hak, müminin kaybettiği ve devamlı aradığı bir şeydir. Haydi! Helake değil, hidayete bağlanmaya koşun! Allah (c.c) takva sahibi olanların dost ve yardımcısıdır.

BAZI ŞÜPHELER VE CEVAPLARI

Birinci Şüphe:

Tağuta, tağuti sistemlere, ona bağlı olan ve boyun eğenlere Allah (c.c)’ın verdiği küfür sıfatını vermek, bazı insanlara ağır geliyor.

Çünkü gerek bu sistemler ve gerekse onlara bağlı olanlar Allah (c.c)’ın varlığını açıkça inkar etmemekte hatta namaz ve oruç gibi bazı ibadetlerin yapılmasına izin vermektedirler. Yine asrımızın yesağının bağlısı fertlerden bazıları la ilahe illallah’ı telaffuz etmekte, namaz, oruç, zekat, hac gibi İslam’ın rükunlarını yerine getirmekte, din adamlarına, dini müesseselere saygı göstermekte, hatta bazıları bu müesseselere yardım etmekte ve çalışmalarına izin vermektedir. İşte bu özellikleri sebebiyle bazı insanlar onlara, Allah’ın verdiği kafir sıfatını vermekten çekinmektedir.

Onlara şöyle cevap verilir:

Allah (c.c)’ın şeriatini bir kenara atarak yerine beşeri sistemleri koyan, Allah (c.c)’ın kanunlarıyla değil, beşeri kanunlarla hükmeden, bu beşeri kanunları insanlara uygulamaya zorlayan tağutları ve destekçilerini tekfir etmeyen kimseler şüphesiz ne la ilahe illallah’ın manasını ne de İslam’ın ne demek olduğunu bilmektedir.

Bu, eğer onlar hakkında hüsnü zan yaparsak böyledir. Fakat bu kimselerden kültürlü olanlar ve İslam’ı bildiklerini iddia etmelerine rağmen bu şüpheyi ortaya atanlar hakkında bu hüsnü zannı yapmak mümkün değildir. Onlar hakkında; “la ilahe ilallah’ın ve İslam’ın gerçek manasını bilmiyorlar” diyemeyiz. Zira onlar böyle sistemlerin, Allah (c.c)’ın hükümlerini değiştiren sis-

temler olduğunu, Allah (c.c)’ın dininde bunun küfür olduğunu çok iyi bilirler.

Kur’an’ı kerim başından sonuna kadar ve Rasulullah (sas)’ın sünneti, bu şüphenin batılığını açıkça ortaya koymuş ve önünü kesmiştir.

İslam davetinin tarihindeki müşriklere karşı yapılan mücadeleler, Rasulullah (s.a.s) ve sahabelerinin yirmi üç sene boyunca çektiği zorluk ve meşakkatler, yaptıkları savaş ve cihadlar, müşrikler la ilahe illallah’ı sadece dilleriyle telaffuz etsinler diye olmamıştır. Aynı şekilde Kur’an’ı kerim yirmi üç sene boyunca, insanların la ilahe illallah’ı sadece telaffuz etmeleri ve tagutların izin verdiği bir takım ibadetleri yapmaları için emir ve yasaklar bildirmemiştir.

Kureyş’in, Rasulullah (s.a.s)’a: “Bir sene sen bizim ilahımıza ibadet et, bir sene de biz senin ilahına ibadet edelim” şeklindeki teklifi ile asrımızın yasağının kullarının söz veya hareketle: “Mescidde Allah (c.c)’a ibadet ederiz, fakat parlamentoda, üniversitelerde, ticaretle, siyasette, iktisadda, yollarda v.s. Allah (c.c)’tan başkasına itaat ederiz” şeklindeki söz ve amelleri arasında acaba ne fark vardır? Bu iki durum acaba birbirine benzemiyor mu? Bu iki durum arasında sadece bir fark vardır. O da; Kureyş müşriklerinin yaptığı teklifin zamanla sınırlı oluşu, asrımızın yasağının kullarının yaptığı teklifin ise mekan ve mevzularla sınırlı oluşudur.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Ey iman edenler! Hepiniz tam olarak silme girin!”

(Bakara: 208)

Ayetteki “silm”den kasıt; Taberi tefsirinde ve diğer tefsirlerde geçtiği gibi, İslam’dır.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Fitne kalmayınca ve din, tamamen Allah’a ait oluncaya kadar onlarla savaş! Eğer vazgeçerlerse, şüphesiz ki Allah, yaptıklarını görmektedir.”

(Enfal: 39)

“Allah’ı ve rasullerini inkar edenler, Allah ve rasulleri arasını açmak isteyenler, bazılarını inanır, bazılarını da inkar ederiz, diyenler ve (iman ile küfür) arasında bir yol tutmak isteyenler... İşte gerçek kafirler bunlardır...”

(Nisa: 150)

“Hüküm vermek yalnız Allah’a aittir. Kendisinden başkasına değil, yalnız O’na kulluk etmenizi emretti. Dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.”

(Yusuf: 40)

Allah (c.c)’ın bizden istediği; sadece şehadeti telaffuz etmemiz değildir. Bunu daha önce açıklamıştım. Burada ek olarak şunu söylüyorum:

“İslam alimleri Kur’an’ı ve sünnetin hepsini gözden geçirdikten sonra İslam’a girmek için la ilahe illallah şehadetiyle ilgili şartların ve onu bozan şeylerin neler olduğunu belirlediler. Bu şartların bir tanesi tahakkuk etmezse veya onu bozan şartlardan bir tanesi vuku bulursa la ilahe illallah şehadeti ve İslam iddiası geçersiz olur. Şahit olduğumuz ortam apaçık göstermektedir ki, bir zamanlar İslam diyarı olan üzerinde yaşadığımız şu topraklarda nice insan, mürted ve müşrik olmasına rağmen yine de la ilahe illallah şahadetini telaffuz etmektedir. Onların küfürlerinde kimsenin şüphesi yoktur. Şayet la ilahe illallah şahadetinin telaffuz şartları ve onu bozan şeyler olmasaydı, şüphesiz herkes tarafından kafir kabul edilen bu kimselerin müslüman olmaları gerekirdi. La ilahe illallah’ı ve İslam’ı bozan amellerden, büyük şirk ve daha önce belirttiğim laiklik ile asrımızın yesağından başka şunlar da vardır:

a – Kendi verdiği hükmün ve gösterdiği yolun veya başkalarının verdiği hükmün ve gösterdikleri yolun Rasulullah (s.a.s)’ın şeriat ve gösterdiği yoldan daha üstün olduğuna inanmak. Tağutların hükmünü Rasulullah (sas)’ın hükmüne tercih edenler gibi... Bu, küfürdür.

b – Hıdır (a.s)’ın, Musa (a.s)’nın şeriatine uymama hakkı olduğu gibi kendisinin veya başkalarının da Rasulullah (s.a.s)’ın şeriatine uymama hakkı olduğuna inanmak.

İbni Teymiye (r.a)’ye, şehadeti telaffuz ettiklerini, müslüman olduklarını söyleyen, İslam’ın bir takım ibadetlerini yerine getiren fakat Cengiz Han’ın koymuş olduğu yesağa uyan ve bir kaç defa Şam’a saldıran tatarlara karşı savaşma hakkında soruldu. Bu konuda daha önce İb-ni Kesir’in görüşünü belirtmiştim.

İbni Teymiye (r.a) buna çok uzun bir cevap verdi. Verdiği cevabın bir kısmı şöyledir:

“Her kim İslam’ın mütevatir olan açık şartları dışına çıkarsa müslümanların ittifakıyla, iki şehadeti söylese bile ona savaş açılır. İki şehadeti kabul etmelerine rağmen beş vakit namazı kılmayı kabul etmezlerse, beş vakit namazı kılıncaya kadar, namazı kılmayı kabul eder fakat zekatı vermeyi kabul etmezlerse zekat verinceye kadar, bunları yapmalarına rağmen, Ramazan orucunu tutmayı veya hacca gitmeyi kabul etmezlerse bunları yapıncaya kadar onlara savaş açılır. Bütün bunları yapar fakat ahlaksızlığı, zinayı, kumarı, içkiyi veya şeriatin haram kıldığı herhangi bir şeyi haram kılmazlar veya kanda, malda, ırzda, nesepte Allah (c.c)’ın kitabı ve rasulünün sünnetinin hükümlerini uygulamazlarsa yine onlara savaş açılır. Yine bu kimseler marufu emredip, münkerden nehyetmez, cizyeyi alçalmış bir vaziyette verinceye kadar kafirlerle savaşmazlarsa veya Allah (c.c)’ın apaçık olan isim ve sıfatlarını veya kaza ve

kaderini inkar ederek Kur'an'a, sünnete ve selefi salihine zıt bidatler ortaya çıkarır veya dört halifenin zamanında müslümanların icma ettiği konulara karşı gelir ve yalanlarsa yine onlara savaş açılır.

Muhacir ve ensardan olan ilk müslümanlara ve onlara tabi olanlara laf atan, müslümanları İslam şeriatine muhalif emirlere itaat etmeye zorlayan kimselere de savaş açılır. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Fitne ortadan kalkıp din yalnız Allah’ın oluncaya kadar onlarla savaşın!” (Bakara: 193)

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Ey iman edenler! Eğer gerçekten mümin iseniz, Allah’tan korkun ve ribadan geri kalanı bırakın! Fakat bunu yapmazsanız, Allah’a ve rasulüne karşı savaşa girdiğinizi bilin!” (Bakara: 278-279)

Bu ayet taif ahalisi hakkında inmiştir. Bunlar İslam’a girdiler, namaz kıldılar, oruç tuttular, fakat faizi terketmeye yanaşmadılar. Allah (c.c) bu ayette faizi bırakmazlarsa Allah (c.c)’a ve rasulüne karşı gelmiş ve savaş açmış olacaklarını bildirmiştir. Faiz, iki tarafın rızasıyla alınan maldır ve Allah (c.c)’ın haram kıldığı amellerin sonuncusudur. Faizi terketmeyi kabul etmeyen kişiler Allah (c.c) ve rasulüne karşı savaş açmış sayıldıkları için, Allah (c.c) onlarla savaşmayı emretmiştir. Durum böyleyken İslam’ın hükümlerinin bir kısmını veya çoğunu terkeden tatarlar gibi kimselere karşı takınılması gereken tavır acaba nasıl olmalıdır? Elbette bundan daha şiddetli...

Herkes tarafından bilinmektedir ki, İslam dininden başka bir dine, Rasulullah (s.a.s)’ın şeriatinden başka bir şeriate bağlanmayı caiz gören kafirdir. Bunun küfrü kitabın bir kısmına inanıp bir kısmını reddeden kimsenin küfrü gibidir. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Allah’ı ve rasullerini inkar edenler, Allah ve rasulleri arasını açmak isteyenler, bazılarını inanır, bazılarını da inkar ederiz, diyenler ve (iman ile küfür) arasında bir yol tutmak isteyenler...” (Nisa: 150)

(Fetvalar Cihad Bölümü s: 281-288)

Yine İbni Teymiye (r.a)’ye:

Tatarların, kendileriyle birlikte zorla savaşa çıkarttığı (zamanımızdaki mecburi askerlik de böyledir), ilim, fıkıh, tasavvuf v.s. ehli olduğu halde tatar askerleri içinde yer alıp hem tatarlara hem de onlarla savaşanlara müslüman hükmünü veren fakat her iki guruba da zalim diyen ve hiç kimseyle savaşmayıp taraf da tutmayan kimselerin hükmü soruldu.

İbni Teymiye (r.a) onlara şöyle cevap verdi:

“Halkın en şerlisi tatarlar yanında savaşan, onlarla dost olan kişi; ancak kendisinden iman kabul edilmeyen fakat zahiren İslam’ını gösteren bir zındık veya bir münafık ya da bidatçilerin en şerlisi Rafizi, Cehmiyye ve Ticariyye fırkasından ya da insanların en faciri, en fasıklarındandır. Bunlar Ka’be’ye hacetmeye güçleri olduğu halde hacetmezler. Bu kimseler arasında namaz kılan ve oruç tutanlar olabilir fakat onların çoğu namaz kılmayan, zekat vermeyen kimselerdir.

(Fetvalar s: 280 mesele: 516)

Bu konuyla ilgili olarak kitabının bir başka yerinde İbni Teymiye (r.a) şöyle dedi:

“Her kim tatarların veya bir başkasının ordusunun emri altına girerse işte o kimsenin hükmü, aynionların hükmü gibi olur. Onlar İslam’dan ne kadar irtidat etmişlerse, diğerleri de o kadar irtidat etmiş sayılırlar.

Selefi salihin; namazı kıldıkları, orucu tuttukları ve müslümanlara savaş açmadıkları halde zekatı vermeyenlere mürted ismi vermiştir. Allah (c.c) ve rasulüne

düşman olanlarla birlik olup müslümanlara savaş açanın hükmü nasıl olur acaba?”

(Fetvalar s: 291 Cihad bölümü)

İbni Teymiye (r.a) bu konuyla ilgili olarak, kitabının bir başka sayfasında şöyle demiştir:

“Fitne zamanında müslümanlar birbirleriyle çarpıştıkları zaman savaş etmeye zorlanan kişinin savaşmaması gerekir. Onun yapacağı en güzel şey; eline verilen silahı bozmak veya mazlum bir şekilde öldürülünceye kadar sabretmektir. Durum böyleyse, İslam şeriatine karşı çıkan, onu uygulamayan, zekatı vermeyen ve böylece mürted olan kimselerle birlikte müslümanlara karşı savaşmaya zorlanan bir müslümanın, öldürülme ikrahi olsa veya müslümanlar kendisini öldürecek olsalar bile, müslümanlara karşı asla savaşmaması gerekir. Çünkü bir başka müslümanın nefsini feda ederek kendi nefsini kurtarması doğru değildir.”

(Fetvalar s.295 cihad bölümü)

Bu anlatılanlardan anlaşılıyor ki, la ilahe illallah'ı telaffuz etmenin ve bir takım ibadetleri yapmanın, la ilahe illallah'ı bozan amellerin yanında hiç bir kıymeti yoktur.

İbni Teymiye (r.a)'nin ve diğer alimlerin; “İslam dininden irtidat etmek, asli küfürden daha tehlikelidir.” sözleri üzerinde durmak istiyorum. Şüphesiz İslam'dan dönerek mürted olmak, kafir olup İslam'a girmemekten çok daha tehlikelidir. İslam düşmanı yahudi ve haçlılar bu meseleyi idrak etmişlerdir. Onlar, müslümanları komünizm ve benzeri başka dinsiz fikirlere bağlatmayı başaramadılar. Önceki tecrübelerine dayanarak ve çok düşündükten sonra pis ve tehlikeli bir plan uyguladılar. İşte bu plan; İslam şeriatinin hükümlerini yürürlükten kaldırarak beşeri kanunların hükümlerini yürürlüğe koyan hükümetlerin iş başına getirilmesidir. Böyle sistem, nizam

ve hükümetleri iş başına getirmek için de yine İslam'ı kullandılar. Kendilerinin de müslüman olduklarını, İslam akidesine saygılı olduklarını ve bir takım ibadetlere izin verdiklerini söylediler. Bu hükümetlerin başındakilere de kahraman süsü verdiler. Böylece halkı onlara bağladılar, boyun eğdirdiler. Sonra halkın İslam şuuruna dokunmadan İslam'ın hükümlerini yavaş yavaş yıkmaya başladılar. İşte bu sebebledir ki, bu hükümetlerin başında bulunanlar, İslam'a iman etmediklerini açık bir şekilde söylemeye cesaret edemezler. Fakat demokrat olduklarını övünerek söylerler. Oysa sonuç aynıdır. Fakat resim henüz tamamlanmış değildir...

İkinci Şüphe:

İnsanların çoğunun papağan gibi ağızlarında geveledikleri bir şüphe vardır. O da; “şeriat sabittir, hayat ise değişmektedir. Sabit olan, değişkenlerin ihtiyaçlarını gideremez. Bu nedenle değişken hayat için, sabit olan İslam şeriatinden başka hükümler aramak gerekir. Yeni asrın ilmine uygun, insani tecrübelerle dayanan yeni kanunlar aramak gerekir. Din ise, fertlerin ruhunu terbiye etmek için muhafaza edilmelidir.” İşte zamanımızın laik düzenlerinin durumu budur!

Bu şüphe, ilk olarak İslam'ı engelleyen İslam düşmanlarının ortaya attığı bir şüphedir. Allah (c.c)'ı ve Allah'ın kudretini tam anlamıyla bilen bir insan bu şüpheyi ortaya atmaz. Çünkü bu şüphe, yüce Allah (c.c)'ı cehaletle ve eksiklikle itham etmek demektir. Bu şüpheyi ortaya atan ve bu sözü söyleyen kişiye yapılacak ilk iş, onu yeniden imana davet etmek, Allah (c.c)'ı ve Allah (c.c)'ın kudretini ona iyice tanıtmaktır. Fakat biz, bu şüphenin İslam'ı yeni öğrenmek isteyen bir kişi tarafından bir soru

olarak ortaya atıldığını farzedelim. Böyle diyen bir kimseye verilecek cevap şudur:

Bu şüphe hakkında konuşabilmek için şu iki şeyi kabul etmiş olman gerekir:

Birincisi: İslam şeriatı sabittir, hükümleri donuktur, esnek değildir, genişlemeyi kabul etmez.

İkincisi: Beşeri hayat devamlı değişmektedir ve beşeri hayatta hiçbir şey sabit olarak kalmaz.

Fakat gerçek şudur ki farzettığın bu iki şey doğru değil, gerçeğe zıt faraziyelerdir. Avrupa ve hristiyanlığın durumu seni bu şüpheyi ortaya atmaya sevketmiştir. Çünkü Avrupa felsefesini ortaya atan fikir sahipleri hayatta herşeyin değiştiğini zannettiler. Böylece hayattaki herşeyin daha önce sabitken şimdi değişken olduğuna inanıldı. İslam düşüncesi bu düşünceyi asla kabul etmez. Çünkü İslam düşüncesi; mutlak sebatı, yani; hiç değişmemeyi ve mutlak değişmeyi, yani hayatta her şeyin değiştiğini kabul etmez. Daha açık bir ifadeyle İslam düşüncesi, hayatı; sabit bir çerçevenin içinde, sabit bir eksen etrafında değişen bir hayat olarak kabul eder. Şöyleki; hayatın hem sabit, hem de hareketli olan yönü vardır. Bu özelliğin İslam düşüncesinde olması, bu şeriatin, hayatı yaratan Allah (c.c)’tan olmasındandır. Bu sebeble İslam şeriatı hem değişmeyen, sabit kalan, hem değişen sabit olmayan meselelerle ilgili hükümler bildirmiştir. Selefî salih, hayatın bazı meselelerinin değişken olduğu gerçeğini kavramıştır.

Bunu Ömer b. Abdilaziz (r.a)’ın şu meşhur sözünden anlamaktayız:

“İnsanlar her ne kadar yeni haram işlerlerse o kadar da yeni ve değişik hükümler ortaya çıkar.”

İmam Şafii’nin ictihadından da bunu anlarız. İmam Şafii Mısır’a gittiği zaman Irak’ta yaptığı çoğu ictihadını

değiştirmiştir. Bu sebeble onun hakkında şöyle deniyor: “Eski mezhebi, yeni mezhebi.”

Usul kaidesinden de bunu anlarız. Şöyle bir usul kaidesi vardır:

“Haller ve durumlar değiştikçe fetvalar da değişir.”

Sahabeler ve İslam alimleri hayatın bazı meselelerinin değişken olduğunu, fetvaların buna göre değiştiğini ve İslam şeriatinin böyle bir özelliğe sahip olduğunu gayet iyi bir şekilde idrak etmişlerdi. Fakat bununla birlikte:

“Bugün sizin dininizi kemale erdirdim. Üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslam’dan razı oldum.” (Maide: 3)

ayetinde zikredilen büyük gerçeği de idrak etmişlerdi. Aynı şekilde Allah (c.c)’ın:

“Size kitabı tafsilatlı olarak indirmişken, Allah’ tan başka bir hakem mi kabul edeyim?” (En’am: 114) ayetindeki bu gerçeği de idrak etmişlerdi.

Allah (c.c)’ın:

“Ben, cinleri ve insanları sadece bana ibadet et-sinler diye yarattım.” (Zariyat: 56)

buyurduğu büyük gerçeği de anlamışlardı. Bu ayet insanların varoluş gayesini tayin etmekte, insanların varlığının temiz çerçevesini sınırlandırmakta, şeriatin geniş çerçevesini ve beşeri hayatın dairesini çizmektedir.

Bu ise aşağıdaki şu üç kısmı geçmez.

1 – İnsan ve tabiatıyla alakalı, zamanla mekanla değişmeyen sabit bölüm, hiç değişmeyen bölümdür. İşte İslam şeriatı bu sabit olan insan tabiatı için zaman ve mekanla değişmeyen sabit hükümler bildirmiş ve bu hükümleri açık ve tafsilatlı bir şekilde açıklamıştır. Örneğin; namaz, oruç, hac, değişik taharet hükümleri; evlenme, boşanma, ev reisi olma vs. gibi aileyle ilgili hükümler; iddet, evlenilmesi haram ve helal olanlar; zina, içki, hırsızlık, ihanet vs. gibi

kesin haram olan meselelerle ilgili hükümleri Allah (c.c) apaçık bir şekilde açıklamış, sınırlarını koymuştur. Bu hükümler zaman ve mekanla değişmez. İnsanların bunları değiştirme yetkisi yoktur. Şayet Allah (c.c) böyle meselelerle ilgili hükümleri insanlara bıraksaydı, şüphesiz insanlar saparlardı.

2 – Özü ve hedefi bakımından sabit olup şekil ve üslub bakımından Allah (c.c)’ın kainattaki kanunlarına göre değişen durumlar... Örneğin; ekonomide takib edilecek yol, eğitim ve öğretim metodları vb. konulardaki hükümler ve hükmü uygulama şekilleri.

Bu özellikteki konular için İslam şeriatı genel kaide ve sınırlar koymuştur. Bu sınırları aşmamak şartıyla değişiklikler olabilir. Örneğin; İslam’daki hüküm, değişmeyen belli temel kaideler üzerine bina edilmiştir. Hüküm verme hakkı yalnız Allah’a aittir. O’nun indirdikleriyle hükmedilmesi gerekir. Hükümde müslümanların maslahatına ve müslümanlardan zararın kaldırılmasına riayet edilmelidir. İnsanlara adaletle hükmedilmelidir. Müslümanları yöneten kimse, onların emniyetini, yapabildiği kadarıyla sağlamalıdır. İşte hükümle alakalı bu temel kaidelere riayet edilmelidir. Bunun dışındaki tafsilatlar ve şekiller tayin edilmemiştir. Allah (c.c) unutmaksızın, kullara rahmet olarak bu tafsilatları ümmetin ictihadına bırakmıştır. Örneğin; beyat nasıl olmalıdır, şartları nedir, şuranın şekli nasıl olmalıdır, velayetlerin şekli, sınırları nasıl olmalıdır, hakimler nasıl ve nereden hüküm vermedir, maslahat ve mefsedet nerede, hangi durumlarda olur? İslam hükümlerinin belirlediği genel sınır ve kaideleri aşmamak şartıyla zaman, mekan ve müslümanların durumuna göre müslümanlar, bu konularda ictihad ile değişiklik yapabilirler.

İslamda ekonomi belli temeller üzerine bina edilmiştir. Bunlar; malın hepsi Allah (c.c)’ındır. İnsanlar malda Allah (c.c)’ın halifeleridir. Bütün fertler için zaruri ihtiyaçların temin edilmesi gerekir. Batıl yollarla insanların malını yemek, faiz, vergi, stokçuluk ve malın sadece belli kişilerin elinde kalması haramdır. Zekatı vermek, ihtiyaç halinde zekat dışında da mal vermek için insanlar teşvik edilmelidir. Fakat ekonominin nasıl uygulanacağı, planlarının nasıl olacağı konusu müslümanların ictihadına bırakılmıştır. Bu zikredilenlerin asıllarının nasıl gerçekleşeceğini, müesseselerin helal ve haram sınırları içinde kalmalarını sağlayacak konuların konmasını, devletin müessseleri nasıl kontrol etmesi gerektiğini, ticari denetimi nasıl yapacağını, temel hükümlere riayet etmek şartıyla ümmetin ictihadına bırakmıştır.

Burada çok önemle durulması gereken bir mesele vardır. Vacib ve mübah ichtihadın şartları vardır. Müctehidler belli özellikleri olmalıdır. İctihad konusu, ancak hakkında nas olmayan meseleler olmalıdır. Bu şartlardan bazıları şunlardır:

a - Müctehid ictihadında ehil olmalıdır. Her görevli ve sorumlunun heva ve hevesine göre ictihad yapma hakkı yoktur.

b - İctihad hiçbir zaman şer’i bir kaideye ve nassa zıt olmamalıdır.

3 – Sırf dünya işleriyle ilgili meseleler... Burada kastettiğimiz şey, hidayet ve sapıklıkla alakası olmayan beşeri faaliyetlerdir. Allah (c.c)’ın hikmeti gereği bu, insanların çalışmasına, emeğine, uzmanlığına bağlı kalmıştır. Örneğin; maddenin özelliklerine dayanarak maddeyi kullanarak dünyayla ilgili menfaatler elde etmek için uğraşmak, yeryüzünde keşifler yapmak gibi...

Tabiatla oluşan hadiselerle riayet edilerek bunlarla ilgili meseleleri araştırarak bulmak... Örneğin; ziraatla, sanayiyle, inşaatla ilgili hayatın maddi meselelerini geliştirmek gibi... Bu meselelerde ilerleme ve gelişme beşeri güce bağlıdır, dine bağlı değildir. Fakat bu beşeri uğraşlar, beşeri hayat dairesinde vuku bulduğu için yine de insanın varlık gayesi olan ibadet temeline bağlıdır. Yani; bu faaliyetleri yaparken Allah (c.c) için yapmak ve bu konularda Allah (c.c)'a ortak koşmamak gerekir. Genel olarak bu meseleler mübah adı altında mütala edilir. Mübah hükmü, Allah (c.c)'ın tayin ettiği ve O'na ibadetle ilgili beş hükümden bir tanesidir. Bunun için bu meseleler, duruma, kullanan kişiye ve kullanma sahasına göre; vacib, mendup, haram veya kerahat hükmünü alır. Yani, bu meseleler polisin veya hırsızın kullanabileceği silah gibidir. Fakat müslüman bunu Allah (c.c)'ın sınırlarına riayet ederek kullanır.

Beşeri hayatta söylenilen bu üç bölüm dışında bir başka bölüm olamayacağına göre ortaya atılan şüphenin geçersiz olduğu artık belli olmuştur. Anlaşıyor ki, İslam kanunları bütün hayata hükmetmektedir. Böyle olunca artık ortaya atılan yeni bir şüphe olmaması gerekir.

MÜNAFIKLAR ÇOKTUR

Yesağın kulları, hizmetlileri, dostları ve yardımcıları bizim hakkımızda “gerici”, “yobaz” ve benzer sözler söyleceklerdir. İstediklerini söylesinler. Bizler hiçbir zaman onların sözlerine önem vermedik, vermeyeceğiz... Biz bu kitapta ancak söylenmesi gerekenleri söyledik. Rabbimizin rızasına nail olursak bu bizim için yeterlidir, gerisi hiç mi hiç önemli değil...

Asrımızın yesağının kulları, hizmetlileri, dostları ve yardımcıları bizim hakkımızda “Havariç”, “tekfirci” vb. sözler söyleyecekler. Zaten insanları haktan, Allah (c.c)’ın nurundan uzaklaştırmak için hep böyle metodları kullanmadılar mı? Hala da kullanmaktadırlar. Biz, Havaric’in ehli sünnet ve’l cemaate muhalif yanlış ve sapık inançlarından beriyiz, uzağız. Biz, ehli sünnet ve’l cemaat akidesine sahibiz ve Allah (c.c)’a bu akide üzerinde kavuşmayı umarız.

Öyleyse bizim hakkımızda diledikleri gibi konuşsunlar. Gözü güneşten rahatsız olan kişi istese de istemese de güneş çıkacaktır. İnsanları hak davetinden uzaklaştırmak için hak ve tevhid davetine bağlı olanlara suç isnad etme, çamur atma üslubu çok eski ve alçak bir üsluptur... Geçmişteki tağutların, onların yardımcılarının ve sapıkların kullandığı bir üsluptur... Zamanımızdaki asrımızın yesağının kulları, onların yardımcıları ve bekçileri geçmişteki bu öğretmenleri, şeyhleri ve önderlerini kendilerine örnek almaktadırlar. Geçmişte Firavun, o kadar açık deliller getirmesine rağmen Musa (a.s) hakkında şöyle demişti:

“Muhakkakki ben, sizin dininizi değiştirmesinden ve yeryüzünde bir fesad çıkarmasından korkuyorum.”

(Mü’min: 26)

İlk nebiden Rasulullah (s.a.s)’a kadar Allah (c.c)’ın bütün nebilerine, buna benzer başka iftiralar atılmıştır. Rasulullah (s.a.s) hakkında; “sihirbaz, kahin, deli, casus” dediler. Tevhide çağıranlara çamur atma, haksız yere suçlama üslubu alçak bir üsluptur. Tıpkı köpeklerin havlaması gibidir. Akıl sahibi olan kimseleri bu üslup etkilemez.

Ey bu kitabı okuyan kişi! Görüyorsun ki yazılmış şey ya bir ayet, ya bir sahih hadis, ya bir sahabenin veya tabiinın sözü veya muteber ve ihlaslı olan islam alimlerinin sözüdür. Her kim bize çamur atar, Havariç veya tekfirci derse, işte o kimse bu yaptığıyla aslında Kur’an’a, sünnete, sahabelere ve ihlaslı İslam alimlerine laf atmıştır. Çünkü biz sadece onların sözlerini tekrarladık. Onların görüşlerini naklettik. Bu kitabı yazarken insanların çoğundan destek ve övgü beklemedik. Bilakis, insanların çoğundan eziyet, düşmanlık, çamur atma, aleyhimize yalan söyleme, bize, ailemize ve ırzımıza iftira atma gibi saldırılar gelmesini bekliyoruz.. Bu tür eziyetlere bizler, Allah (c.c) için, şeriatinin yücelmesi için ve Allah (c.c)’ın mağfiretini elde etmek için sabretmekteyiz. Bu konuda Rasulullah (s.a.s)’ın şairi Hassan (r.a)’ın sözünü kendimize örnek alıyoruz. O şöyle demişti:

“Babam, annem ve ırzım, Muhammed (a.s)’in dini için fedadır!”

Ayrıca biz iyice biliyoruz ki, bu kitapta yazdığımız sözler Allah (c.c)’ın şeriatini tatbik etmeyenlerin, onun dostlarının ve kullarının hoşuna gitmez. Biz bu hükümetlerin, ancak Allah (c.c)’ın bildiği çeşitli hile, tuzak ve sinsi planlarının olduğunu da bilmekteyiz. Bütün bunlara rağmen öncelikle ve şüphesiz bir şekilde şuna inanmaktayız: Bizim yardımcımız, deskekleyicimiz ve koryucumuz yüce Allah (c.c)’tır.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Eğer sabreder ve (Allah’tan) sakınırsanız, onların tuzakları size asla bir zarar veremez. Muhakkakki Allah onların yaptıklarını (ilmiyle) çepeçevre kuşatmıştır.”
(Ali İmran: 120)

Allah (c.c) şeytanın hizbinin kaybedenler olduğunu haber verdikten sonra şöyle buyuruyor:

“Allah’a ve rasulüne karşı gelenler, işte bunlar, insanların en alçakları içindedirler. Allah, “ben ve rasulüm mutlaka galib geleceğiz” diye yazmıştır. Şüphesiz Allah, daima kuvvetlidir, galibtir.”

(Mücadele 20-21)

Başka ayetlerde Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“(Ey Muhammed!) Onlar seni, O’ndan (Allah’tan) başkasıyla korkutuyorlar. Allah, kimi saptırırsa, artık onu doğru yola getirecek hiç kimse bulunmaz.”

(Zümer: 36)

“Yoksa kötülükleri işleyenler, bizden kaçabileceklerini mi zannediyorlar? Ne kötü hüküm veriyorlar?”

(Ankebut: 4)

“Bazı kimseler onlara: “(Düşmanınız olan) insanlar, size karşı bir araya geldiler, bu sebeble onlardan korkun” demişlerdi de, (bu söz) onların imanını artırmış ve: “Allah bize yeter, O; ne güzel bir vekildir” demişlerdi. (Düşmanla savaşmak için çıktıklarında) kendilerine hiçbir kötülük dokunmadan, Allah’tan bir nimet ve karlı bir ticaretle geri döndüler ve Allah’ın rızasına uydular. Allah, son derece büyük lütuf sahibidir. İşte şeytan sizi dostlarıyla korkutmaktadır. O halde eğer gerçek mümin iseniz, onlardan korkmayın, benden korkun.”

(Ali imran: 173-175)

Bizim önderlerimizden biri de Hud (a.s)'dur. Zamanımızın tağutları ve onların yardımcılarında daha kuvvetli, daha şiddetli olan kavminin eziyet, işkence ve kuvvetlerine karşı dağlar gibi bir sebat göstererek şöyle dedi:

“(Hud) Demişti ki: “Ben Allah’ı şahid tutarım ve siz de şahid olun ki, ben sizin, O’ndan başkasını (O’na) ortak koşmanızdan uzağım. Öyleyse hep birlikte tuzak kurun, sonra da hiç bekletmeyin! Ben, benim ve sizin Rabbiniz olan Allah’a tevekkül ettim. Hiç bir canlı yoktur ki, onun perçeminden tutacak olan O olmasın. Rabbim, hiç şüphesiz doğru yol üzerindedir. Eğer yüz çevirirseniz, Rabbim sizden başka bir kavim gönderir ve siz, O’na hiç bir şeyle zarar veremezsiniz. Rabbim, şüphesiz, herşeyi koruyup gözetendir.”

(Hud: 54-57)

Asrımızın yesağının kullarının ve hükümetlerinin yüzlerine açık bir şekilde şöyle haykırıyoruz.

“Sizi, anayasanızı ve kafir kanunlarınızı reddediyoruz. Bu kanunlara bağlı kaldığınız için sizleri tekfir ediyoruz. Sizi tekfir etmeyenleri, destekleyenleri de tekfir ediyoruz. Allah (c.c)’ın şeriatine dönünceye, dünya hayatıyla ilgili meselelerin küçüğü ve büyüğünde Allah’ın kanunlarını tatbik edinceye, Allah (c.c)’ın şeriatine tam teslimiyet gösterip boyun eğinceye kadar sizinle bizim aramızda kin ve düşmanlık başgöstermiştir.

Ey kendi fani, basit kuvvetiyle böbürlenene Allah’ın kulu! Sana şöyle diyoruz:

“Bil ki! Allah (c.c) senden daha yüce ve kuvvetlidir. Çünkü O, Cabbar, kuvet sahibi, müminlerin yardımcısı ve mevlasıdır. O’nun erleri her zaman muzaffer olacaktır.”

“Allah, şüphesiz, iman edenleri savunur. Allah, hiç bir hain ve nankörü sevmez.”

(Hac: 38)

“Onlardan öncekiler de tuzak kurmuşlardı da, Allah, binalarını temellerinden yıkmış, çatı üzerlerine çökmüş ve azab, kendilerine hiç anlayamadıkları bir taraftan gelivermişti.” (Nahl: 26)

Yesak kullarına ve onların hükümetlerine şöyle diyoruz:

“Eğer söylediğimiz sözler size ağır gelmişse, o halde dilediğinizi yapın! Ordunuzla ve askerlerinizle dilediğiniz gibi böbürlenin! Biz, Rabbimiz ve Rabbiniz olan Allah (c.c)’a tevekkül ettik. Siz, Allah (c.c)’ın sadece kullarındansınız. Dilerse dilediği anda sizi yok eder. Zira hayatınız ve ömürleriniz O’nun elindedir. O halde nereye kaçacaksınız?”

“Bu, sadece bir uyarıdır. Fasık olan kavimden başkası helak edilir mi?” (Ahkaf: 35)

“Yahut Allah’ın onlara hazırladığı (rızk) için yer-yüzünde dolaşıp dururlarken azabın kendilerini yakalamayacağından veya kendilerini korku üzerinde yakalayamayacağından emin mi oldular?” (Nahl: 45-46)

Biz hanif olan İbrahim (a.s)’i örnek alırsınız. Kavmi karşı geldiğinde onlara şöyle dedi:

“(İbrahim) Demişti ki: “Allah bana hidayet etmiş olduğu halde, O’nun hakkında benimle mücadeleye mi kalkışıyorsunuz? Rabbimin dilediği şey dışında sizin ortak koştuklarınızdan asla korkmam. Rabbimin ilmi her şeyi kuşatmıştır. Hala düşünmüyor musunuz? Hem siz, Allah’ın hakkında herhangi bir delil indirmediği şeyleri O’na ortak koştuktan korkmazken, ben sizin ortak koştuğunuz şeylerden nasıl korkarım? Öyle ise eğer farkındaysanız, hangi taraf emin olmaya daha layıktır?” (En’am: 80-81)

Cevap apaçık bir şekilde şöyle geliyor.

“İman edenler ve imanlarına zulüm (şirk) karıştırmayanlar, işte emniyet onlar içindir ve doğru yola iletilmiş olanlar da onlardır.” (En’am: 82)

Rasulullah (s.a.s)’ın sahabeleri de bize örnektir. Allah (c.c) onlar hakkında şöyle buyuruyor:

“Mü’minler, müşrik ordularını görünce: “İşte bu, Allah’ın ve rasulünün bize vadettikleri şeydir. Allah ve rasulü doğru söyledi.” demişlerdir. Bu bakımdan, düşmanın gelişi onların sadece imanlarını ve teslimiyetlerini arttırmıştır. Müminler içinde Allah’a verdikleri söze sadık kalanlar vardır. Bu itibarla onlardan kimi şehid olmuştur, kimi de beklemektedir. Verdikleri sözü hiç değiştirmemişlerdir.”

(Ahzab: 22-23)

“Ey Rabbimiz! Bizi onlardan kıl, bizi onlardan kıl, bizi onlardan kıl!

Ey Rabbimiz! Bu yazdığım kitabı bizden, sadece senin için yapılmış halis bir amel olarak kabul et! Amellerimizle ilgili olarak ahirette bize göstereceğin sahirelerimizde bu kitabı; “şirkten ve müşriklerden beri ve uzak olmuşlardır” şeklinde yaz!

“Biz Allah’a tevekkül etmişizdir. Rabbimiz! Bizimle kavmimiz arasında hak ile hükmet! Sen, hükmedenlerin en hayırlısı!” (Araf: 89)

Ey Rabbimiz! Beşeri kanunların şirkinden, onlara bağlı olanlardan ve şirkin her çeşidinden beri olduğumuza Seni, meleklerini ve bütün kullarını şahit tutuyoruz.

Ey Rabbimiz şahid ol! Şahid ol! Şahid ol!

Son duamız:

“Alemlerin Rabbi olan Allah’a hamdolsun!”

ÖNSÖZ	3
GİRİŞ	5
TATARLARIN YESAĞI VE ASRIMIZIN YESAĞI	44
ZAMANIMIZDA TATBİK EDİLEN ASRIMIZIN YESAĞINDAN (BEŞERİ KANUNLARDAN) BAZI ÖRNEKLER	54
BİRİNCİSİ: ASRIMIZIN YESAĞI ANAYASADA TEŞRİ KOYUCU SADECE ALLAH DEĞİLDİR.....	57
ÖNEMLİ UYARI:.....	67
İKİNCİSİ: YÜCELTTİKLERİ, SAYGI DUYDUKLARI, SINIRLARINA UYDUKLARI VE HERŞEYİ KENDİSİNE BAĞLADIKLARI KİTAPLARI ALLAH (C.C)’İN KİTABI DEĞİL, ASRIMIZIN YESAKLARIDIR.	71
ÜÇÜNCÜSÜ: BEŞERİ ANAYASANIN SAYGI DUYDUĞU DİN İSLAM DİNİ DEĞİL DEMOKRASİ () DİNİDİR:.....	85
DÖRDÜNCÜSÜ: İSLAM’IN KORUDUĞU HAYAT İÇİN GEREKLİ OLAN DEĞERLERİ ASRIMIZIN YESAĞI KORUMAYIP YOK ETMİŞTİR:88	
<i>a - Beşeri Kanunlar (Asrımızın Yasağı) İslam Dinine Değer Vermez. Tevhid Milletiyle Alay Eder. Şirk ve Şirk Ehlini Korur:89</i>	
<i>b – Asrımızın Yasağı: Cana ve Kana Önem Ver-meyen, Cana Karşı Yapılan Suçları Küçümseyen Kanunlardır.</i>	91
<i>c) Asrımızın Yasağının Kanunları Akılların Giderilmesini Önemsemez:.....</i>	97
<i>d) Asrımızın Yasağı Irzları Oyuncak Haline Getirmiştir:</i>	98
<i>e) Asrımızın Yasağının Kanunları Hak-Hukuk Meselelerine Riayet Etmez, İnsanların Malını Batıl Yolla Yer, Faizi Meşru sayar, Hırsız Korur:</i>	100
<i>f) Asrımızın Yasağı, Zinanın Kapılarını Sonuna Kadar Açmakta; Fahişeleri ve pezevenkleri Korumaktadır:.....</i>	107
BU FİTNEDEN NASIL KURTULUNUR	117
1 – BU ASRIMIZIN YESAĞINI (ANAYASAYI) REDDETMEK, ONDAN BERİ OLMAK TEVHİDİN YARISIDIR.	120
2 – ALLAH (C.C)’İN DÜŞMANLARINDAN BERİ OLMAK, ONLARA DÜŞMAN OLMAK LA İLAHE İLLALLAH’IN GEREKLERİNDENDİR	121

3 – BU ASRIMIZIN YESAĞINDAN BERİ OLMALARI İÇİN İNSANLARI DAVET ETMEK, BUNUN İÇİN CİHAD ETMEK, BU CİHAD DOLAYI GELEN EZİYETLERE SABRETMEK VE DAVADA SEBAT ETMEK.	125
4 - TAĞUTUN SİMGE VE BAYRAKLARINA BUĞZETMEK.	130
5 – YESAK KULLARININ ZULÜMLERİNE YARDIM EDİCİ, KANUNLARINI İKRAR EDİCİ VE DESTEKLEYİCİ HER TÜRLÜ GÖREVDEN ALLAH (C.C) İÇİN KAÇINMAK.	133
<i>a – Asrımızın Yasağının Kullarının Ordusunda Görev Almak, Asker Olmak, Emniyet Teşkilatında Çalışmak, Resmi Koruma Olmak Ve Benzeri Görevleri Üstlenmek.....</i>	<i>135</i>
<i>b – Emniyette Ve İstihbaratta Çalışmak:.....</i>	<i>143</i>
<i>c – Müslümanların Haberlerini Yasağın Kulları Tağutlara Haber Vermeye Yardımcı Olan Her Tür Görev:.....</i>	<i>145</i>
<i>e – Vergi, Gümrük, Ceza Ve Haciz Memurluğu Yapmak, Banka Ve Benzeri Gibi Haram İşleyen Müesseseleri Korumak Ve Bu Gibi Yerlerde Görev Almak:.....</i>	<i>148</i>
<i>f – Elçilik ve Konsolosluk Görevlerinde Bulunmak:</i>	<i>151</i>
<i>g – Hakimlik, Savcılık, Avukatlık Gibi Görevlerde Bulunmak:</i>	<i>152</i>
<i>h - Bakan Ve Milletvekili Olmak:.....</i>	<i>156</i>
KAFİR DEVLETLERİN BÜNYESİNDE GÖREV YAPMAKLA İLGİLİ KAİDE:	165
DOĞRU YOLDAN ALIKOYAN, GECİKTİREN VE DOĞRU YOLA TEŞVİK ETMEYENLER VARDIR:	166
BAZI ŞÜPHELER VE CEVAPLARI.....	181
BİRİNCİ ŞÜPHE:	181
İKİNCİ ŞÜPHE:	188
MÜNAFIKLAR ÇOKTUR.....	194
FİHRİST.....	201